بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

لیکوال: احمد فهیم کوهدامنی
ژباړن: زردشت همراز

نشر پرواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

خانمرګی

لیکوال: احمد فهیم کوهدامني

ژباړن: زردشت همراز

اډیټ او کتنه: سلام افغان

دیزاین: شکیب جسور

ټوکه: ۱۰۰۰ جلد

بیه: ۱۰۰ افغانۍ

خپرندوی: نشر پرواز

بریښنالیک:parvaz.G2017@gmil.com

فسبوک: www.facebook.com,nashreparbaz

د اړیکې شمېره: ۰۷۰۷۴۸۸۶۲۰او ۰۷۹۰۹۴۰۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترهګري

ترهګري په سالمي ټولنه کي د يوه پليت ميکروب غوندې وده کړې چې په حيله او مکر سره د مسلمانانو په منځ کې ناخبره او تند مزاجه وګړي په ننښه کوي، وېرونکي او خطرناک جرمونه ور باندي کوي.

تر يوه ترهګر مخکي يو ترهګر فکر موجود وي، چې هر څه د خپلو شيطاني غوښتنو قرباني کوي، خو لويه ستونزه داده چې د تروريزم دا خطرناک ميکروب په خپله ظاهري اسالمي څېره سربازګيري کوي. تاسې په دې داستان کې لولئ چې څنګه ځوانان په خپلو وعدو بې الرې او د مرګ کومې ته ورټېل وهي.

دا کيسه د هغو کړنو ټولګه ده چې وګړو ته د هغه نجس ميکروب پر وړاندي پوهاوی ورکوي؛ کوم چې له بده مرغه هر وخت زموږ ټولنې ته زيان رسوي.

همدارنګه قدرمنې کورنۍ دې ته متوجه کوي چې د خپلو اوالدونو زده کړو ته پوره پاملرنه وکړي تر څو د تروريستي شبکو په دام کې ونه لوېږي.

د دې تر څنګ تاسي په دې کيسه کې لولئ، چې ترهګر روزونکي ځايونه نه يوائې په ښکاره ديني رنګ لري بلکې په د ننه کې يې داسي کړنې تر سره کېږي چې له دين، فرهنګ او انسانيت سره تړاو نه لري.

احمد فهيم کوهدامني

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

جګړه د یوه تاریخي میراث په توګه د بشر په مختلفو تاریخي دورو کې په بېلابېلو ډولونو موجوده وه او تر اوسه لا دوام لري. اوسنۍ جګړه ګڼ او پېچلي اړخونه لري. په دې جګړه کي یوازي مقصد په فزیکي توګه د یوې موخې په نښه کول نه دي، بلکه هڅه کېږي چې په دې سربېره فزیکي او ایډیالوژیکي له منځه وړل هم تر سره کېږي. ښکېلې ډلې او جریانونه په بېلابېلو ډولونو دخپلو فکري نسخو د غوره والي په لټه کي دي او هڅه کوي چې خپل روایت مطلوب ځای ته ورسوي.

دلته دي چې ښکېل اړخونه د خپلو رواني عملیاتو پروسې ته چټکتیا وربښي تر څو وکولای شي چې د سرباز ګیري کچه ورباندي لوړه کړي.

دا طیبعي ده چې هر لوری د خپلې جبهه نیونې د حقانیت لپاره خپل فکر لري او د خپل ځان برحق ګڼلو لپاره له مختلفو لاروچارو ګټه اخلي، تر څو خپل قیام ته په ټو له کي حقانیت ورپه برخه کړي. په دې برخه کي بیا افراطي ډلې دخپلو مبارزاتي نقشو دتر سیم لپاره (دین) وسیله ګرځوي او دا تګلاره د دوو دلایلو پر بنسټ د دوی د خوښې وړ ده:

۱-د مسلمان جمعیت په منځ کې د دیني ارشاداتو مقبولیت.

۲-د مشروع غوښتنو پر بنسټ د قضیې د ظاهري څېرې برابرول (مسلمانانو ژغورل او دظلم په مقابل کي د مسلمانانو درېدل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې ډلو ځخه یوه یې چې دین د خپلو پرېکړو دتوجیه لپاره وسیله ګرځوي، طالبان دي. پر دې اساس چې د دې ډلې ماهیت او اصالت ټولو ته د لمر په څېر روښانه دی. خو په ښکاره بیا دې ټولو تیاره فکرونه د دین په جامه پوښلي، کومه ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده؛ د طالبانو په دام او ترورېستي ځاله کې د یوه تنکي ځوان د لوېدلو ترخه کیسه ده. دا ښکاره ده چې طالبان د یوې پروژې په عنوان د استخباراتي سازمانو له لوري رامنځته شوي دي او نږدې دوې لسیزې کېږي چې په بېلابېلو لارو سربازګېري کوي او له عادي لارو چارو کار اخلي لکه:

- په دین او ارشاداتو یې استناد
- مغز وینځل
- په افکارو لوبې کول
- دوکه او بېلارې کول
- دوېرې او وحشت خپرول

د دې ډلو هر یو یې زموږ په ټولنه کې ګڼې بېلګې لري، له دې جملې یې مغز وینځل د دې ترورېستي ډلې اړوندو مدرسو او پټنځایونو له تر ټولو معمولې طریقې ګڼل کېږي. که دې ډلې د سربازګېري غوښتنو او حوزو ته ځېرشئ نو په اسانی سره به درته جوته شي چې د ټولنې تر ټولو بې سواده او لوېدلي خلک د دوی په دام کې لوېږي. ځکه نو جوته ده چې لوستي او شعوري خلک د دې جریانونو خوراک نه کېږي. طالبان په هغو کلیو کې چې لیږ خلک یې لوستي دي، سرباز ګېري کوي او هغه کسان چې په فکري سرګردانی او ابهام اخته وي د مغزوینځلو مرحلې ته داخلېږي او وروسته دیوه عقده یې، تاریک فکره او وروسته پاتې موجود په توګه جنګي جبهو ته ځي او یا هم ترورېستي مانورو، لکه چاودنو، ځانمرګو، او د بې ګناه خلکو وژلو ته لاس اچوي. د یادونې ده چې د لیږ سواد لرونکي جمعیت له منځه استخدام هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالي او معنوي پلوه اسانه وي، ځکه جګړه په تاکتیکي کچه نه وي او ډېریو جګړه مارو يې فرېب خوړلی دی.

د مغز وينځلو په مرحله کې جګړه ماران هڅه کوي چې خپل فکر او کړنلاره د نورو په مغز کې ځای کړي. دا پروسه ډېرې مرحلې لري. دوی هڅه کوي چې خلک په ډېر مجبوريت کې را ونيسي او د فرد اراده د انتخاب لپاره له هغه سلب کړي چې بېرته نه شي راګرځېدای او بايد دوام ورکړي. وروسته نويو پړاوونو ته ننوځي چې پايله يې د هويت بحران دی. بالاخره يې د تصميم نيونې قدرت او اراده فلج کېږي او ټولو هغو غوښتنو ته غاړه ږدي چې د مغز وينځلو په پروسه کې ترې غوښتل شوې دي. په دې دستګاه کې توليد شوي افراد د پخوا په پرتله ډېر بد فکر لري. د دې کسانو ځانګړتيا ظلم ، بدګماني، عقده يي،ارماني، په ټولو ارزښتونو باندي پښه اېښودل، افراطي او په رواني اختلال اخته کېدل دي.

دا وګړي ډېر کله خپلې هيلې ته د رسېدلو په پار خپله کورنۍ د وسيلې په توګه کاروي او لومړی تاوان يې هغوی ته رسېږي، وروسته ټولنې ته راځي. دا ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده، د يوه نوي ځوان له احساساتو سره د لوبې يوه تر خه کيسه ده، چې عملاً د مغز وينځلو د دستګا، فرېب او دوکې خوراک کېږي. ليکوال هڅه کړې، چې د داسې ځوان ژوند په ليکلې بڼه وليکلي، چې د يو ې تروورستي ډلې د رواني عملياتو قرباني شوی او په پای کې په خپل کړي کار باندي پښېمان هم دی. لازمه ده چې د دې ټولګې له ليکواله مننه او ستاينه وکړو او ټو لو هغو ځوانانو په ځانګړې توګه هغو نويو او تنکي ځوانانو ته چې په بېلابېلو ځايونو په تېره بيا ديني مرکزونو کې په زده کړو بوخت دي د دې کتاب د لوستلو وړانديز کوم.

حارث جبران

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه په سپینو واورو پوښلې وه، د حیوانانو غړونه له لرې اورېدل کېدل. د خلیفه بادام ګل کوچنی کاګل شوی کور ډېر سوړ هم نه وو. د خلیفه بادام ګل اولادونه په پخلنځي کې سره راټول وو او په سهارنی یې د غوا شیدې څښلې، چې د دروازې ټک ټک یې تر غوږ شو، د خلیفه بادام ګل مشر زوی عبادالله دروازې ته ورغی.

خلیفه بادام ګل: ګوره که جنت میر کاکا دي وو، ورته ووایه چې شیدې تیاري دي.

عبادالله: په دواړو ستر ګو بابا جانه.

عباد الله دروازه پرانیسته، ګوري چې له مدرسې څوځوانان راغلي او نور ځوانان د مدرسې ژمني درسونو ته رابولي.

د مدرسې د چړیانو استازی عباد الله ته وایي تاسي ځوانان اوس له ښوونځي رخصت شوي یاست، ښه ده چې د نورو دیني زده کړو لپاره زموږ مدرسې ته چې بیخي په کلي پسي نښتې ده راشئ، تر څو د عصري علومو ترڅنګ له دیني علومو هم خبر شئ.

عباد الله: اوس د سهار د چای وخت دی، راځئ لومړی له ماسره چای وڅښئ، وروسته به بیا په دې اړه خبرې کوو.

چړیانو یو بل ته وکتل او د عبادالله د سهار د چای لپاره بلنه یې ومنله.

عبادالله غږ کوي: تور سرې (ښځې) خوبه نه وي، چې مېلمانه راسره دي، مولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحبان دي.

د مدرسې طالبان له عبادالله سره کور ته ننوځي، له خليفه بادام ګل او ماشومانو سره له روغبړ وروسته چای ته کښني او عبادالله خپلې مور ته ورځي.

عباد الله: ببوجانې د مدرسې شاګرانو ته هګۍ پخې کړه.

دعبادالله مور: د مدرسې شاګر دان څوک دي، طالبان نه وي؟

عباد الله: نه ببو جانې، طالبان خو ټوپکي لري اوجګړې کوي. دوی خو يوازې سبکان وايي.

د عباد الله مور: هغه طالبان چې ټوپکونه لري هم اول د ملايانو شاګردان و، وروسته يې يو شمېر چې لايقه و، ملايان شول او ټمبلانو يې ټوپکې واخيستې او خلکو ته بلاوې شوې.

عبادالله: ادې جانې، دوی د ښوونځي د رخصتيو په وخت کې هلکان درسو ته هڅو ترڅو په ژمي کې وکړای شي قرانکريم په تجويد او ژباړه زده کړي.

دعبادالله مور: څه خبره يم، نه پوهېږمه، تاسي خپله پرېکړه وکړئ، پام کوئ چې څوک دوکه درنه کړي او بدې لارې ته مو کش نه کړي.

دعبادالله مور څو دانې هګۍ په کړايي کې چې په نغرې ايښې ده او غوړې يې هم ښه سره شوي دي اچوي تر څو پخې شي او مېلمانه چړيان يې وخوري.

وروسته له څو دقيقو عبادالله له پطنوس سره صالون ته راداخلېږي او هګۍ د مدرسې د چړيانو مخ ته ږدي.

عبادالله: مهرباني وکړئ مولوي صاحبانو، د زراعتي چرګانو هګۍ نه دي، د وطني چرګانوهګۍ دي.

چړيانو چې د ډوډۍ د خوراک په وخت کې يې خبرې کولې خليفه بادام ګل ته وويل: خليفه صاحب، مورږ او تاسي مسلمانان بايد د خپلو اولادو زده کړو ته پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو چې په ښوونځي کې دنیایې درسونه وایي او له دیني درسونو لرې پاتې کېږي. د ښوونځي د رخصتیانو په وخت کې خپل اولادونه زموږ مدرسوته راولېږئ چې هم شرعي درسونه ووایي او هم مبارزاتي.

خلیفه بادام ګل: ستاسې دا استاد څه کاره او څوک دی؟

وفي الله سیفي: مولوي سیف الرحمن، کامل او شامل استاد دی چې زیاته دیني او دنیوي پوهه لري اوپه ګڼو اسلامي ښارونو کې یې ډېری تلامیذ په دعوت الی الحق او د کفارو په خلاف مبارزې مصروف دي.

خلیفه بادام ګل: چېري ګله، زه ستاسي په دا غتو غتو خبرو نه پوهېږم، لنډه دا چې زموږ راولادو ته هم سبق مبق ورزده کړئ او کوښښ وکړئ چې دخدای او رسول په لاره یې روان کړئ، نه په کومه بله لار.

وفي الله سیفي: خلیفه کاکا بیخي بې غمه اوسه، په توکل د خدای زموږ لاره سیخه او مستقیمه ده.

ناشته خلاصه شوه او چړیانو د تلو تابیا وکړه.

وفي الله سیفي: خلیفه صاحب، که ستاسې اجازه وي عباد الله به له موږ سره مدرسې ته ولاړ شي، لیږ تر لیږه له درسي حلقو سره خو به اشنا شي.

خلیفه بادام: له پیره تر فقیره اجازه ده، درسره بویې زئ او ډېر کوښښ ورسره وکړئ، چې ښه سبقان زده کړي، البته قرائت او حفظ هم ورباندي وکړئ چې په یوه مړي او ژوندي کې یې د قرانکریم تلاوت ته ضرورت احساسېږي.

چړیان دخلیفه بادام ګل له کوره ووتل، عباد الله له پلار، مور، ورونو او خویندو خدای پاماني را اخلي، مور یې هغه په ژړا رخصتوي او دا ټینګار ورباندي کوي: زویه له بې بندوباره هلکانو سره ونه ګرځې، سبقونه دي ښه سم ووایه، ګوره زوی جانه چې د مکتب له شروع کېدو مخکي بېرته راشې، فکر دي وي چې موږ په قوم کې مو سرټیټي نه کړې، باید په هسک سر وګرځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عباد الله په داسي حال کي له کوره راووت چي سترګې یې له اوښکو ډکې وې او له نورو چړیانو سره د مدرسې خوا ته روان شو. د لارې په اوږدو کې چړیانو عباد الله ته د درسي حلقو او په ځانګړې توګه د هغو شپو خوږې کیسې کولې، چې په کې د سیف الرحمن ځانګړی استازی هم په بالفعل ډول حضور لري. د خوراکونو او د چړیانو د جامو په هکله یې هم عبادالله ته ډېرې کیسې وکړې.

کله چې مدرسې ته نږدې کېږي د عباد الله سترګې په یوه لوحه لګېږي چې پرې لیکل شوي دي (دسیف الاسلام اسامه عالي مدرسه). د مدرسې نوم او د لوحې په شاوخوا رنګه لیکل شوې حاشیې د عباد الله تو جه ورجلبوي او په پرله پسې ډول یې لولي.

وفي الله د مدرسې په انګړ کې ګڼ شمېر کوټې عبادالله ته د ګوتو په اشاره ورښيي او ځیني کلمې هم تکراروي. دوی د خپلې کوټې خوا ته چې په کې وفي الله او ملګري یې ویده کېږي، روانېږي. د چړیانو کوټې ته د ننوتلو په وخت کې د عباد الله سترګې په ډېرو نویو شیانو لګېږي لکه: رنګارنګ لونګۍ، د کالیو کڅوړې، جالب جالب کتابونه او ... .

لومړۍ ورځ دا ډول پای ته رسېږي او د شپې له نورو چړیانو سره درسي حلقې ته ورځي.

وفي الله هغه ته یوه لونګۍ ورکوي، چې په سر یې کړي، د ماخستن له لمانځه وروسته چړیان د درسي حلقې لپاره تر ملا صیب ګرد چاپېره کېني او درس پیلوي. دا درسونه لېږ لېږ د عباد الله په عقیده اغېزه کوي. عباد الله دخپلې کوټې له ملګرو سره دکوټې خواته د ویده کېدلو لپاره ځي. ګوري چې په کوټه کي یې یو د پاخه عمر سړی هم ویده دی او مخ یې په څادر پټ کړی دی. چړیان ټول په خپلو خپلو ځایونو کې ویده کېږي، یوڅه وخت وروسته د سهار اذان واورېدل شو. عباد الله له خوبه جګېږي او داوداسه لپاره د اوداسه ځای ته ځي تر څو له ګڼه ګوڼې مخکي اودس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، خوتر اوسه د اوداسه په ځای کي هیڅوک نه لېدل کېږي.

له اوداسه وروسته مسجد ته ځي، په لاره کي ګوري چې د مسجد ملا تازه له خوبه را پاڅېدلی او د اوداسه دځای خوا ته روان دی.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله جناب مولوي صاحب محترم.

مولوي ګلبدین: وعلیکم، څه حال دي دی چړي جانه؟

عباد الله: الحمدالله ښه یم.

مولوي ګلبدین: ته نوی په نظر راځې، تازه شامل شوی یې؟

عبادالله: هو، زه تازه راغلی یم تر څو د ژمي په رخصتیو کې دیني کتابونه ولولم.

مولوي ګلبدین: د څه شي رخصتي؟ کوم بل ځای دي هم درس وایه؟

عبادالله: هو د (دِه نو) کلي په لېسه کي درس وایم.

مولوي ګلبدین: ښه نو مکتبي یې؟ فکر دي وي چې د مکتب خبرې دې د چړیانو په حلقو کې ونه کړې.

عباد الله حیرانېږي او سر د اطاعت په اشاره ښوروي. خو د ملا په دې خبرو سره په چورت کې ډوبېږي چې ولې باید د ښوونځي خبرې په مدرسه کې ونه شي!

عبادالله مسجد ته ننوځي، ګوري چې تر اوسه هیڅوک نه دي راغلي او دشپنیو درسو د شور او غوغا هیڅ اثر نه لیدل کېږي. دوه رکعته سنت لمونځ کوي او کله کله خو له ډېر شوق او علاقې ځیني ایاتونه په یو څه لوړ غږ ووایي، ځکه په مسجد کې هیڅوک نشته چې په ده باندې نیوکه وکړي.

له دوه رکعته سنت لمانځه اداکولو وروسته مسجد له الماری څخه قران کریم وراخلي، محراب ته مخامخ ستنې ته تکیه کوي او د انفال سورت په تلاوت شروع کوي.

نږدې لس دقیقې چې تېرېږي نو ملا او د مدرسې یو بل استاد مسجد ته راننوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سنت لمونځ کوي. د لمانځه او دعا له ختمېدو وروسته حیرانېږي چې دا خلک د شپې د درس په جریان کې له دیني جذبې غړېدل، نو د سهار د لمانځه په وخت کې چېرته و؟

عباد الله خپلې دخوب کوټې ته ځي، ګوري چې ټول ویده دي او تر اوسه لا څوک نه دي پاڅېدلي، چې لمونځ وکړي او یا سهارني درسونه شروع کړي. دی هم د دې لپاره چې نورو ته مزاحمت ونه کړي، په خپل ځای کې پرېوزي. د مدرسې د ناظم وېرونکی غږ دوی ټول راویښوي: راویښ شئ سره غرمه ده.

عبادالله سترګې خلاصوي، ګوري چې ټول په مدرسه کې ښکته پورته روان دي. د ده د کوټې ملګري هم راویښ شوي دي او یو یو د تشناب خوا ته روان دي.

عباد الله: وفي الله وفي، بیخي غرمه ده تر اوسه مو د سهار چا ی لا نه دی څښلی، خو غرمه شوې ده. وفي الله هم را ویښېږي او دواړه د مخ او لاس وینځلو لپاره د تشنابونو خواته ځي. د مدرسې په هر ګوښه ځای کې څو چړیان لیدل کېږي چې د مولوي سیف الرحمن د فعالیتو او مبارزو تودې کیسې کوي.

عبادالله وفي الله ته: ولې د سهار لمانځه ته نه شوې راویښ؟

وفي الله: په خوب کې ډېر نارام وم او د شپې مې تر ډېرو درس وایه.

عبادالله: سمه ده، خو لمونځ فرض دی!

وفي الله: ته تر اوسه نه پوهېږې، چې یو څه وخت لا زموږ په درسي حلقو کې تېر کړې او زړه دي پاک کړې بیا خپله پوهېږې. ځیني وخت موږ ته د مولو ي سیف الرحمن له لوري اجازه راکړل شوې ده، ځکه چې موږ د خپلو درسو تر څنګ، د خپل مسلمه امت د عزت احیا کولو لپاره مبارزه کوو.

عبادالله: خو ماته مې پلار ویلي دي چې که لمونځ ونه کړې نه دي بښم.

وفي الله: خیر دی د پلار خبرې دي سمې دي، خو مذهب دځینو ځانګړو خلکو لپاره استثنایي احکام هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شپې او ورځې تېرې شوې او یوازې د ورځې له دوو تر دریو ساعتو فقهي کتابونه لولې او نور وخت بیا د جنګ په هکله د وعظ په حلقو کې بوخت وي. عبادالله لېږ لېږ له محیط سره عادت کېږي او ځینې کارونه یې د تفریح او ساعت تېرې په توګه خوښېږي.

یوه شپه واوره وریږي، ساړه هم دي، د چړیانو په کوټو کې د ډبرو د سکرو بخارۍ ایښې دي. د دوی په کوټه کې هم هماغه بخارۍ چې ده او د اوبو سطل(باټلۍ) یې هم پر سر ایښې ده. عبادالله په خواږه خوب ویده دی، چې یو دم یې سخت ټکان وخوړ، ګوري چې بدن یې نیمایي لوڅ دی او یو کس په ده پسې ځان موښي.

عباد الله: څوک یې؟ څه کوې؟ لرې شه!

خو په خوله یې ټینګ لاس نیول کېږي او په زور تېری وربانديې کېږي. له څو دقیقو لنډې لنډې ساه اچولو وروسته ټوله کوټه سکوت شوه او عبادالله متوجه کېږي چې مولوي ګلبدین په هغه تېری کړی دی.

(دیو شمېر نېکو مولوي صاحبانو مقام ته د احترام له کبله له دې وروسته په دې کیسه کې د ګلبدین نوم د مولوي له مختاړي پرته لیکم)

سترګې یې دګلبدین په څېره لکه مېخ داسې خښې سوې او په ډېره حیرانتیا هغه ته ګوري!

حیرانېږي؛ یوازینی کس چې تر ټولو ډېر د ټولو د چلند او حرکاتو ساتونکی وي، ولې پر هغوی تېری وکړي.

عباد الله: ولې دې دا کار وکړ؟

ګلبدین: ته ښه هلک یې، ستاچلند او کړه وړه مې خوښ شول، ومې غوښتل چې د دې کار په کولو سره تا له دې ټولو ځانګړتیاوو سره په خپله ډله کې شامل کړم. ما بده اراده نه درلوده، بلکې غوښتل مې چې له تا سره په نیږدې والي سره له تاسره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره صمیمانه او نیږدې اړیکه جوړه کړم.

عباد الله: بد دې وکړل بې شرفه اوس پلمې کوې.

دواړه په جنګ او دعوه شروع کوي چې په دې وخت کې یې غږ لوړېږي او نور چړیان له خوبه را ویښېږي. ټول ګوري چې د عبادالله حالت خراب دی.

وفي الله: ولې څه خبره ده؟ خلک خوب ته نه پرېږدئ!

عباد الله: ستر ګې یې له اوښکو ډکې، ستونی یې وچ او تریخ تریخ کېږي، غواړي چې څه ووایي، خو ګلبدین یې په خوله ټینګ لاس ږدي او په زور یې له کوټې د باندې باسي.

ټول چړیان په حیرانونکي انداز یوه بل ته ګوري، د هر یوه په ذهن کې دا پوښتنه ورګرځي چې څه خبره به وه؟ او دوه کسه بیا په خپلو موبایلونو فلم ډکوي.

ګلبدین له کوټې د باندې خپله توپانچه د عباد الله پر سر ورنیسي او وایي: که دې چاته وویل تا او کورنۍ دې کفارو ته دجاسوسي او مبارزو علماوو ته د توطیې په جرم مرداروم. له دې پرته بیا له ماسره همکار اوسه. همېشه شفقت در باندې کوم او هر څه ستا په واک کې درکوم.

عباد الله چې ډېر وېرېدلی و او تر ټولو ډېر بیا هغه خطر ته چې ګواکې کورنۍ به یې له منځه یوسي متوجه دی، ځان کنټرولوي او ګلبدین یې له ځان سره د مدرسې دفتر ته بیایي.

په دفتر کې یې پر سر ګل پاشان ور اچوي او ټول چړیان را بولي.

عبادالله چې ډېر وېرېدلی و او ژبه یې بنده بنده کېده؛ حیران وو چې څه نوري بلاوې به یې لا سر ور وخوري.

له ټولو کوټو ګن شمېر چړیان او د مدرسې یو شمېر استادان له پنجرې د کوټې منځ ته ورګوري چې څه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: ګرانو علماوو او چړیانو، عباد الله ستاسي د کوټې نوي ملګري په خوب کي د کفارو له لوري په کلیوالو باندي د ظلم وحشتناکې صحنې لیدلې دي او هغه په خوب کي لیدلي دي چې څنګه کفارو د مسلمانانو پر ښځو او ماشومانو تېرى کوي. هغه یو ډېر رشید او زړور ځوان دی چې ښایې خداى پاک د یوه ډېر مهم کار لپاره غوره کړی وي.

اوس نو تاسي ټول په خپلو کارو پسي ولاړ شئ زه له عبادالله سره د مدرسې په دفتر کې خبرې کوم. عباد الله په الوتي رنګ او ډک زړه د ګلبدین دې ډرامې ته کتل.

ګلبدین: عباد الله خانه، ودي لیدل چې د ټولو هلکانو خولې مي ور وتړلې چې په تا پسي بې ځایه تور ونه وایي، ځکه ته زموږ له لوري غوره شوې او ستا مقام د مدرسې تر نورو ټولو چړیانو لوړ شو. د ګلبدین په دې جادویي خبرو سره عباد الله تشویشي شو، لکه چې د ګلبدین خبرې سمي دي او دی یې په وړاندي ناسم فکر لري.

عباد الله: نو دا لواطت دي ولې وکړ؟

ګلبدین: و هلکه ته تر اوسه نه پوهېږې، ما یوازي غوښتل چې په تا شفقت وکړم او په تا کي داسي خواص پیدا کړم چې په هر حالت کې زما د راز ساتونکی واوسې. تا په خوب کې خبرې کولې او له خولې دي د سیف شهید اسامه بن لا دن غږونه راوتل. لومړی مې فکر کاوه چې هغه ژوندی شوی دی، خو کله چې ځیر شوم ومې لیدل چې تا خبرې کولې، خو غږ د حضرت شهید اسامه و. ستا نور ټول بدن نوراني شوی وو، خو یوازي دي د پرتوګ لیږ ځای ناپاک و؛ هغه پرښتو ستا له بدنه وایست تر څو د حضرت صیب اسامه دروح د نا ارامۍ سبب ونه ګرځي. ته لړزېدې زه په تا سربېره پرېوتم تر څو دي د لړزې شدت راکم شي. د ګلبدین په دې خبرو سره د عباد الله غوسه ورو ورو کمېده، حیران وو چې څه وکړي!

عباد الله: مولوي صیب زه یو بل احساس لرم او ته بیخي بېل څه بیانوې. ما فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ چې تا له ما سره لواطت وکړ.

ګلبدین: احتیاط کوه، دا د شیطان وسوسه ده چې تا ته فرېب درکوي. تا حضرت اسامه په خوب ولید او لوړ مقام ته ورسېدې. اوس نو انسي او جني شیاطین تا ته د وسوسې در اچولو کوښښ کوي. را څه چې یو ځای غټ اودس وکړو، ځکه ته لوړ مقام ته رسېدلی یې او شیطان غواړي چې تا ته فرېب در کړي او خدای مکړه له دې شیانو دي منکر کړي.

عباد الله: اودس خو اودس دی، غټ او دس یې بیا څه شی دی؟

ګلبدین: غسل باید وکړې، عطر ووهې او وروسته بیا له دې سپینو لونګیو نه یوه پر سر کړې.

عباد الله ته داسي خبرې ډېرې نااشنا وې او نه پوهېده چې د دې کیسې پایله به څه وي. البته هم اندېښمن وو، چې هر ډول مخالفت به یې د ځان او کورنۍ د له منځه تلو سبب وګرځي او هم هیله من وو چي ښایې ګلبدین سم وایي.

دوی دواړو په تشناب کې غسلونه وکړل، سپین کالي یې واغوستل او عطر یې هم ووهل. له دفتره د باندی را ووتل. ګلبدین خپل ساعت ته وکتل ګوري چې د شپې دوې نیمې بجې دي. هوا هم ډېره سړه وه، په سپینو واورو ټوله سیمه روښانه ښکارېده. د مسجد خوا ته ولاړل او مسجد ته ننوتل. د مسجد هوا لیږ ګرمه سوې وه. ټول چړیان دهیاهو په ویلو سره له خپلو ځایونو راجګ سول او ټولو د تکبیر نارې شرو ع کړې. د عباد الله پر سر یې ګل پاشان وشیندل، ځینو خو لا بیا د ګلبدین او عباد الله لاسونه ور مچول. د مسجد فضا بیخي بل ډول شوې وه. دځینو چړیانو په تندیو په تورو ټوکرانو لیکل شوي ډول ډول شعارونه نښلول شوي و.

په دې شپه تر سهاره ګرمې تر انې او ویناوې وویل شوې. په اخېر کې موذن اذان وکړ. ځیني ولاړل چې اودسونه تازه کړي او ځیني بیا دخوب د کوټو خواته ولاړل. یو شمېر چړیانو د عباد الله په ګډون اودسونه لرل. په دې ورځ د لمونځ کوونکو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر زیات و او ټولو دا تصور کاوه چې د شپې ډېره مهمه پېښه شوې ده. لمونځ یې په ډېر شوق د ګلبدین په امامت وکړ او ګلبدین د لمانځه ادا کولو وروسته د څو دقیقو لپاره د عباد الله د شخصیت او مقام په هکله خبرې وکړې.

ټول خپلو کوټو ته ولاړل. ګلبدین له عباد الله سره د مدرسې په انګړ کې ورو ورو قدم وهل شروع کړل.

عباد الله: مولوي صاحب زه هغې پېښې ته چې د شپې پېښه شوه اوس هم حیران یم او زه د خدای پاک دې رحمت ته هیله من یم، ښایې دا یې پر ماځانګړې پېرزوینه کړې وي.

ګلبدین: عباد الله خانه، زموږ لاره او طریقه کله کله ډېر کړېچونه هم پیداکوي او په دې لارو کې یوازې صبر کوونکي او با ایمانه کسان کولای شي په دوامداره ډول مخکې ولاړ شي. ځینو ته بیا خدای پاک ډېر ژر مقام او مرتبه ورپه برخه کوي او ته یو له هغوکسانو یې چې ښایې ډېر ژر وده وکړې حتی امکان لري چې له چرېتوبه او درسي حالته هم لوړ سې او مبارز مقام تر لاسه کړې. ته کولای شې چې د نورو مسلمانانو لپاره یوه ډېره ښایسته او غوره نمونه و اوسې.

عباد الله: هغه ځای او مقام ته درسېدو په خاطر باید څه وکړم؟

ګلبدین: دا چې ته تازه زموږ دې ډلې ته راغلی یې، خو د قاید المجاهدین لطف ستا په حق کې ډېر زیات دی، او دا د دې سبب شو چې تا ته په یوه شپه کې تر ټولو ډېر لوی مقام او منزلت در په برخه کړي. ته کولای شې چې د خراسان د امیر تر مقام ورسېږې خو په دې شرط چې ته دې لوړ مقام ته د رسېدو په خاطر زما خبرو ته په ډېر غور غوږ ونیسې او عمل ورباندې وکړې.

عباد الله: زه مو په خد مت کې یم جناب مولوي صاحب. هر ډول لارښوونه او دستور چې را کوئ په دواړو سترګو عمل ورباندې کوم، خو ګوره مولوي صاحب هیله کوم چې کوم استادانه شفقت چې مو تېره شپه راباندې وکړ، د خلکو په مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مه راباندي کوئ، چې بيا خلک بد فکر کوي.

ګلبدين: عوام ناپوهان دي په هر چا باندي بد ګومان کوي. دوی د خدای پاک په پيغمبرانو پسې لا تومتونه ويلي دي مونږ خوعاجزه بنده ګان يو. ته اندېښنه مه کوه د دوی ډېری کسان چې ليږ هم لوړ مقام ته رسېدلي دي زما يا د دې مدرسې د نورو استادانو له دغه ډول شفقتونو ضرور برخمن شوي دي.

په بدو کارو داخته کېدو د مخنيوي لپاره، دغه ډول شفقت ته د دواړو لوريو ضرورت دی چې يوازي په ځانګړو حالاتو کي خاصو افرادو ته په نورو د داسي شفقت کولو اجازه شته.

د ژمي شپې او ورځې يو په بل پسې همداسي تېرېږي، د دوی ځانګړې درسي برنامې او شپني اذکار هم ادامه لري. د حوت مياشتې په شپو او ورځو کې يوه شپه ګلبدين له عبادالله وغوښتل چې له وطنه د باندې ورسره ولاړ شي.

عبادالله له هيواده د بهر سفر لپاره اماده ګي نه لري او بايد له خپل پلار سره مشوره وکړي او اجازه واخلي. ګلبدين زياته هڅه کوي چې دی خپل کور ته له تګ او له خپل پلار سره له مشورې را وګرځوي، خو عباد الله بې اندازې ټينګار وکړ چې بايد خپل پلار ته ورشي.

ګلبدين: نو چې پلار ته دي ورځې، ډېر احتياط به کوې چې دې مقام ته له رسېدو څه ورته ونه وايې، ځکه هغوی خو عوام دي، داسي نه چې دې کوچنۍ معجزې ته يې د کفر الفاظ په خوله راشي.

عباد الله: سمه ده نه ورته وايم، نو د تلو دلايل کوم ورته ووايم؟

ګلبدين: هغه ته مه وايه چې کوم ښار ته ځې، يوازي دا ورته ووايه چې له يو شمېر چرګيانو او علمای کرامو سره يو ځای د شعر ويلو او نعت شريف محفل ته مشرقي ته ځم.

عباد الله خپلو والدينو ته د ورتګ چمتو والی نيسي، نيږدې مازديګر تر اذان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکي د کور په لور حرکت کوي.

د مازدیګر لمونځ د لارې په اوږدو کې کوي او د ماښام له اذان سره سم د کور دروازې ته رسېږي. دروازه څو واره ټکوي د دروازې له شا یې د مور غږ ډېر په ټیټ انداز غوږو ته رسېږي چې وايي: څوک یې؟

عباد الله: زه یم ادې جانې، عباد الله.

مور یې دروازه ورته خلاصوي او زوی په خپله غېږه کې ټینګ نیسي او په مخ یې ښکول کوي. ګوري چې زوی یې سپینه لنګوټه پر سر کړې ده.

مور یې: زوی مې مولوي شو له خیره سره. ما ویل چې زوی مې په سبقو کې لایق دی، خو بابا دې زما خبره نه منله.

کور ته ننوزي ورونه او خوېندې یې ټول پرې را ټولېږي د احوال پوښتنه یې کوي او په ډېره خوشحالي د عباد الله مخ او لنګۍ ته ګوري. عبادالله د کور په هغه لویه کوټه کې له نورو سره یو ځای کېني او د مدرسې او ملګرو کیسې ورته کوي او هم د کلي د وضعیت په هکله هغوی پوښتي.

خلیفه بادام: زویه په کلي داسې خاص خبرې نشته ستا په څېر ځوانان چې له تا سره په عمر برابر و، وسله یې پورته کولې شوه، طالبانو غرو ته بوتلل تر څو یا د دولت په خلاف جګړه وکړي او یا دا چې پلرونه یې بل چا ته پنځلس زره افغانۍ ورکړي چې د زوی پر ځای یې جګړې ته ولاړ شي او وسله پورته کړي. هغه هلکان چې له طالبانو سره تللي هیڅ احوال نه ترې لرو. اوازه داده چې د ملنګ کاکا زوی چې یو کال یې لا د واده نه کېږي پر ولسوالي د برید په ترځ کې سخت ټپي شوی او ښنه یې هم پرې شوې ده؛ خو مور او پلار یې نه دي خبر. د برېټو ابراهیم ماما هغه چرسي زوی چې د فرید په کلي یې جنګ کړی و او د کاکا زوی یې په چا قو وهلی وو؛ له کوره پټ له طالبانو سره تللی و او د ماین جوړولو د تخنیک دنده یې مخکې وړه، په خپل ماین چې د سرک په غاړه کې یې ښود ټپي شوی دی، دواړه لاسونه یې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي او یوه سترګه یې ړنده ده.

اوس یې خدای شرمولی کلي ته راوړی دی. ښه شو چې ته سبق ویلو ته ولاړې او له دې خبرو او شره خلاص شوو که نه اوس یې ته هم جنګ ته بېولې.

عبادالله: زموږ په مدرسه کي داسې پرېکړه شوې ده چې د څو ورځو لپاره مشرقي ته ځو، البته د څو ولایتونو علما هلته راټولېږي.

خلیفه بادام ګل:زویه په تا باور لرو خو چې په سبقو کې شاته پاتې نه شې؟

عباد الله: نه، شاته نه پاتې کېږم. زموږ استادان هم ځي په هر فرصت کې موږ ته سبق وایي. له ما سره د مدرسې د استادانو اړیکه ډېره ښه ده.

خلیفه بادام ګل: نو چې ولاړې، دجلال اباد دغښ کارېز په سیمه کي دي دعظیم الله خان کاکا کور دی، چې زموږ دمهاجرت ددورې ملګری و. ضرور به یو ځل ورځې. کورنی یې زموږله کورنی سره ډېري نیږدې اړیکې لرلې. مور یې ماته په زوی ویلي و. مور به دي یو څه توت هم درکړي چې دعظیم الله خان کاکا ښځې ته دې یوسې.

عبادالله: په ستر ګو اغا جانه، ضرور مي دعظیم الله خان کاکا کور ته ورځم.

دعبادالله مور یو کالی فاطمې ته ورکوي تر څو یې په هغه غټه کوټه کې هوار کړي او ټول ډوډۍ یو ځای ورباندي وخوري. په دې وخت کي دحویلی دروازه ټکېږي. خلیفه بادام په حیرانتیا ټولو ته ګوري او له عبادالله پوښتنه کوي: زویه کوم ملګر خو به دي نه وي؟

عباد الله: نه اغا جانه، زما ملګری په دې نا وختي کي څه شی کوي؟

خلیفه بادام ګل: زبیره، زویه ورسه دروازه خلاصه کړه ویې ګوره چي څوک دی؟

زبیر دحویلۍ ددروازې خواته ځي او ددرو ازې له شا پوښتنه کوي څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددروازې له شا غږ راځي: زه یم ماما دي، دروازه خلاصه کړه مامادي ځار شي.

زبیر دروازه خلاصوي او له ماما سره سلام او پوښتنه کوي. ماما یې پوښتنه کوي: زبیر جانه خبر شوم چې عباد الله له مدرسې په رخصتي راغلی دی، لیدوته یې راغلی یم چې ډېر ورپسې خپه شوی یم.

زبیر: هو ماما جانه عبادالله پخیر راغلی دی. داسي لوکسه لونګۍ یې پرخولې(ترلې) ده چې حیران به پاتي شې. راځه چې ځو کورته.

زبیر او مامایې کورته ننوزي، دکورنۍ ټول غړي دزبیر له ماما سره په ډېره مینه او خوشحالي پوښتنه کوي.

خلیفه بادام ګل: جنت میر خانه ښه شو چې راغلې، خوریی دي هم راغلی دی.

جنت میر: سلامت اوسې اوښی جانه، زه هم دخپل خوریی له راتګ څخه خبر شوم، ځکه خو مو دژمي په دې سړه شپه کي مزاحم شوم. البته دکلي وضعیت هم ښه نه دی. خصوصاً دشپې خو سړی لوچ دروي. ټولو کوڅه ډبو چې ټوپکونه اخیستي دي، وږي شوي دي او هر کار ته لاس اچوي. ښه شو چې عباد الله مو مدرسې ته ولېږه، او په ژمي کي مو له کلي لرې کړ. تر پسر لي خدای مهربان دی ګوندي وضعیت دخلکو په ګټه تغیر وکړي.

خلیفه بادام ګل: سمه ده چې عبادالله سبق ته ولاړ، خو دکال په لومړیو کي بایدبېرته دمکتب درسونه شروع کړي. کلي ته په پسر لي کي دده تر راتګ پوري ښایي جنګ ته دځوانانو دبیولو او یا طالبانو ته دپیسو دورکولو لپاره دخلکو کوروته دطالبانو تګ راتګ هم کم شوی وي. دعبادالله ادې ډوډۍ ژر راوړه چې لالا دي وږی شوی دی.

دعبادالله مور له خپلو لوښو(لورانو) سره دتناره(تنور) خواته ځي دېګ له تناره را کاږي او له ځان سره یې دکوټې منځ ته راوړي.

خلیفه بادام ګل: د عباد الله ادې لالا ته دي ونه ویل چې دغوښو بوټۍ(قطرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پخ کړې دي؟

دعبادالله مور: نه، له ډېري خوشحالي مي له ياده ووتل چې له ماما سره مي کيسې وکړم، حتی دمېرمنې او اولادو پوښتنه مې لا نه وکړه.

جنت مير: پروانه لري خورجانې. تاسي مصروفه واست ښه شو چي عباد الله جان مي په خير وليد. ماشاءالله په دې لنګۍ کي خو بيخي غټ ملا معلومېږي.

عباد الله ته خو له دې ښايسته لنګۍ سره ددې ځای چړيان بيخي هيڅ معلومېږي. که عباد الله له دې لنګۍ سره ووينې نور نو زما خواته بيخي کاږه هم نه شي راکتلی!

خليفه بادام ګل: جنت مير خانه په حلوا ويلو خوله نه خوږېږي(شېرينېږي). دا طالبان چي مي ليدل ډېر خطر ناک دي. مور او تاسي په زړه کي ډېر بد ايسوي. خواوس نه غواړي چې په کلي کي ډېر خلک دځان مخالف کړي.

دعبادالله مور ددېګ سر خلاصوي او دغوښي خوندور بوی ټوله کوټه معطره کوي. عبادالله چي داډېر وخت کېږي دلاندي غوښه يې نه ده خوړلې، منتظر دی دمور په لاس پخ شوې خوندوره شوروا وخوري. دعبادالله مور په خپل لاس پخ کړې شوروا په چيمچه په کاسه کي اچوي او زبير هره کاسه ددوو کسو مخ ته ږدي.

خليفه بادام ګل: دعباد جان ماما وخوره شوروا چي زموږ شوروا په ټول کلي کي نوم لري. ټول دعبادالله دمور په لاس پخ شوې شوروا تعريف کوي.

جنت مير: اخېرخو زما خور ده نو. خوندوره شوروايې زما له خدای بښلې مور څخه زده کړې ده. زما خوارکي دحال پوښتنه وکړه چې زما داولادوو مور په وطني کتغوکي ډېره نه ده لايقه. هغه په کابل کي لويه شوې ده او دښار دخلکو په څېر ښاري ډوډۍ پخوي. حتی زه کله کله له ښاره څو پاکټه مکروني راغواړم چې لېږ تر لېږه په مياشت کي دوه ځلي مکروني وخوري.

خليفه بادام ګل: دارو دي شه جنت مير خانه چي په کلي کي مکروني خوري خلک پياز او کچالونه لري اوته بيا دډګروال دوست محمد خان دلور له برکته ښاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خورې!

جنت میر: که رښتیا ووایم والله زما داولادو مور ډېره ښه ښځه ده، ژوند مې ډېر بهتر والی پیداکړی دی. زموږ دکلي انجونوته درسونه هم وایي او ټولي انجوني دې ته منتظري دي چې یو وخت به زموږ په کلي کي دانجونو مکتب پرانیستل شي، ترخومي مېرمن په مکتب کي استاده شي او دکلي ټولو انجونو ته درس ورکړي.

دعباد الله مور: لالاجانه، ورېندار جاني ته مي ووایه چې یوه یوه ورځ زموږ کور ته هم راشي چي زموږاو دګاونډیانو انجونو ته مو هم سبق ووایي. زموږ دګاونډي لورانې تل زما دورېنداري پوښتنه کوي.

عبادالله: په کیسه سره ګرم شوو، له یاده مو ووتل چې ماما ته مو سلاته کړې وای. ماما خومي ځانته خوراکونه خوري، هر وخت یې په کور کي له شوروا سره سلاته هم وي.

خلیفه بادام ګل: رښتیا وایې زویه دادې دي بیخي له یاده ووتل.

جنت میر: پروانه لري، په دې ژمي کي نو رومي بانجان له کومه شي؟

دعباد الله مور: لالاجانه، موږ دکور په کاهدانه کي شنه بانجان ساتلي دي چې لیږ لیږ په سره کېدو دي او زه یې هم دېګ ته وراچوم او هم سلاته ځني کوم.

رښتیا لالا جانه دازموږ عبادالله خو هم نام خدا ځوان شوی دی. هغه ستا دخسر دمشر ورور لور زما زوی ته وکړه. ډېره ښه انجلۍ ده. هم یې پلار دنامه ښتن دی او هم دا دښکلي صورت ښتنه ده.

جنت میر: زر واري(زرځلي)، ولي نه، خو دهغې واک له خپل پلار او خپلې مورسره دی له ماسره نه. یوه ورځ سهار له خلیفه بادام ګل سره یو ځای زموږ کور ته را شئ، زموږ کره به چای تر لمر ختو مخکي وښښو بیا به زه او زما داولادو مور دواړه کابل ښار ته دهغوی کره په مرکه درسره ولاړ شو. خدای مهربان دی ګوندي نصیب یې سره شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بادام ګل: ښه خبره دي وکړه. ددغې جمعې په سهار وختي تیار شئ چې دجنت میر خان لالا کره دي ولاړشو. عبادالله ددې خبرې په اورېدوله کوټې دباندي ووت، په هغه بله کوټه کي یې له خویندو سره کښېناست اوددوی دکړېو وړو تماشه یې کوله.

پري ګله دعباد الله کوچنۍ خور: لالا جانه واده وکړه په خیر چې ما ته مې ادې جانه دستورو کالي واخلي او لاسونه مي په نکریزو سره کړم.

عبادالله: اې پري ګلې پټه خوله شه، ریشخند مه وهه. زه تر اوسه لا په مدرسه کي درس وایم، او هم نوی دوولسم ټولګي ته تللی یم.

پري ګله: لالا جانه، ما واورېدل چې دوی په هغه بله کوټه کې څه ویل. ادې جانه مي دډګروال کاکا لور تاته غواړي.

دعباد الله مور: زویه راسه چې مامادي روانېږي. ځي چې دماما ښځه او اولادونه یې په کور کي یوازي پاتي دي.

عبادالله او خوېندي یې غتې کوټې ته راځي.

خلیفه بادام ګل: وهلکه وشرمېدې؟ په ځواني کي نو دا خبرې راځي. هر ځوان باید ښځه وکړي.

جنت میر: اوښی جانه زه ځم چې ناوخته دی ستاسي په اجازه.

ټول له خپلو ځایونو پورته کېږي او دحوېلۍ دمخې خواته ځي. ددروازې مخته جنت میر له خپلې خور، خوریانو او خورځې ګانو څخه خدای په اماني اخلي، خو خلیفه بادام ګل او عبادالله له دروازې دباندي وزي او له جنت میر سره دکوڅې تر پایه پوري ځي.

جنت میر: نور تر دې ځایه بس دی. مخکي مه راسره ځئ چې هوا سړه ده او تاسي ګرم کالي نه دي اغوستي. مالا بالا پوش او یو پنډ پټو اغوستي دي. ځئ په خیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بادام ګل ټینګار کوي چې مخکې ورسره ولاړ شي خو جنت میر اجازه نه ورکوي. خلیفه بادام ګل او عباد الله حویلۍ ته ننوزي ګوري چې دعباد الله مور ددروازې شاته په انتظار ولاړه ده.

خلیفه بادام ګل: دعباد الله مورې ولاړه شه ویده شه چې ناوخته دی. زماځای له عباد الله سره دغټې کوټې په تاو خانه واچوه چې ګرم یو.

دعباد الله مور: سمه ده. پلار او زوی دي خپلې کیسې وکړي. زه مي له خپلو نورو اولادو سره په صندلۍ کي ویده کېږمه.

دعبادالله مور ځایونه هواروي، دعبادالله پلار او زبیر دعبادالله په امامت دماخستن لمونځ ادا کوي بیا دخوب دبسترو په لور ځي او ویدېږي. دسهار داذان غږ عبادالله له خوبه راویښوي او له غټ تانګ کنبلو وروسته جګېږي چې تشناب ته ولاړشي او او دس وکړي. ګوري چې مور او پلار یې راویښ شوي، اودسونه یې کړي دي او دعبادالله او نورو لپاره یې ګرمي داوداسه اوبه ایښې دي.

عباد الله: السلام علیکم. تاسي له خوبه راویښ شوي یاست؟

دعبادالله مور: زویه ډېر وختي لا راویښ شوي یو. پلار دي هم ماراویښ کړ چي له تاسره یوځای مسجد ته ولاړشي.

خلیفه بادام ګل: زویه ژر اودس وکړه چي ولاړ شو مسجد ته.

عبادالله په لندو لاسو او مخ له تشنابه راوزي او له مور څخه روی مال اخلي او لاس او مخ پرې وچوي.

عبادالله: اغا جانه، راځه چې ځو مسجد ته په خیر.

دواړه له حویلۍ کوڅې ته راوزي چي په کوڅه کي له مامور شفیق او زامنو سره یې مخ کېږي چې هغوی هم دمسجد په لور روان دي.

مامور شفیق: ستړی مه شې خلیفه بادامه. ستر ګې دي روښانه عبادالله خان خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیر راغلی دی. عبادالله جانه زویه راشه چې یوه دغېږې پوښتنه خو سره وکړو چې زیات درپسې دیق شوی یم.

خلیفه بادام ګل: سلامت اوسې ستاسي دوستانو ستر ګې دي روښانه وي.

عبادالله: کاکا جانه ښځګه یې؟ زه هم درپسي دیق شوی یم.

ټول له یوه او بل سره پوښتنه کوي او یو بل په غېږ ک نیسي. دمامور شفیق زامن هم عبادالله په غېږ کي نیسي او دسبقانو په هکله پوښتنه ورنه کوي.

عبادالله: زموږ سبقان ښه دي ما او نور ملګري دسبقانو تر څنګ تربیتي حلقې هم لرو.

مامور شفیق: کاکا دي جار شي دا تر بیتي حلقې مو بیا څه شی دي؟

عبادالله: دشپې دویناوو او درسو ځانګړې حلقې جوړېږی او چړیان دشپې تر ډېر ناوخته اذکار هم کوي.

مامور شفیق: ډېره ښه ده کا کا دي جار شي. موږ هم چي په کابل کي درس وایه کله کله به داذکارو حلقو ته تلو، نعت ویونکو به هغه شعرونه ویل چې دخوږ نبي(ص) صفات به پکښې بیان شوي و. عجبې ښې دورې وې هیڅ چا به له چاسره کار نه درلود.

په دې کیسو سره تر مسجد پوري راورسېدل او هر یوه په دوه رکعته سنت لمانځه شروع وکړه. دسنت لمانځه له ادا کولو وروسته چا دقرانکریم په تلاوت شروع وکړه او چا بیا یا په ګوتو یا تسبېح باندي ذکر. تقریباً لس دقیقې همداسي تېري شوې چې یوه کس غږ وکړ: نن ملا صاحب نشته. هغه طالبانو دتاقیق لپاره وړی دی. ویل یې چې داملا خاین دی ځکه چې خپله لور یې دکلي په مکتب کې شامله کړې ده. او اوس یې لور اتم صنف ته تللې ده. خو ملا هیڅ ځان نه پوهاوه او ځان یې غلی نیولی و. که کوم بل څوک کولی شي مخته دي شي چې لمونځ ورپسې وکړو.

مامور شفیق: دادی دخلیفه بادام ګل زوی عبادالله خان، دی دمدرسې بر حاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړي دی تازه په رخصتي راغلی دی، دی به جماعت راکړي.

ټول خلک دمسجد له هر کونج نه عبادالله ته متوجه کېږي او له عبادالله سره پوښتنې شروع کوي او هم يې په اشاره داسې پوهوي چې دلمانځه دامامت لپاره مخکې شي. مامور شفيق په تکبير تحريمه شروع کوي او دلاس په اشاره عبادالله محراب ته رهنمايي کوي.

عبادالله: الله اکبر

ټول لاسونه غوړو ته پورته کوي او په عبادالله پسې په اقتدا فرض لمونځ شروع کوي. عبادالله په خپل فصيح او ښکلي غږ دفاتحې او اقراء سورتونه وايې او وروسته رکوع ته ځي، په دوهم رکعت کې هم سورت فاتحه او اخلاص وايې او بيا رکوع ته ځي، له التحيات وروسته کوچنۍ دعا کوي او جګېږي. دکلي سپين ږيري هر يو دعبادالله په صفتو او تعريف باندې شروع کوي او دی تشويقي چې په مدرسه کې خپلو سبقو ته ادامه ورکړي.

عبادالله او پلار يې دکور په لور ځي، په لاره کې يې پلار ته عبادالله وايي: اغا جانه زه بايد نن خپلې مدرسې ته ولاړ شم چې علمای کرامو دسفر پرېکړه کړې ده.

خليفه بادام ګل: زويه ولاړ شه رب دې مل او ملګری شه. زه او مور دې تل دعاګانې درته کوو، ښه دی چې يو څه وخت له دې کلي لرې يې ځکه وضعيت ښه نه دی.

پلار او زوی دحوېلۍ تر دروازې پورې کيسې کوي چې، دګاونډيانودماشومانو سنګېدا او ژړايې توجه ورجلبوي. ماشومانو قرانکريمونه او دپنځو سورتونو واړه واړه(کوچني کوچني) ديني کتابونه په لاسو کې نيولي دي او په کوڅه کې دمسجد په لوري روان دي. تر څو په مسجد کې يو دوه ټکي سبق ووايي.

خليفه بادام ګل: زامنو، بېرته کوروته ولاړ شئ چې نن مولوي صيب په مسجد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي نشته، هغه طالبانو بندي کړی دی. تر هغوچې مور کوم بل ملا پیداکوو تاسي رخصت یاست.

ماشومان په ډېره حیرانتیا کوروته روان شول.

خلیفه بادام او عبادالله کورته ننوزي له لرې دعبادالله دمور غږ اوري چې وایي: راځئ په خیر چې شېدې مي ګرمي کړې دي. ښه ده چې زوی مي زمونږ دغواشیدې وخوري په مدرسه کي یې شیدې نشته.

خلیفه بادام او عبادالله غټې کوټې ته ځي چې په کوټه کې ټول ماشومان په انتظار ورته ناست دي. دعبادالله مور کوټې ته له شیدو سره راځي او دهر یوه په پیاله کي لومړی بوره بیا شیدې اچوي. دعبادالله مور عباد الله ته په یوه کوچني نعلبکي(بشقاب) کې لیږ کوچ هم هم راوړي دي او ورته وایي: درواخله زویه، په کوچو بوره درواچوه او ویې خوره چې دماغ دې تازه شي. کوچ مي په خپلو لاسو درته رااخیستي دي.

دسهار دچای له خوړلو او دلوښیوله ټولولو وروسته، عبادالله خپلې مور ته مخ وراړوي او ورته وایي: ادې جانې زما کالي راواخله چې ځم.

دعبادالله مور: زویه، کالي دي په غوټ ککی کي(پنډه یا کوچنۍ غوټه) کي تیار ایښي دي. درې جوړې کالي، دستمال، خولۍ، زېرپراهني او جورابې مي ټول په غوټه کي محکم نغښتي او غوټه مي دي دپلار په هغه بکس کي چې له نایرانه یې راوړی دی درته ایښې ده. یوه خلطه توت مي دي هم دکاکا لپاره درته ایښي دي چې هر وخت ((غټ کاریز)) ته ورسېدې هغه به دي دکاکادوی کره ور وړې.

عباد الله: نوزه سوکه سوکه حر کت کوم له خیره!

دعبادالله مور: خدای پاک دي مل او ملګری شه زویه ځه پخیر چې نا وخته نه شي!

عبادالله له خپلې مور، پلار، خویندو، اوورونړوسره خدای پاماني کوي. دعبادالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یوه کاسه اوبه په عبادالله پسې له شا شیندي. د یچې ډېر لرې هم ځي شاتهه دکورنۍ غړو ته ګوري او دلاس په ښورولو له هغوی سره خدای پاماني کوي.

دغرمې ددولسو بجو په شاوخوا کي عبادالله مدرسې ته رسېږي. ګورۍ چې وفي الله سیفي دحوېلۍ مخته له مولوي ګلبدین سره ولاړ دی او خبري و سره کوي.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله. اشتاد څه حال مودی؟

ګلبدین: وعلیکم السلام ورحمت الله. ستړس خومه شې، پخیر راغلې، به کور کي مو څه حال و، واړه او زاړه ټول ښه و؟

عبادالله: سلامت اوسې استاد محترم. ټولو زیات سلامونه اونېکي هیلې تاسي او ټولو همصنفیانو ته تقد یمول.

وفي الله سیفي: وروره ښه شو چې پخیر راغلې ډېر درپسې دیق شوی وم.

ګلبدین: نو کالي ادي په مدیریت کي کښېږده چې دمازدیګر له لمانځه وروسته سفردی.

عبادالله: په ستر ګو استاد.

ګلبدین: ورشه نو دکوټې دروازه خلاصه ده.

وفي الله سیفي: سفر؟ چېرته؟؟

ګلبدین: عبادالله مرکزي مدرسې ته چې ډېر مبارک استادان پکي درس وایې، ځي.

ده ته په خوب کي دمولانا سیف الاسلام اسامه له لوري امت دنجات د زېري له ورکولو وروسته دده مقام او ځایګوټې دمدرسې له ټولو استادانو لوړ شو. خدای پاک ده ته لدني(فطري) علم ورکړی دی.

وفي الله سیفي: لدني علم بیا څه شی دی؟

ګلبدین: لدني علم هغه علم دی چې یو شخص پرته له دې چې یو جاته دزده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې په موخه کښېني، دخدای تعالی په امر دهغه هر شی زده کېږي. او داعلم په ټولو ځانګو کي اړتیاوړ معلوماتن حاصلوي.

وفي الله سیفي: نو اوس عبادالله په ډېرو شیانو پوهېږي او ملاشوی دی؟

ګلبدین: هو هغه پوهېږي خوداچې دی دې لوړ مقام ته رسېدلی دی نو دوېشي(فقر، بې طرفي) یې اختیار کړې ده.

او ځان خلکو ته ډېرنه ورښيې.

وفي الله سیفي: اممم دوادې شي.

ګلبدین عبادالله ت هلاس ورککوي او دمدرسې دمدیریت په لوري ځي تر څو له عبادالله سره نوري خبرې هم وکړي. خو وفي الله په دوی دواړو شکمن شوی دی. وفي الله دوی ته ګوري او په سوچونو کي ډوبېږي. وفي اللهه چ ېکله له دوی لرې کېږي نو له ځنان سره وايې: دهلک کار خودي ورخراب کړی دی، هغه لوده هم نه پوهېږي چې په څه بلا سر شوی دی. ماهم ستاسي لوچ فلم ډک کړی دی؛ اوس دي بیا دا افسانه جوړه کړې ده چ ېلدني علم لري.

ګلبدین دفتر ته ننوزي، ګوري چې دمدرسې خدمه عبادالله ته څه شی نه دي راوړي.

ګلبدین: دغرمې دډوډۍ وخت دی چای له ډوډۍ وروسته خورو. اوس ډوډۍ راوړي؟

عبادالله: سمه ده ،هر شی چې تاسی لازم بولئ.

ګلبدین: برات کاکا، برات کاکا ډوډۍ ر راوده چې موږ وږي شي یو.

له څو دقیقو وروسته یې د ډوډۍ پطنوس را رسېږي، چې یوه کاسه شوروا له یوه بشقاب وطني سلاتې او ګرمي ډوډۍ چې دمدرسې اړخ ته نانوایې کي پخېږي، پکي ایښي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: عبادالله خانه، ځان دي ښه اماده کړه چې زه او ته حرکت کوو چې دژوندنور ډېر غټ غټ کارونه موپه مخکې دي.

عبادالله: په ستر ګو استاد، کاملاً په خدمت کي یم.

ګلبدین: تېره شپه مي خوب لیده چې دیوې ونې لاندي سیوري ته څوتنه علماء کرام راټول شوي، خضزت سیق االسلام په یوه تخت ناست یې او ملا محمدعمر اخن په بل تخت ناست یې او دجنت حورې یې خد مت کوي. یوځل مي پرسر سیوری راغی چ بپورته مي وکتتل په ونه کي دسپین یونوري په څېر سپینې اونارکي جوري ناستي وي. داحوري دونه ښا یسته وې چې حتی امیر المومنین لهم ددوی ښایست ته حیران پا تي و. امیر المومنین له هغوی یوپوښتل چې تاسي څوک یاست؟

یوې ځواب ورکړ چې موږ دعباد الله ابن خلیله نبادام ګل مېرمنې یو. ستا په حال ډېره خوشحالي په کار ده چې داسې ښایسته حورې دي نصیب شوې دي.

دغرمې دډوډی‌له خوړلو وروسته اذان وشو دوی هم ټول جګېږي تر څو اودسونه وکړي او دلماانځه لپاره چمتو والی ونیسي.

ګلبدین: زه خو اودس لرم. ته په دې تشناب ک یاودس وکړه په عمومي تشنابو کي له نورو خلکو سره ستا اودس ښه نه دي.

عبادالله اودس کوي او لاسونه او مخ یې وچوي. او یو ځای دمسجد په لوري خې په مسجر کي هربو خپل څلور رکعته سنت لمونځ پیلوي. دسنت لمانځه له اداکولو وروسته ګلدین تکبیر تحریمه په ډېر لوړ غږ وایې او عبادالله ته اشاره کوي چې امامت ورکړي.

دمدرسې ټول جریان حیرانېږي چې څنګه عبادالله دونه پرمختګ وکړ او دټولو په زړونو کي یې ځای ونیو. خو وف وفي الله له ځان سره څه وایې چ یوازي بنګېدا یط دنورو غوږوته رسېږی خوپه خبریې څوک نه شي پوهېدلای چې څه وایي.

عبادالله: الله اکبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور رکعته فرض لمونځ اداکوي او وروسته بیا هر یو جلا جلا په دووه رکعته سنتت لمانځه دربېږي. دسنت لمانځه له اداکولو وروسته عبادالله لنډه دغا وایې ځکه تر اوسهه یې لا اورېدې دعاګانې نه دي حفط کړې.

ګلبدین: چړیانو له عبادالله سره خدای پاماني وکړئ چې هغه مرکري مدریې ته زموږ نورو استادانو ته ورځي چې دیوڅه وخت لپاره هلته اساسي درسونه ووایې. اوس دهغه مقام او منزلت زموږ په مسلک ک یدمدرسې له ټولو اشاتیذو لوړ دی او زموږ هغه ته دتدریس ورکولو توان نه لرو. یوازي بایددهغه ساتنه او ملتیا وکړو.

عبادالله ځان تلو ته چمتو کوي او ګلبدین هم بو بیک له ځان سره اخلي او دواړه له کوټې وزي، دمدرسې په انګړ ک یچ ېکوم چړیان ولاړ دي هغوی هم له دوی څخه خدای په اماني اخلي. دوی دواړه دموټرو دهډې خواته روان دي چې دګلبدین دوراره موټر یې ترڅنګ ته دربېږي، موټروان یې راښکته کېږي له خپل کاکا ګلبدین سره پوښتنه کوي، او پوښتي یې چې خیر خو دی کاکا جانه؟ چېري روان یاست؟ په دې وخت کي.

ګلبدین: کاکادي جار شي زه او عبادالله خان تر دانېږدې سرحده ځو، تر هغه ځایه دموټر یو ساعت لاره ده، که موږ ورسوې نو ډېره به ښه شي. دموټر دتېلو پیسې هم درکوم.

ننګیالی: پیسې څه شی دي کاکا جانه، هېل موټر دي دی. یوازي امر کوه. هر چېرته چي ځې له اندېیوال سره یوځای په موټر کي کښېنه چې ومورسوم.

ګلبدی: خیر یوسې ورواره ګله په ځاني دي برکت شه.

دواړه دننګیالي په موټر کي کښېني، اوموټر دپاکستان دسرحد په لوري حرکت کوي. دلاري په اوږدو کي ننګیالی دطالبانو یوه نوې ترانه ورته چالانوي چې وایې وري.

ننګیالی: دادی کاکا چي بیا ونه وایې چ ېپه موټر کي دي دطالبانو ترانه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراره دي هم ماجات لري هم خرابات.

ګلبدین: سلامت دي يې بچيه.

دیوه ساعت مسافې له طی کولو وروسته دپاکستان مرز ته رسېږي چې هغې غاړي ته پاکستانی عسکر له یوه ټوپک سره ولاړدی.

ګلبدین: ننګیالبه زویه دادرې زره کلداري درواخله او موټر ته دي ټېل ورواچوه او کورته چي ورسېدې په واټساپ کي میسیج راته وکړه. عبادالله خانه ته هم خپل بکس اوړې ته واچوه، زما بکس همم ددرسره واخله چې زه دا افغانی روپۍ په کلدارو بدلې کړم. ګلبدین یو بنډل افغانی له چېبه راکاږي او دصراف په لوري ځي، خو له چنو وهلو وروسته نه سره جوړېږي. ڠونوروصرافانو ته هم ورځي، خو بلاخره له یوه صرافه کلداري اخلي او افغانۍ ورکوي. ګلدین او عبادالله له زنجیر نه تېرېږي او له ځو قیقو پیاده مزل وروسته دمیرامشاه دموټرو هډې ته رسېږي. دموټرو کلېنډران نارې وهي چې: ژر شئ چي موټر روان دی، ژر شئ یواځي دوه کسان کم دي.

ګلبدین او عبادالله موټر ته خېژي او دواړه دموټر وان دڅنګ په چوکۍ کې څنګ په څنګ کښېني. په لارهه ک یکله کله ګلبدین ځان په عبادالله پسي ټینګ نښلوي او لاس يې په اوږو وراچوي.

عبادالله له ځان سره فکر کوي. کله فکر کوي چې ګلبدین له ده جنسي لذت اخلي هماغه شپه يې هم له ده سر هلواطت کړی دی او کله کله چې بیاده ته وګوري شیطان ولا حوله کوي او له ځان سره وایې چې داد شیطان وسوسه ده. څنګه کېدای شي چې هغه دي داکار وکړي؟ هغه یوازي دیوه دوست په څېر شفقت راباندي کوي. شاید د ډېري دوستي له کبله يې په ما پسي ځان نښلولی وي.

کله چې موټر دمسرانشاه مدرسې ته نیږدې رسېږي، ګلبدین موټروان ته وایې: استاده موږ همدلته ښکته کېږو، مدرسې ته روان یو.

موټرموټر دروي، ګلبدین له جبه روپۍ راکاږي او دموټر کرایه ورکوي دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه خپل بکسونه دموټر له شا نه رااخلي او دمدرسې په لور حرکت کوي. دمدرسې مخته ناست دمدرسې ساتونکس دوی دروي او پو ښتنه ځني کي: له چا شره مو کار دی؟

ګلبدین: موږ له غزهي ښخه راغلي یو او له مولوي صاحب نور محمد ثاقب سره وینو.

ددروازې ساتونکی: یو څو دقیقې ودرېږئ چي خبر ورکړم.

ګلبدین: سمه ده.

تقریباً لس دقیقې وروستهیو ځوان چې سپینه خولی یې پر سر ده راځي او وایې: دثاقب صاحب مېلماانه څوک دي؟

ګلبدین: موږ یو، چړي جانه.

لعل ګل: زه ملا لعل ګل یم، دثاقب ثیب سکرټر یم، په ماپسې راشئ.

ګلبدین او عبادالله په ملا لعل ګل پسې له شا روانېږي او دمدرسې پ داخل کي ی پېه یوه ډېره لوړه ودانی سترګې لګېږي. عبادالله چې د لومړي ځل لپاره داسي ځای ویني په حیرانتیا هر لوري ته ګوري. حیران و او له ځان سره یې ویل چې داسي یو چاپېریال خو دمدرسې لپاره ډېر غټ دی، په همدې فکر او سوچ کي وه چې لعل وویل: وسېدو له خیره دمولوي صاحب ثاقب دفتر ته.

لعل ګل دروازه خلاصه کړه او ویې ویل: مېلمانه راسره راغلل.

مولوي ثاقب:راشئ دننه راځئ.

لعل ګل دروازه غټه حلاصه کړه او ګلبدین او عبادالله ته یې په لاس اشاره وکړه چې مهربني وکړئ.

دوی دواړه دفتر ته ننوتل او مولوي ثاقب له خپله ځابه ولاړ شو. له دوی دواړو سره یې ښه ګره پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین ته یې ویل: ته خو م یدډېرو سختو ورځو اندېوال یې خواوس بیخي زموږ پوښتنه نه کوې. دملا یانو اخلاقو خو به تاثیر نه وي دربانديي کړیی که څنګه؟ پخوا خو داسي نه وې.

ګلبدین: نه باور وکړه چې دپخوا په څېر یم خو په داخل کي مصروفیتونه ډېر زیات دي. پوهېږې چې دولت او ناټو زموږ په خلاف ډېر تېز کار روان کړی دی.

یو شمېر و چې میدان یې پرېښود او تسلیم شول او ځینوبیا ځانمرګي وکړل!

لعل کل: مشرانو ډوډۍ تیاره ده، زاځئ هغه بلې کوټې ته.

درې سره ولاړ شول، ددروازې په خوله کي چلمچی او کوزه ایښي و. لعل ګل د دو یپه لاسو اوبه ور واچولې لاسونه یې پرې منځل او ډوډۍ ته کښېناستل. په دریو نسبتاً لویو لوښو کي، قابلي، سبزي، او لوبیا ایښې وو. دوی له هر یوه نه په خپل نعلبکي کي لیږ لیږ ورواچول او په خوراک یې شروع وکړه. قابلي یې ډېره خوندوره وه. عبادالله خو دووهم ځل لا قابلي په خپل نعلبکي کي ور واچوله.

مولوي ثاقب: څه خبري وې په داخل کي؟

ګلبدین: جنګونه روان و. زموږ په ساحه کي ددولت قوي شوی و، خو په زمي ک یبیا زموږ هم ډېر کار سم و. یوه اندازه روپۍ مخابراتي شرکتو راکړې چې په پایو ک ییې ماینونه کښې نه ږدو. یوه اندازه روپۍ موله خلکو دعشر او زکات په نامه راټولي کړې. ځوکسهه چې زموږ ستاسي له دوستانو د دولت په غټو منصبو کتر کوي اوښې روپۍ هم لري هغوی هم روپۍ راولېږلې. دمدرسې خرڅه مي هم له حاجي جمیل نه واخیسته.

دحاجي جمیل تر یاکو هم سږ کال ښه حاصل ورکړل. او په ښه نرخ یې وپلورل. زموږ غږ یې هم بې ګټې ونه باله شپږسوه منه وریجې او پنځوس دوهمنۍ وشکې عوړي یې مدرسې ته واخیستل. او هم ی ېدبازار قصاب ته وویلل چې هره ورځ لس کیلو غوښه غرمه او لس کیلو غوښه ماښام موږ ته حواله کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب: نواوس ستړي او ستو مانه ياست، نور مونه مزاحم کېږم. ويده شئ سهار به له خيره سره وينو او له دې مبارز او ښايسته ځوان سره هم ډېري خبري کوم.

ګلبدين: سمه ده صاحبه.

مولوي ثاقب: لعل ګل خانه دوی ته هماغه لوسه کوټه ورکړه چې دشپې په ارامه ويده شي.

لعل ګل: سمه ده مولوي صيب.

ګلبدين او عبادالله له مولوي ثاقب نه خدای پماني را اخلي او له له لعل ګل سره دخوب دکوټې په لور روانېږي.

لعل ګل دمدرسې په لوړه طبقه کي يوه ښيسته دخوب کوټه دوی ته ورښيي او دوی ته دکوټې کلي ورکوي ا ورته ورته وايي: دغه کوټه دمولوي صيب دخاصو کسانو لپاره ده، هر څه لري. تاسي کوټې ته ننوزئ او ښه شپه درته غواړم.

ګلبدين کلي قلف ته وراچوي او دروازه خلاصوي او دوی دواړه کوټې ته ننوزي. په کوټه کي دپنځه ستوريز هوټل په څېر دوه کسيز دخوب تحت، لوکس کوچ، يخچال، تلويزيون او.... موجود دي. دوی بکسونه په الماريې کي ږدي، لونګۍ او واسکټونه کاږي او په تخت دراز غزېږي.

عبادالله: استاد ته په تخت ويده شه زه په هغې غټه څوکۍ کې ويده کېږم.

ګلبدين: نه داسي خونه کيږي. که دي نه وي خوښه نو بيا زه په څوکۍ کي ويده کېږم؟

عبادالله پټه خوله کېږي او په سکوت سره داښيي چې بايد لرې سره ويده شي.

ګلبدين له تخت نه ښکته کېږي اوو تشناب ته ځي، وروسته له څودقيقو په لندو لاسو او لانده مخ له تشنابه راوزي او عبادالله ته وايي: اودس نه کوې؟ اوبه ګرمي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: ښه شو چې راپه یاد دي کړل، هو تراوسه مي دماخستن لمونځ لا نه دی کړی. دا دی ځم او دس کوم. عبادالله هم تشناب ته داوداسه لپاره ننوزي ګلبدین په بیړه دجنسي تحریک نځو ګولی(ټابلېټ) له جېبه را کاږي او دیخچال په جک کي یې اچوي په کراره جک بېرته په یخچال کي ږدي. وروسته له څو دقیقو عبادالله ه تشنابه راوزي، ګوري چې ګلبدین تراوسه لمونځ نه دی کړی.

ګلبدین: راځه چې جماعت وکړو ځکه دجماعت لمونځ له انفرادي لمانځه بهتره دی.

عبادالله تکبیر تحریمه شروع کوي تر څو ګلبدین امامت ورکړي. ګلبدین هم تر عبادالله لیږ مخکي درېږي او لاسونه پورته غوږو ته وړي او الله اکبر وایي.

دماخستن څلور رکعته فرض لمونځ کوي، وروسته سنت لمونځ اووتر لمونځ هم کوي او په اخېره کي دلمانځه دعا هم کوي.

ګلبدین په کوچ کي دراز غزېږي او عبادالله ته وایې: زه لیږ ستړی شوی یم، دسهار لمانځه ته بیا ماهم راویښ کړه.

عبادالله: زمان هم بدن داسي شخ شوی دی په لاري یخ و بدن مي درد کوي.

ګلبدین: نو ماته هم یوه پیاله اوبه راکړه چې یوه ګولی وخورم زما بدن هم درد کوي.

عبادالله له یخچاله داویو جک راباسي او پیاله له اوبو ډکوي او ګلبدین ته وایي: یوه ګولی ماته هم راکړه چې زمان بدن هم درد کوي. ګلبدین له جېبه یو بوتل راکاږي او یوه رنګه ګولی عبادالله ته ورکوي او یوه سپین رنګي ګولی چې عبادالله ګولیو ته متوجه نه و خپله خوري. عبادالله هم ګولی خوري او په تخت پرېوزي.

له نیم ساعت وروسته ګلبدین ولاړېږي اوغوږ نیسي خویوازي په خوب کي ساه کښل یې تر غو کېږي او بس.

عبادالله غرق ویده دی اوکرار کرار تنفس کوي. ګولیو هم ډېر تاثیر ورباندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی دی. ګلبدین ورور دروازه خلاصوي او له دهلېزه دباندی وزي. ګوري چې یو کس ورته منتظر دی.

ګلبدین: ولي جانه وینښ یې؟

ولي: هو بلې، وینښ یم او تاسي ته منتظر وم. او س نو ووایه چې ستا له دې ښکار سره څه وکړم.

ګلبدین: غواړم چې دکوټې کېمرې فعالي کړ ې او صافي ویډیو ګاني له لرې ځایه وکړې.

ولي: په ستر ګو مشره، زه خو دي عسکر یم د مسلک استاذ مي یې.

دواړه دکنټرول کوټې ته ځي او ولي دبرق سویچونه روښانه کوي او مانیټورونه چالانوي. دکېمرو ریکارډ بټنې کښېکاږي، ګوري چې عبادالله دځواني په خو غرق ویده دی.

ولیی: مولوي صاحب ګلبدین خانه ، څه پخیر عملیات شروع کړه. خو چې فکر دي ویي چې زه هم دلته مجرد یم زما حق را ضایع نه ککړې چې هلک هم ښکلی دی او هم ما ډېر خوښ شوی دی.

ګلبدین: شوخي مه کوه وهلکه. زه له شوقه دا کار نه کوم بلکه وظیقه ده نو.

ګلبدین دکنټرول له کوټې راوزي او دخپلې کوټط په لوري ځي. دکوټط دروازه په کراره خلاصوي. ګوري چې د عبادالله دسا اخیستلو له غږه پرته بل هیڅ غږ هم نشته. دروازه قلف کوي او کالي کاږي. په ارامه له عبادالله سره په تخت دهغه څنګ ته پرېوزي.

کمپله دعبادالله له مخه لرې کوي او ورو ورو له عبادالله کالي باسي او له عبادالله سره دلواطت شنیع عمل شروع کوي خو عبادالله غږ کوي: څوک یې؟ په ما سربېر هڅه شی دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین څو ځله دعبادالله مخ دکېمرې خواته اړوي چې په ویډیو کې سم صحیح راشي. دلواطت له تر سره کولو ورووسته دکېمرې دملینز په لور اشاره کوي چې ولي هم داخل ته راشي. ولي ته درواازه ورخلاصوی. ولي ژر ژر کالي کاږي، له ګلبدینه غوښتنه کوي چې له کوټې ووزي ګلبدین هم له کوټې وزي او دکنټرول دکوټې په لوري ځي.

دکنرول له کوټط دعبادالله او ولي سیل کوي. ولي په عبادالله بر سېره پرېوزي او له عبادالله سره په لواطت شروع کوي.

عبادالله چې نیمایې ویښ دی خو په ځان پوره نه دی پوه چې څه روان دي؟

ولي یې هم څو ځأي مخ دکېمرې خواته اړوي تر څو په کېمره کې سم معلومم شي. عبادالله لېږ لېږ متوجه کېږي چې څوک تېرى ورباندي کوي. په لوړ غږ چیغه کوي: څوک یې؟ څه کوې بې شرفه؟

ولي: هیڅ خوښ مي شوې لېږ ناز مي در کاوه ګرانه.

عبادالله ولي له ځانه لري کوي او له هغه سره په جنګ اخته کېږي.

عبادالله: مولوي صاحب چېرته یې؟ چېرته یې؟ دې بې شرفانو له مااسره څه وکړل؟ زه ددط لپاره راغلی وم چ ېدیني درس زه کړم نه داچې بې عزته شم.

مولوي ګلدین له څو دقیقو وروسته کوټې ته راځي ګوري چې تر اوسه لا دعبادالله او ولي جنګ او اخ وډب دوام لري.

مولوي ګلبدین: څه خبره ده وهلکانو؟ زه ولاړم چ ېاودس وکړم تسي جه غالمغال جوړ کړی دی؟

ولي: هیڅ خبره نشته مولوي صیب. زه له دهلېز سره تېرېدم چې ستاملګري نارې وهلې. زه کوټې ته رانتوتم چې ومي کتل ده کالي کښلي دي او نارې وهي مایوازي کراراوه ، ده ما ته په ښکنځلو شروع وکړه. نه پوهېږم چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: عباادالله بچیه، ارام اوسه. جنګ مه کوه حتمي دي بیا کوم خوب لیدلی دی.

عبادالله: نه استاذ کوم خوب؟ دې کس په ما تېری وکړ.

ګلبدین یې په خوله لاس ور بړدي او وایې: فکر دي دی؟ ته څه وایې؟ په خپل ځان پسې تهمت مه وایه دلته دیني مدرسه ده.

عبادالل: استاذ سم وایم. پرتوګ یې لیرې مخکې واغوست!

ګلبدین: غلي شئ. وهلکهه ولي ولاړ سه کوټې ته دي چې په تا یې شک کړی دی. زخ خپله خبري ورسره کوم.

ولي له کوټې دباندي راوزي اوعبادالله په زړه پیل کوي. دژړه په حال کي پوښتنه کوي: څه خبرهه ده استاد؟

داکس مي خپله ولید چې لواطت یې راسره وکړ. لیرې مي سر درد کوي، خو دهغه دا بد کار مي ولید. ماته هیڅ ابرو نه شوه پاتي. که مي پلار خبر شي ما وژني.

ګلبدین: خیر دی اوس جپ سه یهار به یې تعقیب کړو چې څه پېښ شوي اوس دي کلمه ووایه او ویده شه. که تږی یې یو ګیلاس اوبه وڅښه.

عبادالله: تږی یم، حلق مي وچ کلک دی. دا څه جنجال دی چې زما په سر راغلی دی؟

ګلبدین له ځایه راولاړېږي، درب یخچال خلاصوي، داوبو هماغه جګ رااخلي او دعبادالله پیاله له اوبو ور ډکوي.

عبادالله: مننه مولوي صایب. خیر یوسې.

عبادالله پیاله په سر راپورته کوي اوډکه پیاله اوبه په یوه سا څښي. دنورو اوبو لپاره بیا لاس ور اوږدوي ګلبدین بیا هم دعبادالله په پیاله کي اوبه ور اچوي او وایي: ډېر تږی شوی یې؟ ډېري مه څښه چي بدن دي شخ نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: مولوي صاحب، دا اوبه ښونه خوندورې دي. يوه بله پياله هم راکړه چې جک هم خالي شي. دريمه پياله اوبه هم ورکوي عبادالله هغه هم ښښي داچې دا اوبه ډېرې خوندورې او زوروري دي، له دريمې پيالې سره عباد الله قهقه خندا شروع کوي. دګلبدين لاس نيسي او وايې: راځه چې مولوي صاحب بازار ته ولاړ شو. راځګ سه چې ځو. عبادالله له عادي حالته وتلی او پرته پرته غږېږي، کله کله خو ګلبدين دځان خواته کشوي.

ګلبدين: وهلکه ويده شه چې بيا به غوسه کېږې.

عبادالله: راسه ملاګله چې په تخت ويده شو. يوازې خوب نه راځي. مولوي صاحب ډېرنازونه مه کوه.

دعبادالله ټينګار زياتېږي، ګلبدين په دې وخت کې ډېر په اسانی ا خوشحالی يو هدجنسي قوت ګولی خوري او په تخت له عبادالله سره ويدېږي. ګلبدين ورو ورو له عبادالله سره دناز ګېږې شروع کوي، په مخ يې لاس ورتېروي او ورو ورو يې پ غېږ کي نيسي او بلاخره په بدو کارو شروع سره کوي.

ګلبدين نيږدې تر سهاره له عبادالله سره لاطت کوي او ورو ورو دواړه خوب وړي او ويده کېږي. دعبادالله په مخ دلمر تېزه ړا لګېږ ، عبادالله ورو خپلې سترګ پخلاصوي. لېږ ويښېږي ګوري چې دی او ګلبدين دواړه لوچ لغړ پراته دي. ژر ژر يې کالی اغوندي ګلبدين راويښوي او پوښتنه ځنې کوي: په ما او تا څه شوي دي؟

ګلبدن په حيرانتيا خپل ځان ته ګور چ بلوچ دی، خو عبادالله کالي اغوستي دي. عبادالله ته په خندا وايې زه له تا سره داسې ټوکه لرم چې کالي دې رانه کښلي دي؟

عبادالله: مادي کالي نه دي درنه کښلي. زما کالي هم رانه کښل شوي و. سر مي هم لېږ لېږ درد کوي. زما لېږ لېږ په ذهن کي دي چې دشپې يو څوک زموږ کوټې ته راغی او زما په بدن يې لاس راواهه. څو ځلې مي له ځانه ټېله کړ خو بيا هم نه پوهېږم چې څه شوي دي؟ زما او ستاکالي يې کښلي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: ستاسو نويو ځوانانو خو سل او زر چلونه زده دي چې مور ته په پېړو(پوهېږو).

عبادالله: نه په خدای که مي هيڅ چل زده وي. زه هم حيران يم چې څه خبره ده؟

ګلبدين خپل لاسي ساعت ګوري چې يوولس بجې شوې دي. خپل ساعت عبادالله ته ورښيي.

عبادالله: مولوي صاحب ډېر ناوخته شوی دی. جګ سه چې يو ځل دباندې ووزو.

ګلبدين: ښه نو ولاړ سه تشناب ته، په بدن دي لېږ تاتوبه تېري کړه. چې بيا زه هم په بدن لېږ اوبه تېروم چې نن شپه ډېر زيات خولې شوي و. دکوټې بخاری يې ډېره ګرمه وه. ويې ليدو چې له سرې سيمې راغلي يو برقي بخاری يې چالانې پرې ايښې وې چې داژمنی يخ مو له بدنه ووزي.

عبادالله تشناب ته چې شاور هم لري ننوزي، کالي کترې داوبوشاور چالانوي په سر شامپو وهي، او دڅو دقيقو لپاره تر شاور لاندې ملايمو اوبو ته کښېني. دعبادالله په ژوند کي لومړی ځل دی چ ېعبادالله دشاور په اوو لمبېږي؛ او ېر خوندځني اخلي.

ګلبدين: وهلکه ژرکوه چې مولوي صاحب ثاقب مور ته په تمه ناست دی.

عبادالله داوبو نل بندوي. به ځانپاک چې په مېخ رتاځړېږي ځان وچوي، کالي اغوندي او له تشنابه راوځي.

عبادالله: دادی استاذ زما کار خلاص شو. ته راشه پخېر حمام دي وکړه. اوبه ډېري ښې دحمام لپاره برابرې دي.

ګلبدين حمام ته ننوزي. دلسو دقيقو په شاوخوا کې خپل ځاان ښه پټک پرېمنځي، وروسته له لسو دقيقو له حمامه راوځي، ګوري چې په ساعت کي يې څه کم دوولس بجې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: رتځه چې دباندي ولاړ شو او دمولوي صیب ثاقب حال واخلو.

دوی دواړه له کوټې راوزي اود مولوي صیب ثاقب ددفتر په لوري روانېږي.

دمولوي ثاقب د دفتر د دروازې شاته

ګڼ شمېر طالبان لیدل کېږي چې دځینو یې ورقې په لاس کي دي او دځیني غواړي چې له مولوي صیب ثاقب سره وویني.

د طالبانو په منځ کې دافغانستان دمختلفو ولایتونو، ازبکستان او تاجکستان طالبان هم لېدل کېږي چې د دروازې شاته ولاړ دي.

ګلبدین دمولوي ثاقب د درواازې پهره دار ته وایې: مولوي صاحب ته ووایه چې مولوي ګلبدین او مېلمانه یې راغلي دي. پهره دار د زنګ تڼۍ کښېکاږي او وروسته له څو دقیقو دمولوي ثاقب سکرتر راوزي له ګلبدین او عبادالله سره پوښتنه کوي اودواړه له ځان سره دمدرسې داخل ته بیایي.

لعل ګل: شپه مو په خیر تېره شوه؟

ګلبدین: مننه، سلامت اوسئ، هو په خیر تېره شوه.

لعل ګل: تاسي افغانان هم ډېر عجب خلک یاست. وګوره طلبای کرام په تش لاس دناټو په مقابل کي جهاد کوي او اوس مهال امریکایان حاضر شوی دي چې له افغانستانه تېښته وکړي خو دځان لپاره یوه پلمه لټوي.

ګلبدین: افغانستان ډېر غیرتمن ځوانان لري. زموږ خلک د خپل دین او قام لپاره سر ورکوي. په تاریخ کې ثابته سوې ده، چې افغانان خارجیان نه مني.

څو کسه دمولوي ثاقب له دفتره راوزي او د دفتر دزنګ غږ یې تر غوږو کېږي.

لعل ګل دفتر ته ننوزي او دوې دقیقې وروسته راوزي او ګلبدین ته مخ وراړوي: مهرباني وکړئ، مولوي صیب منتظر دی.

ګلبدین او عبادالله دمولوي ثاقب دفتر ته داخلېږي او سلام اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب: وعليکم السلام قهرمانانو.شپه موپه خير تېره شوه؟

ګلبدين: سلامت او سې جنال مولوي صاحب. مورږ ډېر ستړي ستوککمتنه وو. نن شپه مو ډېر ښه خوب وکړ.

مولوي ثاقب: ته خو په ځواني کې ليږ شوخ وې، خداى دي وکړي چې شپه به موپه خير تېره شوې وي؟

نو راځئ چې ځو نوري خبرې به په دستر خوان سره کوو. دازمورږ مېلمه ښنګه دى؟ دشپې راحت و؟

عبادالله: سامت اوسې مولوي صيب زه هم ښه يم.

خو دکنايې په ويلو سره دعبادالله رنګ ليږ سور غوندي شو.

مولوي ثاقب له مخأو دوو مېلمنو سره يوځاى دډوډۍ خوړځي ته ځي. دخوړنځي ددروازې له خولې سره د يوه ځوانکي په لاس کي بدنۍ او چلمچی دی. ټولو خپل لاسونه پرېمنځل او کوټې ته ننوتل. په کوټه کي د دستر خوان مخ ډول ډو ل غذا ګانو نيولی دی.

ګلبدين: مولوي صايب ډېر زحمت مو کړی دی. ستا سي په زحمت روادار نه وو.

مولوي ثاقب: نهدڅهه شي زحمت تاس يپه مورږ ډېر حق لرئ، تاسي خو دهيواد داخلي مبارزين ياست. خداى په تاسي زياته مهرباني کړې ده. حتی له ځينو فرايض يې لا کله کله معاف کړې ياست. که چېې دضرورت په وخت کي ځينو هغو کاروته لاس واچوئ چې دنورو لپاره ګناه ګڼل کېږي، ستاسي لپاره روا او په نېکيو کې مو شمارل کېږي. داټول دخداى پاک لطف او مهرباني ده چې په تاسي مبارزو علماوو يې کړې ده. ځکه؛ تاسې ياست چې دکفارو په زړونوو کي مو وېره او وحشت وراچولی دی. که نه وو داملت تباه شوی و.

ګلبدين: ستاس يفدرمو مشرانوبلاخص دامير المومنين لطف او کرم دی چ ېمورږ رهبري کوئ او دشفقت لاس مو تل زمورږ په سر دی. که نه وو په تش لاس ښنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان لري چې له ناټو سره وجنګېږو.

مولوي ثاقب: دعبادالله خان په هکله باید څه ډول پرېکړه وکړو؟

ګلبدین: عبادالله ډېر زړور او مومن ځوان دی چې تر ډېرو زیاتو ازموینو راتېر شوی دی او دراز ساتونکی دی. ضرت سیف الاسلام هم ه خول کې ورته راغلی و. دده نورانیت ددې ښکارندو یې کوي چې دی هم دجنتي ځووانانو له ډلې څخه دی.

زه په دې باوري یم چ بدی له داسلامي امت بېرغ لوړ وساتي.

مولوي ثاقب: عبادالله وروره ته ولې خبرې نه کوې؟ کرار ناست یې.

لکه چې زیات دې له دنیا زړه تور دی او په جنت پسې زړه تنګی یې؟

عبادالله: زړه تنګی خو یم او جنت خو دهر مسلمان هیله ده، کاشکې خو دمحشر په ورځ دمسلمه امت ډېر کو چنی سرتېری وګڼل شم. له دې ټولو ګناهونو او مخ توري سره له مي خدای پاک وبښي که نه؟

مولوي ثاقب: مورټول ګناکار یو او تر ټولو ستره ګناه بیاداده چې هیوادمو دکفارو له لور اشغال شوی دی. او مور کرار ناست یو هیڅ اعتراض هم نه کوو.

عبادالله: بلې هومولوي صاحب، هیواد مو بهرنیانو نیولی دی. د دوی په مقابل کې څه کول په کار دي؟

مولوي ثاقب: د دوی په مقابل کې اقدام کول په کتردي. هر کس باید دخپل وس او توان مطابق مبارزه وکړي.

ملاوعظ وکړي. معلم لارښوونه وکړي. نظامبان وسلې ولېږي او راپور ورکړي، ښځې او ماشومتتان دعاګانې وکړي. سرمایه لرونکې باید مالي ملاتړ وکړي او ځوانان، ځوانان بایدکفار له منځه یوسي. ځکه دځوانانو همت او غیرت ترټولو زیات دی. دځواننو یوځایګوتې په دې مبارزه کې ځانګړې دی او امتیازات یې هم خاص الخاص دي. پروردګار عالم استشهادي ځوانانو ته په خپل بلاکیف لاس باندي ثوابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي. دويني هر ځاځکي ته يې رب متعل ډېري بدلې او اجرونه ورکوي. چې داهل دنيا ژبې دفدايې دهر ځاځکی ويني دامتيازاتو له بيانولو عاجزې دي.

ګلبدين: مولوي صاحب په کيسو ډېر ګرم راغلي يو. راځئ چې دباندي ووزو او لېږ قدم ووهو.

مولوي ثاقب: دباندي يخ دی. ناروغان نه شئ؟

ګلبدين: نه بابا موږ افغانيتان له سړو هواوو راغل يو. زموږ په سيمه کي تر ځنګانه واوري وې. داستاسي دا دسړو هواوو موسم زموږ لاره لکه دپسرلي داسي دی.

مولوي ثاقب: نوته ولاړشه خپل ملګري به دي هم ووينې. ځوان له ماسره پرېږده چې په مدرسه کي يې لېږ وګرځوم او د درسو او مبارزوپه اړه ورسره خبري وکړم.

ګلبدين: سمه ده زه کومه خبره نه لرم. دی خپله څه نظر لري؟

عبادالله: زه موافق يم تاسي ولاړشئ خپل دوستان ووينئ، ما او مولوي صاحب صنفونه هم ګورو تاو خبرې هم کوو.

ګلبدين: ستاسي په اجازه، نو زه دمېجر صاحب رياض تر کوره ځم او ابو ليث هم وينم.

مولوي ثاقب: سمه ده. په مخه دي ژېړي ګلونه. في امان الله.

ګلبدين له ځايه ولاړېږي او مولوي ثاقب او عبادالله هم ورسره راولاړېږي. خدای په اماني سره کوي اړ ګلبدين مولوي ثاقب ته وايي: ستاسي يوه نېږدې انډيوال يوه پټه خبره راته کړي ده څه وخت يې درته وکړم؟

مولوي ثاقب: همدااوس يې ووايه. له دې ځوانه خدای پاماني واخله زه د دروازې تر مخي درسره ځم بيا به هغه پټه خبره راته وکړې.

عبادالله: مولوي صايب، که دي زما پلار وليد ورته ووايه چې دمکتب تر شروع کېدو وخت ته درځم که خير و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زما د کوژدې په هکله کهم پوښتنه ځنې وکړه. کوژده یې راته کوله. زما دماما دمشر خسر کاکا لور یې راته کوله.

ګلبدین: له عبادالله سره خدای پاماني کوي او مولوي ثاقب ته وایې: زما تر راتلو پوري به ددي په عبادالله خان باندي ډېرپام وي.

مولوي ثاقب: بیخي بېغمه اوسه. دی خو مي خپل سړی دی. دایې خپل ځای دی.

ګلبدین او مولوي ثاقب دباندي راوزي چې له کوټې لیږ رالرې کېږي ګلبدین شاته ګوط چې څوک خو نه دي ورپسې. خو هیڅوک نه معلومېږي.

ګلبدین: داهلک ډېر ښه ښکار دی. ښارته ښه راحت تګ راتګ کولای شي خپلوان یې هم په کابل کي دي او دهغوی کره ښه بلد هم دی. دشپې مي دابل کار هم ورسره وکړ، ا و فلم مي ځني ډک کړ چې بیا رازهم افشا نه شي کړای.

اوس ته پوهېږې چې څه ډول یې استعمالوې.

مولوي ثاقب: سمه ده. زه به یې هم تشویقوم او هم به په ډوډۍ کې هغه دارو چې ملګرو راته لېږلي دي لیږ لیږ ورکوم. رښتیا فلم یې سم راغلی دی؟

ګلبدین: نه پوهېږم له هاه مسول کس سره دی. بیا یې یو ځل خپله وګوره او هغه برخې چې زه پکې راغلی یم ډیلیټ کړئ.

مولوی ثاقب: نوش جان دي شه مولوي ګلبدین خانه، هم دې په هلک خوندونه واخیستل او هم دې دا ثوال وکوټ چ طیو استشهادي دې راوست تر څو سم جانانه عملیات وربانديسرته ورسوو.

ګلبدی: ولا مولوي صاحب څه ووایم؟ واقعاً ماته یې هم خوند راکړ.

ممولوي ثاقب: زه تاپېژنم چې لیږ شوقي هم یې. هغه وخت چې ته تازه ضابط شوی وې او کودتا مو وکړه چې بیا ناکام شوو. او پاکستان ته موهجرت وکړ. تابه کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ښایسته هلکان هم کوټې ته راوستل.

ګلبدین: دځواني خبرې نور مه راپه یادوه. هغه مدرسې ته نه وم تللی او داولیاوو خدمت مي نه و کړی. له کومي ورځې جبې دانصارو مجاهدیننو په ډلهه کې شاتمل شوی یم، بیا دخرابو کارو خواته بیخي ورنیږدې شوی لاهم نه یم. داځل مي هم زمونږ اوستاسې ددې ستر مصلحت په خاطر داکار وکړ چې راز افشا نه شي.

مولوی ثاقب: پوهېږم ټوکه مې درسره وکړه چې له سفره نمخکي دي لیږ طبیعت سم شي!

ګلبدین: نوزه ځم په خیر دوطن خواته،خو چې دې هلک ته ونه وایې چ بېبېرتهه وطن ته ولاړم. ورته ووایه چې پېښور ته خپلو ملګرو ته ورغی.

مولوي ثاقب: په ماهیڅ حساب نه کوې ګلبدین خانه. هغه وخت چې ته ضابط وې زه دکشف تورن وم. اجېر خوزه هم ددې مسلک استاد یم. بیخي ډاډه زړه ګرځه. ته څه په خیر دا ناچیزه ډالی هم ستا انصار ملګرو تاته په نظر کې نیولې ده.

ګلبدین: مننه سلامت اوسې وروره. داستا ځانګړې پاملرنه ده که نه و زه او دونه ډېري پیسې خو بیخي سره لېري یو.

مولوي ثاقب: درې سل ډالرس بستې چط درې زره ډالر کېږي ګلبدین ته ورکوي.

مولوي ثاقب: له دې پیسو هم دمدرسې خرچ پرې کړه او دایو بنډل دي بیا دورنۍ لپاره دي. ورېنداري او اولادوته دي یې ورکړه چې دکور خرچ ور څخه پوره کړي.

ګلبدین: خیر یوسې مولوي صاحب چې زمونږ پهه فکر کي یاست. په داخل ک پیپسو ته ډېره اړتیا لرو. که څه هم ملګري او دوستان مو همکاري کوي او مونږ هم عشر او ذکات اخلو خو دفعالیت دساحې دپراخېدو لپاره موپیسوته ډېره اړتیاوي.

بکس مي دخوب په کوټه کي ایښی چې عبادالله مي وطن ته له بېرته راګرځېدو خبر نه شي هر څوک چې داځل ته راتلل وریې کړئ چې رایې وړي.

کولوي ثاقب: نو ته حرکت وکړه پخېرچې ناوختته شو. ښایې په لاره کي پاتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شې. دواړه له یوه اوبل سره خدای پاماني کوي او ګلبدین دلسن په موټر کي چې دسر حد په لوري رواندي سپر ېږي.

مولوي ثاقب هم بېرته دمدرسې دداخل په لوري ځي کله چې ددفتر مخې ته رسېږي ګورې چې عبادالله د=له کوټې دباندي راوتلی دی او غواړي چې د ماسپښين دلمانځه لپاره اودس وکړي.

مولوي ثاقب هم اودس کوي یاو دمسجد خنواته ځي په مسجد کي ټول مولوي ثاقب ته منتظر دي او خلکو سنت لمنځونه کړي دي. یوازي عبادالله دلمانځه په حال کي دی. مولوي ثاقب هم په سنت لمانځه شروع کوي. وروسته له دې چچې دمولوي ثاقب لمونځ خلاصېږي. موذن په اقامت یلو شروع کوي او خلک په صفو کي منظم درېږي. مولوي ثاقب لاسونه دغوږو نرمیو ته ودړي او دالله اکبر په ویلو سره په خفیه لمانځه شروع کوي. څلور رکعته فرض لمونځ خلاصوي او بژرته ټول خلک په منظم ډول صفونه پرېږدي او په انفرادي توګه دوه دوه رکعته سنتت لمانځه درېږي. وروسته له دې چ ېمولوي ثاقب دوه رکعته سنت لمونځ خلاضوي مخ نیمایې دمقتدیانو خوا ته وراړوي اوپه تسبیح ویلو شروع کوي. وروسته له څودقیقو تسبیح ویلو لاسونه پورته کوي تو دلمتتنځه دختمېدو دعاکوي. وروسته دممقتدییانو له منځه یوکس دمحراب څنګ ته په یوه ګوښه کي درېږي او د اشتشهاد دبهتري په هکله دنیمم ساعت لپاره مفصلې خبرې کوي چ ېدقتدیانو په ژړایې ښه استقبال کېږي مولوي ثاقب بیا هم ددعا لاس پورته کوي. او دټولو طالبانو بلاخص فدایانوپه حق کې دعاکوي. خلک یو یو له مسجده وزي او عبادالله ته دمولوي ثاقب خواته ورنیږدې کېږي او یو ځای له مسجد څخه راوزي.

عبادالله: مولوي صاحب کېدای شي چې درسي صنفونه وګورو؟

مولوي ثاقب: ولې نه خو صنقونه لیږ له دې ځایه لېري دي . دلته یواري دمدرسې مدیریتي دفاتر دي اوددې ترخنګ مبارزاتي فعالیتونه هم له دې ځایه رهبري کوو. ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

درس ویلو لپاره ښه فرصت لري. هغې ارزیابي ته په کتو چې موږ ستا له استعداده او توانایي څخه ترلاسه کړې. زموږ رهبري دې نتیجې ته رسېدلې ده چې تا او ځینو نورو کسانو تهیو ځانګړی صنف جوړ کړو چ طدیوه کال درسونه په درې میاشتي کي وواياست. اوددط تر څنګ ستا دمعنوي او جسمي توانمندي موږ هیله من کوي چې ته به وکړای شې دخپل ولایت چارې دامارت دوالي په توګه ښې مخکي یوسې. او ټولي چارې به ستاپه رهبري ښې مخکي ولاړې شي.

موږ خبر یو چې طالبانو ستاسي په ولایت کې دخلکو په مقابل کې ځینې ناوړه کړنې هم سرته رسولې دي خو ته به هغه ټولي نیمګړتیاوې ژر ترژره اصلاح کړې او په خپل ولایت کي به دخلکو دخدمت جوګه وګرځې. له دې مقامه به ته وکولای شې چې هم دخدای رضا حاصله کړي او هم دې مقام نور هم لوړ کړې.

دمولوي ثاقب په دې خبرو عبادالله لیږ شکمن او په سوچ کي کېږي او هم لسږ نور د دې تمایل پیداکو یچې داډول خبرې نوري هم واوري البته په ځواني کي داډول خبرې په ډېو کسانو تاثیر کوي خو دمولو ثاقب داخبرې عبادالله ډېر زیات حیرانوي.

مولوي ثاقب: راځه چې هغه خاص تربیوي مرکز ته ولاړ شو. هلته به له نورو ملګرو سره هم اشناشې. دوی هم درس وايي او هم رزمي ورزشونه کوي تر څو دوسلو چل زده کړي.په دې سربېره درهبري چارې هم ورزده کوو.

عبادالل: په ستر ګو صایب. زه مو په خدمت کي یم.

مولوي ثاقب: نوکوټې ته دي ولاړ شه او دابکس درسره اخله چې یو څو جوړې نوي کالي دي پکي. زادهه هشییان دي هیڅ شی هم مه درسره را اخله . بوټونه، ساعت، موبایل ټول شیان دلته پرېږده ددې هر یوه شي نوی عوض درکوي.

عبادالله خپلې کوټې ته ځي او خپل بکس را اخلي بېرته راوزي چې دباندې مولوي ثاقب ورته منتظر دی. دوی دواړه دمولوي ثاقب په سوزوکي موټر کې سپرېږ یاو له مدرسې راوزي. تقریباً دموټر دشلو دقیقو لاره طی کوي، یوې کروندې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېږدې رسېږي او له موټره راښکته کېږي. عبادالل هم خپل بکس رااخلي او دیوه ښایسته ساختمان واته روانېږي.

له هماغه ساختمانه لیږ لرې یوې ګوښې ته یوه بګۍ ولاړه ده. چې د دوی دواړو په وررسېدو سره دبګۍ په اس سپور شړی غږ کوي: په خیر راغلې مشره.

مولوي ثاقب: سلامت اوسې جمال خان ماما.

دوی بګۍ ته ور خېژي او دیوه کلي په لور ځي. دوی په کلیو کي ډېره لاره طی کوي خو بلاخره یوې ډېري عادي حوېلۍ ته چې کلینیک لوحه یې په دېوال لګول شوې ده رسېږي.

بګۍ والا مولوي ثاقب ته مخ وراړوي او ورته وایې: ستړي مههه شئ مشره، زما کار تر همدې ځایه وه، اوس تاسي خپله ورشئ داخل ته.

مولوي ثاقب او عبادالله له بګۍ راښکته کېږي یاو پنځو س کلداري دبګۍ والا ته ور کوي او له هغه سره خدای پاماني کوي او دکلینیک د دروازې زنګ کنبېکاږي. دروازه خلاصېږي او یو دتېر ععمر لرونکی سړی پوښتنه ځني کوي: له چاسره مو کار دی؟

مولوي ثاقب: موږ دمیرانشاه څخه راغلي یو او مېلمانه یو.

دروازه ورخلاصېږي او همدا سپین ږیری سړی دوی ته وپه خورا دقت ګوري او وایې: ټیک ده بابو صیب، همدا ستاسو عکسونه یې راته ښودلي وو، مهرباني وکړئ....

دواړه حوېلۍ ته ننوزي. مولوي ثاقب بلد دی اصلي کوټې ته لاره پیداکوي.

مولوي ثاقب: عبادالله خانه، دلته دانصار به ملګرو سره وینو چې وروسته بیا تعلیمي مرکز ته ځو.

عبادالله: سمه ده مولوي صیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب دسر په ښورولو سره دعبادالله خبر ې تايدوي. له څو دقيقو وروسته يو کس چې دنرس چپنه يې اغوستې مولوي ثاقب ته په اشاره سره وايې چې راسه دوی دواده په نرس پسې له شا حرکت کوي. په لانديني منزل کي يوه کلينيک ته چې دروازه يې قلف ده رسيږي. نرس دروازه خلاصوي او داخليږي دلته له ډېرو زړو وسايلو پرته هيڅ هم نشته. نرس څوکارتنه وسايل له مخې لېرې لري کوي او ددوی ستر ګې په يوه کوچنۍ لکه درسي تخته لګيږي. دوی فکر کوي چې دا درسي تخته ده خو چې نرس ګوتي ورسره لګوي تخته ورخلاصيږي او دوی يوه دهلېز ته لاره پيداکوي چې لېرې مخکي ځي ګوري چې يو دباخه عمر لرونکی سړی به يوه نيمه مجلل دفتر کي ناست دی.

دی دمولوي ثاقب په ليدو له ځايه راولاړيږي اوله مولوي ثاقب سره په ډېره مينه پوښتنه کوي عبادالله هم ټينګ په غېږ کي نيسي او په مخ يې ښکلوي.

مولوي ثاقب: ډېر خوشحاله يم مېجر صايب چې بيا دي يروغ وينم. دوستان او کورنۍ موښه ده. راسره مي ورور عبادالله خاان دی او مېجر صيب پرويز خان دافغانستان تکړه دوست دی په فوځ کي، چې په موږ يې تل مهرباني کړې وه.

پرويزخان: داستاسي مهرباني ده. موږ سره ورونه يو. اسلامي احساس ما واداروي چې له مسلمانو ورونو سره ودريږم.

پرويز خان دواړه مېلمانه دناستي کوټې ته رهنمايې کوي چې نالۍ(توشکې) هم پکي هواري دي. درې واړه په پستو نالينو کښيني او دافغانستان په داخلي ګرمو کيسو شروع کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله جان غواي چې په تعليمي مرکز کي هم زده کړې وکړي او هم ټرېننګ ووينې.

پرويزخان: موږ يې په خدمت کي يو. ټول امکانات ورکوو له خيره سره.

پرويز خان له ډېر وخت خبرو کولو وروسته خپل موټروان ته زنګ وهي چې موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیار کړي چې دی چېري ځي. له څو دقیقو وروسته دباندې راوزي چې ناروغان هم تللي دي او هم تیاره شوې ده. دکلینیک په انګړ کې دامبولانس موټر چالان ولاړ دی.
پرویز خان دموټر ېدرواره راخلاصوي او مولوي ثاقب ته اشاره کوي چې سپاره شئ.

پرویز خان: راځئ، راځئ راوخېژئ.

مولوي ثاقب موټر ته خېژي، ګوري چې څوکۍ يې کرېږ کړي دي. او دڅوکۍ شاته یو بل غټ سیټ دی چې حتی څلور کسه پکي ځاېږي. عباالله هم دمولوي صایب ثاقب څنګ ته دموټر دشا په سیټ کي کښېني. چوکۍ سموي تر څو پرویز خان دمخي په سیټ کي کښېني. پرویز خان هم په څوکۍ کښېني تاو موټر وان موټر روانوي. دکلي دکلینبک دروزه موټر ته خلاصوي. او موټر په یوه نامعلوم لوري ځي. دموټر په منځ کي هم دمولوي ثاقب او مېجر تر منځ دطالبانو دتریک او جنګ دستونزو تودې کیسې شروع دي. او مېجر صیب پرویز خاان وایې: اوس مهال دسولې خبري ډېري تودې دي، خو دحقاني صایب ګروپ دغه سوله نه مني. هغوی وایې چې جهاد ته ادامه ورکوو. دخارج=یانو فشار هم په موږ باندې زیات شوی دی چې هغوی ته قناعت ورکړو، خو هغوی بیا جهاد ته شله دي.

مولوي ثاقب: ښه ده چې یو شمېر وروڼه دسولې په نامه په نظام کي داخل شي ځکه هندیان په حکومت کي ډېر نفوذ لري او په پاکستان ورور او مسلماندولت پسې ډطر ناروا تبلیغات کوي، او ټلوال هم په دې تبلیغاتوکي له دوی سره شریک دي.

پرویزخان: تشویش مه کوه. اوس په ټلوالو کي هم دوستان لرو، احمد شاه مسعود وه چې له موږ سره يې ډېر مخالفت کاوه. اوس سیاف له موږ او زموږ له دوستانو سره ډېره بربنډه دښمني کوي. خو کوښښ کوو چې په احمد شاه مسعود او رباني پسې يې روان کړو. خو دعبدالله غوندي باهمته ځوانان کولاس شي چې د دوی څخه افغانستان خلاص کړي. د دوی موټریوې درې ته ننوزي چې دلاري دواړو خواوو ته یوازي ګڼه وني لیدل کېږي. په دره کې د اوږدې مصافې له طی کولو وروسته یواې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابادي ته رسېږي چي پکي ګڼ شمېر افراد چې نظامي جامې يې په تن دي، ليېدل کېږي او يوه زنجير دې ځای ته دننوتلو لاره بنده کړې ده. دلته څوتنه مسلح کسان د دوی موټر دروي. پروېز خان: زه پروېز خان يم او دوی مي ملګري دي. سکرټريټ نمبر۲۷۹۰۳چراټ پيشاور. دپروېز خان دنوم او شفر له اورېدلو وروسته زنجير ورته خلاصوي او د درې دمنځ خواته حرکت کوي. څودقيقې وروسته بيا غټه دروازه ده چې د دوی موټر دروي.

پروېز خان: زه پروېز خان يم سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چراټ پيشاور.

ساتونکي يې په خپل کمپيوټر کي دده نوم او شفر ګور او له څودقيقو وروسته دننوتلو اجازه ورکوي.

ددوی موټر ددرې د داخل په لوري حرکت کوي. له څو دقيقو مزل وروسته دموټرو يوه پارکينګ ته چ ېڅو عرادې موټرهم پکې ولاړ دي رسېږي. موټروان موټر دروي او پروېز خاان دوی دواړو ته وايې: داموټر له دې مخکي تللی نه شي. راځئ چې په بل موټر کي سپاره شو.

له امبو لانس موټر څخه راښکته کېږي او په يوه بل دوسيټه پيکپ(ډاټسون) موټر کې سپرېږي چې شيشې يې پردې هم لري. ددې موټر موټروان يو نظامي چې رسمي چامې يې په تن دي، دی او يوازي سلام کوي او بس. موټر روانوي او ټول کرار ناست دي. مټر له يوه ساعته ډېر مزل وروسته. يو ځای دروي او موټروان دوی ته وايې: راورسېدو په خير.

پروېز خان له مولوي ثاقب او عبادالله سره يوځای. له موټره راښکته کېږي او له دوو کساانو سره چې دوی ته منتظر دي پوښتنه کوي. وروسته بوه تعمير ته ننوزي. دشپې ډېره تياره او دلاري ستوماانې ددې سبب شوې ده چې څوک شاوخواته ډېره توجه ونه کړي. دتعمير په منځ کې دوی دخوب کوټو ته رهنمايي کوي تتو هر يوه ته دجلا جلا کوټو کلياني ورکوي او همم ورته وته واايي چې: ډوډی تياره ده، خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان په خپلو کوټو کي کېږدئ او راځئ چې ډوډۍ وخورو.

هر یو خپلې کوټه ته ځي او اودس کوي. وروسته له څو دقیقو راوزي او ډوډۍ خوړلو ته ورځي. دډوډۍ له خوړلو وروسته بېرته دخوب کوټو ته سره ځي او دسهار دلمانځه تر نوخته ارام ویده کېږي. دسهار له اذانه وروسته، هغه رهنما شخص چې دشپې له دوی سره و دکوټو دروازې ورټکوي. دوی ټول راویښېږي اودسونه کوي اوپه یوه کوچنۍ کوټه کي د مولوي ثاقب په امامت دجماعت لمونځ اداکوي. دلمانځه له ادا کولو وروسته دوی له ساختمان نه دباندي رهنمایي کېږي. دباندي په دره کې ډېري ونې ولاړې دي او هم یې هوا دافغنستان په څېر سړه نه ده. دعبادالله لپاره دا هوا او دره ډېره زړه راښکونکې ده.

مولوي ثاقب عبادال ته مخ واړوي او وایې: فکر کوم دادره او هوادې ډېره خوښه شوه؟

عبادالله: ډېر ښکلی ځای دی. کیف یې راکړ.

مولوي ثاقب: ښایې په همدې مرکز کي درس او تعلیم وکړې.

عبادالله: خو دلته هیڅ افغان نشته.

مولوي ثاقب: اندېښنه مه کوه، یوڅه وخت به دلته یواازي درس درکړي بیا به دي له هغه وروسته دافغاني هلکانو له ګروپ سره یو ځای کړي.

دقدم هلو له اوږده مزله ورسته بېرته مرکز ته را ګرځي، دسهرار چاس یې ورته اماده دی او د دوی لاړښو رکس دوی دسهار چای څښلو ته رابولي. دوی چایو ته ناست دي چې د دفتر نه دباندې تورو شیشو لندکروزر موټر دربېږي. دو یته دډوډۍ دخوړنځي له ښیښو ورمعلومېږي.

د دوی لار ښود کس له ځایه ولاړېږي تاو پروېزخان ته وایې؟ مشر مېجر صیب راغی. درې سره کسه به موټره راښکته کېږي او دساختمان خواته راځي. لارښود کس د دوی دښه راغلاست لپاره له کوټې څخه دباندي ور وزي ، وروسته له دوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریو دقیقو دډو ډی خوړنځي ته راننوزي. له مولوي ثاقب او عبادالله سره روغبړ کوي او هغوی ته تعلیمي مر کزته ښه راغلاست وایي.

پروېزخان مولو ي ثاقب ته: اجازه ده چې څو منټه دمېجر صیب سره خصوي ګپ ولګوم؟

مولوي ثاقب: ولي نه، موږ خپل چای خورو او تاسي مو خپل ګپ ولګوئ.

پرویز خاان له مېجر سره دباندي وزي او دنورو له نظره لرې دعبادالله په اړه خبري ورسره کوي.

مېجر: داهلک ډېر برابر دی، چې تربیه ورکړو او دشیعه ګانوپه یوه مجلس ځان والوزوي.

پروېزخان: سمه خبره دي وکړه مېجر صیب نوله کومه ځایه یې پیل کړو؟

مېجر: دمولوي ثاقب کرایه او خرچه ورکړه، چې بېرتهه لاړشي، له تاسره یوځای. داهلک ولېږه دقهرمانانو تعلیمي مرکز ته. څونور افغانان هلکان هم هلته تعلیم کوي. چې دوه کسه یې په دې نیږدې وختونوکي له خیره سره دجنت خواته روان دي.

پروېزخان: سمه ده مېجر صیب. داهلک عبادالله نومېږي اودغزني ولایت دی. په طبعه ډېر ارام دی، خو یو ویډیویي سند یې هم دوستانو راته راوړی دی، چې پکي زموږ او ستاسو دوه کسان هغه بل کار ورسره کوي. له دې سند څخه به بیا دده له خوا د انکار په صورت کي دفشار په توګه کار واخلو.

مېجر: ډېر احتیاط وکړئ چې بادالله خپه نه شي.

پروېز خان: مېجر صیب نو راځئ چې دننه ورشو او له ندې کسانو سره هم څو مینټه تاسي وګورئ چې بیا موږ درنه رخصت کېږو.

پروېز خان او مېجر دکوټې دداخل خواته روان دي چې عبادالله او مولوي ثاقب له خوړنځي راوزي. دوی سره مخاامخ کېږي یاو پروېر خان په خندا پوښتنه څني کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې زړه موتنګ شو؟

مولوي ثاقب: نه، د دې سيمې هوا او طبيعت دعبادالله ډېر خوښ شوی دی.

مېجر: راځئ په دې څوکی ډډه ولګوو، هوا رښتيا هم ډېره ښه لګېږي.

دوی ټول په رنګه پلاستيکي څوکيو کښېني چې مخته يې په پلاستيکي مېز سربېره مخکي له مېوې ډک لوښي ايښي دي.

مېجر: مولوي صايب ډېره مننه چې تاسو خپل زحمت وايست، تر څو چې دتاسو ملک دکفارو دلاسه ازاد شي او موږ هم ديوه همسايه په توګه کوښښ کوو چې خپل فرض چې جهاد دی سرته رسوو. عبادالله غوندي ځوانان دي چې هم يې مداسلام بيرغ په خپل لاس کي نيولی دی او هم دخپل هيواد دخپلواکۍ او عزت ساتنه کوي. انشاء الله موږ هم ورسره خپله وروروليي کوو.

دلته دوی دڅلورو تر شپږو مياشتو پوري هم اسلامي يسبق وايې او هم رزمي تعليمات کوي. بيا مشران، څه لزوم چې ولري دوی ته يې مخکي کوي. زه اورم چې له خيره عبادالله خان دسبف او تعليم وروسته دغزني والي کېږي. او دايو مهمه او بااهميته خبره ده چې ځوانان مسوليتونه په غاړه اخلي، ځکه چ بډوی سم خدمت کولی شي.

دعبادالله څېره دوالي کېدو په اورېدو سره وغوړېده او له ځان سره ی ېفکر کاوه چ ېکله چې کلي ته له لوکس موټر او با ډيګارډانو سره ولاړشي، پلار به يې څونه خوشحاله شي. ورور به يې څونه موټر وځغلوي او په کلي يکي ښايې د ډګروال لور هم ورکړي. له دې خيالو او فکرو سره يې په شونډو غوړه موسکا خپره شوه او مېجر ده ته په ډېر دقت کتل.

مېجر: تاسي يکولای شئ چې نن بېرته له خيره ولاړ شئ. موږ عبادالله خان ته سردننه دسبق شرايط اااده کړي دي چې وخت يې بې ځايه تېر نه شي. مولوي انعام الله باجوړی يې استاذ دی، ده ته به سبق واايې يوه ګېنټه پس هغ هم دلته رارسېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاعبادالله دسبق دځای خواته ورسره ځي.

تقریباً له یوه ساعت څخه وروسته دمولوي صایب اتعام الله موټر راورسېده. مولوي انعام االله چې له موټره ښکته شو، سپینه لنګی یې بر سر ده اتو دچهار سدې څپلۍ یې په پښو دي. سترګي یې سرې سوې، ږیره یې هم سور رنګ لري. ټولوته یې له لري سلام ورواچاوه. او ټول له خپلو ځایونو ولاړ شول. له هریوه سره یې ډېر صمیمانه روغبړ وکړ او عبادالله یې تر نورو ډېر په غېږ کې ټینګ کړ او ډېر په دوستانه انداز کي یې پوښتنه ورسره وکړه.

انعام الله: نه پوهېږم چې له دوستانو سره په پښتو خبري وکړم او که په پارسي؟

پروېزخان: موږ پښتو خبري کوو خو زموږ مېلمه عبادالله خان په پارسي هم پوهېږي.

انعام الله: زه مفتي انعام الله یم او ماته ویل شوي دي چې ورور عبادالله خان ته سبق ورکړم. اوس راغلی یم چې عبادالله خان له ځانه سره بوځم.

عبادالله: سلامت اوسې مفتي صایب. زه بلکل تیار یم دکوم وخت څخه سبق پیل کوو؟

مفتي انعام الله: له همدې یوسه یې پیل کوو د دوستانو سره خدای پاماني کوي او پروېز خان ته وایې: موږ او تاسو دلته یو؟

پروېز خان: نه زه هم ځم خپل کار پسي، خو کله کله دي احوال اخلم.

امامفتي صایب انعام الله ستا مدرس دی. راځه چې زه او ته هم خدای پاماني وکړو. عبادالله او پروېز خان هم خدای پاماني سره اخلي او له انعام الله سره په موټر کې سپرېږي. دانعام الله موټر حرکت کوي اوله لرې فاصلې لا هم عبادالله سر له موټره ایستلی دی او دوی ته لاس دخدای پاماني په ډول ښوروي.

مفتي انعام الله: څه حال دي دی عبادالله خانه؟ پخیر راورسېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: الحمدالله ښه یم. سلامت اوسې په خیر راورسېدم.

مفتي انعام الله: زه دنورستان یم او ددې ډېره عالقه لرم چې دهیواد په داخل کې له کفارو سره مخامخ جګړه وکړم. ولي دجهاد د دې ضرورت په اساس چې زه باید له افغانستان څخه بهر قهرمانو ځوانانو ته تعلیم ورکړم تر څو یې فکري او بدني وړتیا داسلامي مبارزې لپاره لا قوي شي، نه شم کولای چې په مخامخ جګړه کې ګډون وکړم. ځکه د دښمن جنګي تکتیکونه هره میاشت بدلېږي نو دوی هم باید نوې تکتییکونه زه کړي، تر څو په دې اسامي مبارزه کې برلاسي شي.

ما او تا به دلې دځو میاشتو لپاره سره یو ځای یو او تر منځ به مو اړیکې انشاء الله ډېري صمیمانه او د ورورګلوي په فضا کې وي. زه ستاسي استاذنه یم ورور مویم. خدای مهربان دی ګوندي زه هم دهغه کوچني خدمت په اساس چې تاسي ته یې کوم، دمجشر په ورځ ستاسي په قطار کي راپورته شم.

دمفتي انعام الله دخبرو په دوام کي عبادالله په ډېره حیرانتیا وایې: ایا د دې امکان شته چې بهرنیان به له افغانستانه ووزي ؟

مفتي انعام الله: داد افغانستان د ځوانانو په غیرت او همت پوري اړه نلري چې دوی ذلت او غلامي قبلوي او که ددنیا او اخبرت وقار او عزت. که زموږ دباعزته ولسونو تاریخ ولولې هیڅ یو یې هم له قرباني پرته تر دې ځایه نه دی رسېدلی. حتی غیر مسلمان ملتونه. زموږ داګانډي او ورور هیواد پاکستان له دونه ډېرو ستونزو ستونزو او فقب سره سره چې لري یې، هم دمشرک هندپه مقابل کي دکشمیر دمجاهدینو د داعیې قاطعانه ملاتړ کوي او هم به افانستان کي دناټو په مقابل کي داسلامي امارت دمبارزې ملاتړ په ډېره مېړانه کوي. اوس خو مو ولیدل چې دټولي نړۍ سرکښې امریکا دطالبانو داسلامي تحریک دمبارزې په مقابل کي ماتي وخوړه، او دتېښتي لاره یې خپله کړې ده.

دابرم او عزت دپاکستاني انصارو وروڼو او دزړګونو ځوانانو داستشهاد او قربانیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په برکت زموږ په برخه شو. او موږ ددوی ډېر پوروړي يو ددوی د دې احساناتو په عوض کې سره له دې چې موږ دامیرالمومنین ملامحمد عمر له رحلت څخه وروسته په اسلامي امارت پہ لیکو کې له ډېرو ستونزو سره لاس او ګرېوان شوو، خو بیا هم دطالبانو دتحریک عزتمن بیرغ تر اوسه هماغسی رپاند ولاړ دی. که څه هم له طالبانو سره زموږ دګروپ ګډه مبارزه لیږ لیږ له ستونزو سره مخ شوې ده، خو بیا هم موږ کوښښ کوو چې القاعده له داعش څخه لیرې وساتو. ځکه دالقاعده په لیکو کې دمختلفو اسلامي سازمانو ځوانان دي خو داعشیان یوازې جنایتونه کوي او کومه بله مشیخصه داعیه نه لري.

عبادالله: مفتي صاحب، کله چې له افغانستان څخه دکفارو عساکر وور=زي له دې نورو ډلو سره به څه کوو؟

مفتي انعام الله: داخلي ډلې درې برخې لري:

۱ـ یو شمېر هغه موسسه یې ډلې دي چې دبهرنیانو په پیسو په حق او ناحقه نومونو فعالي شوي دي.

۲- یو شمېر هم زموږ هغه پټ ملګري دي چې هیڅ وخت له موږ سره نه جنګېدلي دي او نه یې هم سیاسي دښمني کړې ده. یوازې دسیاسي اجزابو په نامه دي. کله چې زموږ تحریک د دوهم ځل لپاره کابل فتح کړي نو داډلې منحل کېږي او دپخوا په څېر به له موږ سره همکاري کوي.

۳- یوازی درې یا څلور سیاسی ډلې دي چې له امارت سره دجګړو او دښمنیو پخوانی سابقه لري. داډلې اوس هم له موږ سره ښې نه دي، خو په لیکو کې یې درزونه پیداشوي دي. هغه پخوانی یووالی او حدت یې اوس نشته. رباني او مسعو هم داستشهادیانو په وسیله په خپلو کارو پسې ولاړل. د دوی ځینې قومندانان یازاړه شوي او یاهم بدنام شوي دي. خو هغه پخوانی اعتبار اوس نه لري. یوازې سیال یې اوس د ورټولېدو محور دی، چې هغه هم اوس بیخي سپین ږیری شوی دی او اوس یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه هم ډېر محدود شوي دي. ځکه نور نو مسعود او رباني نشته چې داسلامي امارت خلاف دسیاف لاس نیوی وکړي.

یو بل ته خطر داعش دی چې له تحریک سره سخته دښمني لري.

عبادالله: ولي دطالبانوتحریک له داغش سره نه جوړېږي؟

مفتي انعام الله: یو زیات شمېر داعشیان لومړی طالبان ول، خو دطالبانو تریک یوه لویه څپه وه چ طدانصارو وروڼو په همکاري زموږ دورورو هیواد پاکستان په پوځ کي رامنځته شولو. دتحریک په لیکو کي ډېري جدي فکري خبرې نه شوې مطرح، ملګرو له ښارونو څخه دتحریک په شاراتګ او کویټې، پېښور او ایران ته په هجرت سره دا اختلاف لیږ علني او ښکاره شو.

دتحریک سپین ږیري مولوي صاحبان مذهبي او اهل تصوف دي او دتحریک ځوانان بیا دشهید اسامه بن لادن دفعالیت او همکاري په اساس داسلامی نړۍ په فکري حلقاتو کي جذب شوو. او ډېر له تصوف سره جوړ نه دي چې یو شمېر یې ورور ولاړل د داعش په نامه یې بیرغ پورته کړ. چې په مشرقي، فراه ولایت او شمالي ولایتونو کي یې ډېر پلوي پیداکړل. ځوځلې یې دامارت له مجاهدینو سره جګړې وکړې چي شرعاً د داعشیانو داجکړې دافغانستان داسلامي امارت پهه خلاف ښکاره بغاوت دی. دبغاوت په مقابل کي جګړه کول سوچه او افضل جهاد دی، خو داعشیان دطالبانو دتحریک په سپین ږیرو په عقیده کي قوي دي. ځوځلي یې په مباحثو او مشاجرو کي دناظرپه توګه حاضر وم، چې دامارت طالبانو ماتې خوړلې ده. زموږ عملیاتي ګروپ چې رهبري یې دحقاني صیب په ملګري کوي. له اسلامي امارت سره شرعي او سیاسي تعهد لرو، خو له داعشیانو سره هم کومه دښمني نه لرو. موږ یې داسلامي امارت له نورو ګروپونو سره ارتباطي پول هم یو.

دمفتي انعام الله او عبادالله تودوکیسو دونه جالب دوام وکړ چې نیږدې یې موټر له تعلیمي مرکز څخه تېر شوی و. مفتي انعام الله موټر دروي او عبادالله ته وایې: نیږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې زموږ دمرکز له ځلور لارې تېر شو.

ته صبر چې موټر راتاو کړم. دیوه باریک سړک خواته چ پله قیر شوې جادې ځخه جلاشوی دی تاوېږي او څو دقیقې وروسته موټر دیوه مکتب مخته دروي. خپله له موټره ښکته کېږي او دمکتب دروازه ټکوي. کله چې دروازه خلاصېږي یو قوي او جګ سړی راوزي او به مفتي انعام الله ته سلام ور اچو ي او ژر دروازه خلاصوي تر څو دمفتي انعام الله موټر ورننوزي. موټر دمکتب منځ ته ننباسي ا وعبادالله ته وايي: راښکته شه اتله.

دوی دواړه ساختمان ته ننوزي اوممفتي انعام الله یو کاغذچې ددرس او نورو ځینو ورځنیوفعالیتونو مهال وېش دی عبادالله ته ورکوي او ورته وايې چ ېزاځ لومړي به چای وخورو بیا به په دې لومړني ځلور میاشتني مهال وېش عمل کوو له خیره سره.

دعبادالله چې ستر ګې په مهمال وېش ولګېدې ویې ویل: دادی په خیر ددرسو او رزمي ورزشونو تر ځنګ ډرېوري، دسلو انداخت او له مین ځخه ګټه اخیستل هم رازده کوئ؟

مفتي انعام الله: هو یو مبالرز باید په دې ټولو شیانو وپوهېږي ځکه کله کله ضرورت ورته پېښېږي. نو سرله اوسه نورو ټولي خبرې دلومړۍ یوې میاشتي لپاره په همدې ځای پای ته رسوو، یوازې درس او تمرین شروع. سمه ده؟

عبادالله: سمه ده. زه تیار یم.

دیوې میاشتي لپاره هره ورځ دسهار له لمانځه وروسته دسهار ترچای پوري درزمي ورزشو او جمناستیک تمرین کوي او دسهار له جای وروستته دغرمې تر یوولسو بجو دجهاد ایتونه عبادالله ته تدریسوي. وروسته له هغه بیبا دغرمې دډوډۍ او ماسپښین دلمانځه وقفه کوي. دماسپښین له لمانځه وروسته دغونډۍ لمنې ته دنښي ویشتلو وسلو دزده کولو لپاره ځي دمازدیګر دلمانځه تر وخته پوري او دمازدیګر لمونځ هم اکثره وخت په هماغه ځای کي کوي. بیا دماښام تر لمانځه پوري وقفه کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغلباً په دې قفه کي ذکرونه او دورځنيو درسو تکرار کوي.دماسپښين له لمانځه وروسته ډېری يا داسلامي نړي خبرونه ګوريي او يا هم پهه افغانستان او عراق کي دبهرنيو نظاميانو دظلم ويډيو ګاني ګوري.

له يوې مياشتي وروسته، يوه شپه مفتی انعام الله دعبادلله دذهن دارزيابي لپاره له عبادالله څخه په کابل او غزني کي دشيعه وو دپرمختګ په هکله پوښتنه کوي چې داجوته کړي چې عبادالله يې په هکله څه نظر لري.

عبادالله: دهغوی ملاتړ ايران په مستقيم ډول کوي او رهبران يې هم په خپلو خلکو ډېر مهربان دي او زړه ورباندي سوځوي.

مفتي انعام الله: نه ټول يې داسي نه دي. ايران يې رهبرانو نو ته زوازي خر څه ورکوي، بل شی نه. اصل يخبره ددوی په منځ کي دهغو کوچنيو کافرانو ده چې له اسلام سره ډېره بده دښمني لري اوډېری مسييحيان شوي هم دي. هره ورځ داسلامي شعايرو په خلاف ناروا تبليغ کوي.

عبادالله: والله څه ووايم؟ ټول ديوه باغ ګلان دي.

مفتي انعام الله له دې خبرو وروسته دې نتيجې ته ورسېد چې له عبادالله په دې برخه کي ژر کار نه اخيستل کېږي. بيايې مهال وېش يوڅه ورتغيروي او ديوې مياشتي لپاره دشپې له خوا ديوه شاعت لپاره دغرب ددې دوو وروستيو پېړيو دجنايتونو تاريخ تدريسوي چ ېغربيانو دمسلمتانانو دورکېدو اوددوی دځمکو دغصب لپاره يې څه ډول طرجې او پلانونه په کار واچول اوپه دې وروستيو شلو کلو نو کي څنګه ځيني رهبران دمشترک اسلامي هيواد د رامنځته کېدوپه لاره کي خنډ وګرځېدل، چې په دې برخه کي زموږ ملګري او ورور هيواد پاکستان ډېري لويې قرباني ته حاضرو.

ټول پوځ او وسلې داتومي بم په ګډون دهمدې متحد اسلامي هيواد په واک کي و؛ چې په لومړيو کي به مو دافغانستان

او پاکستان له ادعا څخه شروع کوله او کشمير به مو هم په زور له هندوانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیوه ددې جنګ په پایله کي ددې امکان و چې دبهارت مسلمانان هم له موږ سره یو ځای شوي وای او دبهارت ډېري برخې مو له هندوانو څخه نیولې وای.

په بنګلدېش کي هم وضعیت زموږ په ګټه تغیر خوړ. داڅپه دنورو اسلامي هیوادونو په لوري هم تله ځینو دسرو لښکرو په مقابل کي دجاد مدعیانو له دې ارمان سره خیانت وکړ او خدا یپاک طالبان ددې ماموریت لپاره پیداکړل. طالبان نو زموږ دپاکستاني انصارو وروڼو او عربو په همکاري په ډېره ښه توګه ټول ځایونه فتح کړل. مګر داحمد شاه مسعود له مړیني وروسته کله چې زموږ مشرانو دنړۍ دفتحې پلانونه وتړل یو ځل بیا دنړۍ دسیاست نقشې تغیر وکړ. ختی زموږ ځینو دوستانو چ

ې لهموږ سره تر اوسه لا په پټه همکاري کوي، هم په ظاهره کي زموږپه خلاف اعلامیه صادره کړه. او موږ ی پدټولو داجماع په اساس تروریستان اعلان کړو. اشغالګر ځواکونه یې افغانستان ته راوستل. په هیڅ افغان نارینه او ښځینه یې رحم ونه کړ. افغان نارینه بندیانو ته یې په بندیخانو کي سپي ورخوشي کړل. ددې وطین په پتک لمنو ښځو یې تیري وکړل او دافغانستان ټول کنټرول یې یا په خپل لاس کي واخیست یایې خپلو غلامانو ته ورکړ.

دې تاریخي دریو په تعبادالله ډېر تاثیر وکړ او دهغه عقده یې دافغانستان ددولت او دناټو دنظامیتانو په مقابل کي ډېره راوپاروله ان تر دې چې د دې دوهمې میاشتې د درسو په ختمېدو سره چې په افغانستان کي هم هوا ورو ورو دپسرلي کېده، یوه شپه عبادالله مفتي انعام الله ته وویل: مفتي صایب زما لپاره داډېره دردناک حالت دی چې خدای پاک هر شي موږ ته راکړي دي خو دکفارو په مقابل کي دحرکت غیرت نه کوو.

مفتي اننعام الله: زه تا درک کوم، هر مسلمان ځوان باید همداسي احساس ولري. داسي شرایط او فرصتونه ډېر کم خلک په اختیار کي لري. موږ دنړۍ اوزماني له نهترټولو قوي طواغیت سره لاس او ګرېوان یو. له ناټو سره جګړه کول هم دهر ملت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار نه دی. استشهاادیان له ناټو سره دمبارزې په سبب داسلامي امت دګوتې دالماسو غمي ګرځېدلي دي. زموږ هیڅ باور او عقیده نه وه چې دداسي عزت او سرلوړي څښتنان دي شو، ولي اوس وینو چې ډېروو اسلامي هیوادو له اسلامي امارت سره دمرستي لاس یو کړی دی.

روسانو ایرانیانو، چیچینیانو چې په کابل باندي زموږ دحاکمیت د دوران دښمنان ول اوس ډېر نیږدې دوستان ګرځېدلي دي چې دا په موږ باندي دخدای پاک عنایت او توفیق دی. حتی دمزدور کابل دحکومت ځیني مشران لاپه پټه کي داسلامي امارت مجاهدینو ته پیسې او نور دضرورت ور توکي ورلېږي. داسلامي امارت اسیران دریژیم په زندانو کي داسلامي امارت د دښمنانو له ټول منافقت سره سره بیا هم ډېر باعزته او باغروره دي چې اکثریت یې له دریو تر څلوروو کلونو راپه دې خوا دکابل په دولت کي داسلامي امارت دنفوذ پر بنسټ ازاد شوي دي او تر اوسه پوري زموږ هیڅ بندي زموږ دبېرته ورتګ له وېري چانه دی اعدام کړی.

دوی دهمدې تو دې کیسې په حال کي دي چې انعام الله ته زنګ راځي، موبایل له جېبه راباسي او له مقابل لوري سره په موبایل کي خبرې شروع کوي.

انعام الله: بلې، السلام علیکم ورحمت الله... الحمدالله تاسي څنګه یاست؟

څه شی؟ رښتیا؟ څه وخت؟ څنګه داسي وشول؟ ولي زموږ انصاري ملګري متوجه نه و؟ نو څه بایدوکړو؟ حتمی،حتمي باید غچ واخلو. نواوس دخدای په امان وروسته خبري کوو.

مفتي انعام الله موبایل بندوي اوپه جېب کي یې اچوي. لاسونه سره سرویي(موښي) له ډېره درده ډګ ځګېروی یې خېژي او جاسوسانو ته ښکنځلي کوي.

عبادالله: خیر خو دی؟ ولي دونه په غوسه یې مفتي صایب؟

مفتي انعام الله: امیر المومنین اختر محمد منصور یې په شهادت رسولی کفارو.

عبادالله: څه شی؟ رښتیا؟ امیرالمومنین شهید شو؟ باید ارام کښېنې نه نو او انتقام

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلو.

مفتي انعام الله: باید دنیا وربانديې تنګه کړو. دوی نه پوهېږي چې دخدايي له لښکرو سره مقابله کول ناممکن دي. که مو په زرګونو ملګري شهیدان شي بیا هم مخلصین شته چې دابیرغ لوړ وساتي.

عبادالله: مفتي صایب، دغج اخیستلو لپاره باید څه وکړو؟ مفتي انعام الله: عجله شیطان کړې ده. باید په ډېر دقت یو ښه دځټک(چکش) واری وربانديې وکړو. بایدداسي ټک ورکړو چې دناټو ټول پلو یان دغم په ټغر کښېني. داتلانو او قهرمانانو یو ګروپ باید داکار وکړي نه یوکس.

مفتي انعام الله ددې ځوان ذهنیت کاملاً دې ته چمتو کړی دی چې په یوه حمله کې ګډون وکړي. او س ددې وار رارسېدلی دی چې هغه له هغه ګروپ سره معرفي کړي چې دوی په ګډه حمله کوي.

عبادالله: استاذ نن ورځ دسبق ویلو جوصله هم نشته، امکان لري چې درس ووایو؟

مفتی انعام الله: هو ولي نه؟ نو راځه چې یو ځای ته په چکر ولاړ شو ا وځیني دوستان ووینو چې لیږ دادزړه درد ورسره شریک کړو.

دوی دواړه ټلو ته چمتو کېږي. انعام الله واسکټ اغوندي لنګۍ په سر کوي او عبادالله ته وایې: ښه دی چې ته هم لنګۍ پر سرکړې. خو ژر اماده شه!

عبادالله: زمالنګۍ تیاره ده دادی ژر اماده کېږم ترڅو چې ته موټر چالانوې زه در رسېږم. مفتي انعام الله موټر دموټر اوبه او مبلایل چک کوي چې کم شوي نه وي. وروسته کله چې دی موټر چالانوي عبادالله دموټر دروازه خلاصوي دموټروان دڅنګ په سیټ کې کښېني او مخ مفتي انعام الله ته وراړوي او وایي: استاذ ژر حرکت وکړه چې دنیا بیخ پیراباندي تنګېږي. داپه مسلمانانو باندي څه حال راغلی دی؟

مفتي انعام الله یوه دطالبانو ترانه چې دځانمرګي په هکله ده اوډېره پارونکې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر ټېپ ته وراچوي او بیا موټر روانوي. عبادالله یو په بل پسې ترانو ته په ډېر دقت غوږ نیولی دی او له هرو څو دقیقو وروسته سوړ اسوېلی وکاږي.

عبادالله: استاذ دازموږ په مسلمانو خلکو څه ډول سریال راروان دی چې ختمېده نه لري. ټول جنګونه یوازي داسلامي نړۍ په خاوره دي. له یوې خوا کفارو دې ته ستر ګې نیولې دي چې څنګه مسلمانان برباد کړي له بلې خوا په ټولو اسلامي بلادو(ښارو) کې هیڅ داسې سیاستمدار نه شو پیدا چې دخپل ملت غمخور وي. زه خو ډېر له دې ژوندده ستړی شوی یم. په مسلمانانو باندې دکفارو دظلمونو تر لیدلو خو باعزته مرګ ډېر غوره دی.

مفتي انعام الله: ستاټولې خبرې قبلوم، خو کفار ډېر پرمختللي نظامي وسایل لري چې موږ یې په مقابل کې جبهه یې جګړې نه شو کولی. حتی د دوی دغلامانو په مقابل کې چې اردو، پولیس او ملي امنیت دي هم جبهه یې جګړه نه شو کولی. یواز یوه لاره راپاتي ده او هغهن داده چې د دوی د دې ټول و امکاناتو په مقابل کې دایمان له جذبې او قوت څخه کار واخلو او د استشهادي شهیدانو کاروان ته ړوامم ورکړو.

ددې خبرې په اورېدو سره عبادالله په خبرو کې ډېر ځنډ کوي په سوچو اوفکرو کې ډوبیږي او له ځان سر هداکلمه ورو ورو تکراروي؛ استشهادي؛ استشهادي؛ استشهادي.

بیاهم دواړه ارام ترانې ته غوږ نیسي یاو له څودقیقو ورسته مفتی انعام الله عبادالله ته ګوري، د عبادالله له ستر ګو اوښکي رواني دي او سترګې یې پټې نیولې دي. انعام الله نور ډاډه کېږي چې ښکار دامادہ کېدو په حال کې دی. او ددې وخت دی چې داخل ته ورشي.

انعام الله خپله موټرواني کوي او عبادالله ته هیڅ غږ هم نه کوي. هغه پرېږدي چې تر څو یې ژړا ختمه کړي او په ارامه فضا کې فکر وکړي.

موټر یې مطلوب ځای ته رسېږي. انعام الله له جیبه موبایل راکاږي اوزنګ وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له څو ثانیو وروسته یې مقابل لوری ځواب ورکوي. دوی یو له بل سره سلام علیک کوي او انعام الله ورته وایي: دملا رسول دکلي دسر په لاره کي یو.

انعام الله: سمه ده منظر یو، هو خپل موټر دی راسره.

وروسته له څو دقیقو یو ځوان په بایسیکل سپور رارسیږي او دوی ته په لاس اشاره کوي تر څو په ده پسي له شا ور روان شي . دوی ورو ورو په بایسیکل والا پسې له شاروانیږي او یوه باغ ته رسیږي. دباغ دروازه ورته خلاصوي او موټر دیوې وني لاندي په یوه ګوښه کي دروي او دواړه له موټره راښکته کیږي. هماغه په بایسیکل سپور ځوان له دوی سره پوښتنه کوي او وایي: ستاسي موټر دي همدلته وي. تاسي په ماپسې راځئ چې یوه بل باغ ته ولاړ شو.

دوی په دې ځوان پسي له شا ور روانیږي، په باغو کي له څو عمومي اوڅو فرعي کوڅو تیریږي او بلاخره یوه باغ ته رسیږي. چې دغوړو له دوه منیو اوسپنیزو ټیمونو څخه جوړه دروازه پکي ایښې ده. دروازه ټکوي. یو ځوانکی لهکړکی دوی په دروازه کي ویني او پوښتنه څني کوي چې څوک یاست؟ له دوی سره راغلی ځوان ځان ور نیږدې کوي او وایې: زه حکمت الله یم دملاسید ګل: انډیوال ۲۷۴۹۰ شیمشاد زما شفر دی.

هغه شفر په خپل موبایل کي لټوي اوله یوې لحظې وروسته دروازه ورخلاصوي. او دوی باغ ته ننوزي. چاچې دروازه خلاصه کړه، له دوی سره پوښتنه کوي او دوی دیوې وني لاندي سیوري ته هوار فرش ته رهنمایې کي چې یو څوتنه ځوانان نور هم په همدې فرش له دوو دمنځني عمر لونکو کسانو سره ناست دي. دوی ټول له خپلو ځایونو راولاړیږي او په ډېر صمیمانه اومینه ناک ډو له انعام الله او عبادالله سره روغبړ کوي.

مفتي انعام الله دوی ته عبادالله ورمعرف یکنوي تاو ورته وایې چې دی دډېرو بااستعدادو او با تقوا چړیانو له جملې څخه دی. همدارنګه انعام الله هغه دوه کسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې منځنی عمر لري او توري لنګۍ یې په سر دي داسي معرفي کوي: مولانا صیب عبدالحلیم دښکي بدخشان ولایت څخه او زموږ دټولو استاد دی، مولوي صایب سرفراز خاان دوردګو ولایت دی، ډېر خوش طبع انو زموږ دستر ګو تور دی.

مولوي عبدالحلیم دنوموړي خبر بیرې کومي دوی ته مخ وراړوي او وایې: شفیق الله جان زموږ دمجاهدو او ذکي چړیانو څخه او دبغلان ولایت، دواخان سیفي دقهرمان پرور ولایت کندهار څخه، ریاض احمد خان دانصارو مجاهدینو له جملې څخه دی او دښکلي پنجاب څخه، شوکت بایي دکراچۍ څخه، حمیدالله نارویي دبلوڅو مجاهدینو له جملې څخه. خپلو ملګرو ته مخ وراړوي او مفتي انعام الله هغوی ته ورمعرفي کوي. دوی سره کښېني او دیوه او بل داحوال په پوښتلو شروع کوي. ورو ورو دافغانستان د اوسني وضعیت او دافغانستان ددولت دنظامي ځواکونو، طالبانو، ناټو او داعش ترمنځ دجګړې په هکله خبري شروع کوي.

مولوي عبدالحلیم: امریکایانو په جګړه کي ماتي وخوړه، یوازي داخپله ماتي نه ښکاره کوي که نه وو تیښتي ته ځان برابروي او دیوې بهانې په لټه کي دي.

مفتي انعام الله: سمه ده چې ماتي یې خوړلې ده، خو دامیرالمومنین ملا محمد عمر مجاهد له رحلت څخه وروسته زموږ لیکي هم ډېري متحدې پاتي نه شوې. زموږ ځیني ملګري او دوستان ددنیوي ګټو په خاطر دامارت دطالبانو په خلاف

لاس په کار شوي و او هره ورځ دتوطیې په فکر کي و.

مولوي سرفراز: که چېرته د داخلي ستونزو په هکله ډېر فکر وکړو شیطان مو په ذهنو کي نوري وسوسې هم اچوي. بهتره به دا وي چې دیوه داسي کار په اړه فکر وکړو چې هم مو دصف یووالی ورسره ټینګ شي او هم له دښمنه غچ پکي واخلو. داسي غچ ځني واخلو چې دطواغیت پښې په سپینه ماڼۍ کې ولړزېږي.

مفتي انعام الله: ګرانو دوستانو، زموږ لپاره دمبارزې شرایط ډېر حساس شوي دي. کفارمختلف چلونه اوتکتیکونه زموږ دورکېدو او منحرف کېدو لپاره په کار اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بله لوري زموږ دتحریک دطالبانو پهلیکو کي هغه دتېرو کلونو صمیمیت شتون نه لري.

موږ او تاسي چې له انصاري ملګرو سره ښې اړیکي لرو او عرب مجاهدین هم له موږ اوتاسي سره ډېر ښه دي، ولي یو بنیادي او بنسټیز فکر نه کوو؟

مولوی عبدالحلیم: په داس ییوه حالت ک یځنګه بنیادي فکر کوې چ له یوې خوا په ځوولایتونو کې په جګړه لګیا یو او له بلې خوا زموږ اوستاسي ځینو ملګو داسلامي امارت دمجاهدینو دنظر خلاف له بهرنیانو سره په مذاکره شروع کړې ده.

مفتي انعام الله: دمذاکرې په اړه یې دوه نظرونه لرو:

۱- ښایې دمادیاتو فریب یې خوړلي وي او غواړي چې قدرت ته ورسېږي ثروت تر لاسه کړي، او دټولو شهیدانو په وینو معامله وکړي او هم دیوې پټې معاملې په صورت کي زموږ دنورو هیوادونو مجاهدین لاس تړلي امریکایانو ته په لاس ورکړي.

۲- ښایې دساست په ډګر کې زموږ د دوستانو په مشوره یې په پوځ کي یوه داسي لاره لیکه برابره کړې وي چې زموږ مبارز بېته په نړیواله کچه مشروعیت ورکړي. لکه څنګه چي دیني مشروعیت لري. چې داکار زموږبه ګټه دی خوکه دقیق مخکي ولاړ شي، مګر دافانستان دولت کوښښ کوي چ بپه مختلیفو ځایونو کي زموږ مرکزونه له منځه یو سي اوتر څنګ یې دې ته هم باید متوجه شو چې دنوروهیوادونو دجاهدینو سرنوشت چې زموږ داسلامي امارت له مجاهدینوسره اوږه په اوږه جنګېدلي او درېدلي دي خراب نه شي.

مولوي سرفراز: زه په همدې خبرو ډېر باور نه لرم. که سوله وشي او ده مشترک دولت لپاره له نورو سیاسي ډلو سره یوځاي کابل ته ولاړ شو حالت ډېرخرابېږي چې یو ځل هم د اسلامي امارت مجاهدیو ښارونه ووینې نور بیا زموږ په خبره نه کوي او د شخصي ژوند د جوړولو په فکر کي غرق کېږي بهتره داده چې یوازي د ټول افغانستان د فتح په فکر کې شو او نوري ډلې ورکې کړو چې بیا زموږ په خلاف د جګړې کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرصت پیدا نه کړي.

حمیدالله نارویي: ستاسي دا رقم خبري زموږ زړنه ښېخې را اچوي. موږ په دې فکر کې یو چې د بلوڅو په خاوره به هم د اسلامي امارت بېرغ درووو. زموږ په ښارونوکې په سوني مذهب بو باندې ډېر ظلم روان ده او څوک یې هیڅ غږ نه اوري.

مولوي سرفراز: نارویې وروره خپله شوله مو اوخوري او پرده مو وکړئ. د ایران دولت اوس د افغانستان داسلامي امارت ملګر دی اوده امارت رهبري اوس نه غواړي چې څوک دې په ایران کې جګړه وکړې.

دواخان سفي: ولې موږ هم باید خپله دنده ترسره کړو. خصوصآ په دې شپو او ورځوکې چې دولت ډېر مست دی او په هره سیمه کې د مجاهدینو په خلاف عملیات کوي.

شفیق الله : زموږ خلګو د دولت په خلاف جګړه شروع کړي ده او کندوزیانو هم خپله بېرغ پورته کړې ده. په کابل کې باید یو ډېر لوی کار وشي چې وزر یې ورمات کړو.

مفتي انعام الله: زما په نظر دا بهترین کاردي چې دې کافرانو ته سم د لوړې سویې ټکول ورکړو.

مولو رحیم: ټکول باید ونه دریږي. په هر حالت کې باید دوام وکړي. حتا که د اسلامي امارت رهبري سوله هم وکړي، موږ باید خپلو ټکولو ته دوام ورکړو ځکه ډېرو خلګو له دینه مخ اړولي دی اوله ورکېدو پرته یې بله لاره نشته.

مولوي سرفراز: زه هم موافق یم. هغه باغیرته ځوانان څوک دې چې د رسول الله حضورته ورشي او زموږ ټولو سلامونه ورته ورسوي، د څو دقیقو لپاره مجلس سکوت اختیارکړ او هر کس یواو بله ته ګورا!

دواخان سفي: زه او عباد الله ورور ځانونه چمتو کو او ان شاالله چې یوښه میړانه به کو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفتي انعام الله: څه نظر لري عبادالله خانه؟ غواړي چې د جنتوسردارشي، د رسول الله ديدن وکړي او که په دې له غمواو له ګناهونو ډکه دنيا کې له موږ سره پاته شي؟

عبادالله: زه د اسلام په خاطر هرکارته چمتواو حاضر يم.

رياض احمد: د عبادالله خان او دواخان ايمانداري او زړه ورتيا مې ډېره خوښه شوه. ربښتيا چې افغانستان ډېر رشد او اتلان ځوانان لري. اوس په دې ډاډه شوم چې په کابل کې ده دوهم ځل لپاره د اسلامي امارت بيرغ رپېږي.

مولوی سرفراز: رياض صايب، زموږ دې داوطلب استشهادي ځوانانوته څه لاربښونه او وړانديز لري؟

رياض احمد: ښه ده چې دا دجنت سرداران چمتوشي او د عملياتو نقشه ورته برابره کړو.

دواخان سفي: موږ اماده يو. تاسي خپله نقشه راوړئ. موږ بلکل حاضريو.

رياض احمد: بايد يو داسي مهم کار وکړي چې هم دښمن ته ضربه ورکړي او هم د اسلامي امارت خلاف سياسي توطيو مخنيوی وکړي.

شفيق الله: بايد د شش درک د بريد نقشه چې څو ځلې مومخکې هم اقدام ورباندې وکړ خو ناکام شو؛ په کار واچو. شش درک په هره ګوښه کې يو هدف دی او هلته عمليات هيڅ خطا نه لري.

مولو عبدلحليم: نو بايد فرصت له لاسه ورنه کړو او د عملياتو کارپه ډېر سرعت او دقت شروع کړو.

دواخان سيفي: نو ولي ډېره لټې کوئ؟ خپله برنامه بايد ژرتطبيق کړو.

عبادالله: زه اوس لا خپل ځان په جنت کې وينم. کاملاً اماده يم چې دا کافران جهنم ته وروان کړم، په زور ده خدای.

رياض احمد: نو نن مازديګر د سفر لپاره چمتو والی ونيسئ پخير. په لاره بلد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان به تر هدفه ګام په ګام درسره وي.

شوکت بايي: زه هم تر سرحده درسره ځم، چې لېږ ترلېږه خو دپروردګار په حضور کي ستاسي استشهاديانو هم سفر وګڼل شم. ډېر مي زړه کېږي چې له تاسي سره په دې شهادت طلبانه عملياتو کي ګډون وکړم. خو دلته هم ضرورت دی چې بايد دجبهې شا درته مديريت او کنټرول کړم تر څو نور ځوانان هم ستاسي په څېر ستاسي په لاره ولاړ شي. ډوډۍ په يوه ګل لرونکي دستر خوان کي ورته ږدي او يو دمنځني عمر اشپز ټولوته غږ ورکوي چې ډوډۍ تياره ده. راځئ له خيره سره....

په کراره په ډوډۍ خوړلو شروع کوي. دډوډۍ خوړلو په وخت کي شفيق الله عبادالله ته مخ وراړوي او وايي: يوه استشهادي خور هم له تاسي سره چمتوده تر څو له تاسي سره په دې دخير په امر کي ګډون وکړي. هغه بايد له نيږدې ووينئ.

عبادالله: زه ډېر نه پېږم خو هر څنګه چې مشران لازم بولي زه په خدمت کي يم.

مفتي انعام الله: ځوانانو تاسي لېږ ارام وکړئ چې په لاره ستړي نه شئ.

مولوي عبدالحليم: رياض احمد، او شوکت بايي دباندي سره راوزي او دانور هر يوپه يوه ګوښه کي دراز غزېږي. دمازديګر داذان غږ دوی ټول له خوبه راويښوي او عبادالله په بيړه دتشناب په لور داوداسه لپاره ځي. وروسته له اوداسه ټول راځي او په مولوي عبدالحليم پسي له شا دجماعت لمونځ کوي او مولوي عبدالحليم مخ دعبادالله خان او دواخان سيفي خواته وراړوي او دعاپه لوړ غږ په دې ډول وايي: خدايه! دا دوه ځوانان چي په دې نيږدې ورځو کي ستاسيي حضور ته درځي، ستا حضور ته يې موږ شفيع کوو. چې زموږ هيواد له کفارو خلاص کړي او اسلامي قلمرو ته په نړۍ کي پراختيا ورکړې.

خدايه!موږ ډېر ګناهګار يو خو دامبارک ځوانان مو ډېرښه تربيه کړي دي. تر څو ستا د دين بيرغ لوړوساتي.

خدايه! زموږ انصاريي ملګروته ستا مهرباني او عنايت ور په نصيب کړې ترڅو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان کې زموږ دمسلمانانو تر کامیابۍ پورې داسلامي امارت تر څنګ ودرېږي.

ذوالجلاله! هر څوک چې په قلم، قدم او درهم باندې له موږ سره همکاري کوي استاد لایزال نعمت تر سیورې لاندې ځای ورکړې.

یا الله! ددې دووو استشهادي او ګل ګل ځوانانو مور، پلار او خپلوانو ته بدراو احد دشهیدانو په صف کې ځایورکړې.

آمین یارب العالمین!

مولوي سرفراز: نو لېږ ژر ژر کارونه شروع کوو په خیر. یو ځل هغه استشهادي خور وینو او خبرې یې اورو چې هغه څه ویل لري.

مفتی انعام الله: ډېره ښه خبره دې وکړه مولوي صایب. بسم الله!

ټول له خپلو ځایونو راپورته کېږي او دخپلو موټرو په لورې ځي. په موټرو کې سپرېږي او دمخې موټر درياض احمد خان دی. دشل دقیقه یې مزل وروسته دامهات المومنین مدرسې ته رسېږي. ریاض احمد خان له موټره راښکته کېږي او نورو ته په لاس اشاره کوي چې څوک له موټره راښکته نه شي.

ریاض احمد مدرسې ته ننوزي او له څو دقیقو وروسته بېرته دباندې راوزي. اوعبادالله ته وایې چې راځئ چې ځو په خیر، خوېندې راځي.

موټر وان حرکت کویی او لنډې کوتل ته نېږدې یو دکم وخت لپاره درېږي. له دوی سره دوه موټره نور هم یوځای کېږي چې په یوه موټر کې دوې ځوانې ښځې ناستې دي او بل موټر هم امنیتي دی. خو داسې ملکي جامې یې په تن دي.

ریاض احمد له یوه کس سره چې امنیتي موټر دمخې په سیټ کې ناست دی خبرې کوي او نورو موټرو ته هم دحرکت دستور ورکوي. دوی ټول لواړګي ته رسېږي او هلته یوې کوټې ته دهغه موټروان له لورې چې ښځې پکې سپرې وي، رهنمایې کېږي. ټول دمېلمانه دکوټې په صالون کې سره کښېني. مولوي سرفراز مخ دعبادالله او دواخان لورې ته وراړوي او وایې: داډېر دخوشحالۍ ځای دی چې تاسې دحضرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد مصطفی حضور ته ورځي او په یاد ولرئ چې زموږ ګناهګارانو سلام هم محمد رسول الله ته ورسوئ. تاسي خو پوهېږئ چې پیري او ضعیفي د دې سبب شوې ده چې ستاسې ځوانانو غوندي قوت او توانایي نه لرو. خو بیا هم پهد ېډېرخوشحاله یو چې له تاسي اتلانو سره تر دې ځایه هم سفره شوو.

ریاض احمد: اوبل دخوښي خبر دادی چې زموږ دوې خوېندي همله عبادالله او دواخان سره دجهاد عزم لري. غواړي چې له شهادت نه مخکي ددې دوو ځوانانو په عقد کي وي. تر څو له دوی سره یوځای جنت ته ولاړ شي.

دمجلس فضا څو دقیقې سکوت کېږي. وروسته له هغه انعام الله دعبادالله او دواخان څېرو ته ګوري انو له ریاض احمد څخه پوښتنه کوي: ددې دوو خویندو په هکله لیږ ډېر وغږېږه چې زموږ ځوانان له هغوی سره ښه وپېژني.

ریاض احمد: زموږ داخور ماه جبینه نومېږي او دسوات ته اودا بله خور بخت بي بي نومېږي او دمردان ده.دوی دواړ ې زموږ دمدرس ښې انجوني وې او دایو کال کېږي چې داستشهاد لپاره یې نوم لیکنه کړې ده او لحظې شماري.

ماه جبینه: ډېره خوشحاله یم چې په دې نوراني اجماع کي له تاسي مشرانو سره یم. ما او بخت بي بي خپل ټول ژوند اسلام ته وقف کړی دی. او چمتو یو چې دخپلو مسلمانانو دعزت په خاطر خپل ځانو نه قرباني کړو. البته دا دشرم ځای نه بولم چې موږ هره یوه په خپله رضا یو له دې رشیدو ځوانانو سره چې داستشهاد اراده یې کړې ده دنکاح عقد وکړو. دې لپاره چې هم دلارې په اوږدوکي یو او بل سره نامحرم نه یو او هم له دنیا مجرد ولاړ نه شو.

مولوي عبدالحلیم: ډېره ښه خبره دي وکړه لورې تاسي واقعاً شرعې خبره وکړه، خدای پاک مو دمحشر په ورځ دبي بی تر ټیکري لاندي راپورته کړه.

بخت بي بي: زه هم د دې طرف داره یم چې شرعي نکاح وکړو تر څو یو او بل سره محرم شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: که دمشرانو اجازه وي زه غواړم چې له ماه جبینې سره نکاح وکړم.
دواخان: نو زه هم دبخت بي بي سره واده کوم.
مفتي انعام الله: نو ځوانانو ولاړ شئ حما مونه وکړئ او پاک کالي واغوندئ چې همدا اوس مو دنکاح دعقد مراسم دایر کړو.
دپاکو کالیو له اغوستلو او چمتو کېدو له اظهاره ورسته دنکاح دعقد لپاره دعبادالله او ماه جبینې دنکاح خطبه عبدالحلیم وایې اود دواخان او بخت بي بي دنکاح خطبه مولوي سرفراز وایي.
له دې دواړو ځوانانو سره ددې دوو انجونو دنکاح له عقده وروسته مولوي سرفراز دواخان سیفي او عبادالله ته مخ وراړوي او وایې: ډېر ددې دنیا دخوندو نو په فکر کې مه کېږئ کوښښ وکړئ چې ددې دنیا په جنجالو نو کې تر راګېرېدومخکې جنت ته ولاړشئ او هلته موله دې مېرمنو سره یوځای نوی ژوند شروع کړئ.
ماه جبینه: مولوي صاییه موږ هره لحظه دشهادت انتظار کوو خو صبر وکړئ چې په خیر داخل ته ولاړ شو.
عبادالله او دواخان له خپلو مېرمنو سره خپلو کوټو ته ځي تر څو دمتاهلي ژوند تجربه کړي. دسهار داذانونو غږ دوی ټول راویښوي. دواړه مېړونه او مېرمنې یې غوسلونه کوي او ورسته له هغه دمتاهلي دژوند دلومړني سهار لمونځ دانعام الله په امامت اداکوي. دسهار دلمانځه له دعا ورسته ریاض احمد ټولو مقتدیانو ته مخ واراړوي اووایې: داځلور بختوراناان چې دوه نیې ښځینه اودوه یې نارینه دي الله ج لایق ګڼلي دي چې دجنت سرداران شي که څه هم موږ او تاسي ټول داسي عظیمي خوشبختي ته منتظر یو، خو داچې دې ځلورو وکولای شول چې په بریالیتوب دې مرحلې ته ځانونه ورسوي، یوازي ددوی هڅې او استعداد نه دی، بلکه په دوی او کورنیو باندي یې دغفور او رحیم ذات ډېر نه ختمېدونکی مرحمت او مهرباني وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دوی هریو کولای شي چې دپروردګار په حضور کي دخپلو کورنیو دغړیو او دهمفکره دوستانو شفاعت وکړي. انشاء الله چې دا څلور ته مبارک استشهادیان به دخپلې مهرباني تاو لطف له مخې دپروردګار په حضور کي زموږ او ستاسي شفاعت هم کوي. نو راځئ چ طد دې عزیزانو د وداع او خدای په امان یلپاره دسهار تر چایو مخکي دټولو مېلمنو او دوستانو په ګډون یو دقرانکریم ختم وکړویو تر څو د دې څلورو دجنت دسردارانو سفر له خوښیو ډک واوسي.

دسهار داتو بجو په شاوخاکي یې دقرانکریم دختم دعاوویله او له هغغه وروسته یې دسهار چای وخوړ او دسفر لپاره یې چمتووالی ونیو.

مولوي سرفراز: ځوانانو، زه له تاسي سره داوغانستتن داخل ه ځم اوتاسي له دانورو ملګرو سره په همدې ځای خدای پاماني وکړ.

دواخان سیفي:سمه ده مولوي صایب، نور نو دوستانو موږ ته دعا وکړئ. انشاءالله چې ډېر ژر به هدف ته ورسېږو.

عبادالله: خو تر اوسه موږ ته هدف چا مشخص نه کړ؟

مولوي عبدالحلیم: هدف به وروستی لاربنود ملګری، چې له تاسي سره به وي تاسي ته دربنیې. ډاډه اوسئ. خپله هرشی درته مشخص کوي.

عبادالله، دواخان سیفي، ما جبینه او بخت بي بي له مولوي سرفراز سره یوځای له ټولو دوستانو خدای پاماني را اخلي پ دوه سیټه پیکپ موټر کي چې دباندي ولاړ دی سپر ېږي او موټر دتوزخم دمرزي ګذرګاه په لاره روانېږي.

په لارهه ګي یوه اوبل ته په ډېره حیرانتیا ګوزي او هریو فکرکوي چې نور به لاڅه کېږي.

ماه جبینه: پوهېږئ؟ ددنیا ژوندډېر ستونزمن شوی او هره ورځ په دې دنیا کي داسي کارونه کېږي چې دانیان په حیث شرمېږم. په همدې اوغانستان کي خارجي اشغالګر هره ورځ ب ګناه مسلمانان په شهادت رسوي. داسي بې ناموسه شرکتونهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي چې افغاني بېچاره او ښايسته انجوني دخارجيانو مرکزونو ته وړي تر څو دپيسو په بدل کي له هغو انجونو څخه نروا ګټه واخلي. قسم په والله چې ستاسي دخلکو دعزت په خاطر مي پښتو او فارسي ذده کړه تر څو ددې کافرانو په ضد يوداسي بنيادي کار وکړم چې ددط کفارو لپاره عبرت وګرځي.

مولوي سرفراز: خورې تاسي سم واياست. ستاسي غيرت دقدر وړدی. ستاسي انصارو خلکو غيرت او مېړانه د ټول امت وياړ دی. موږ هم مبارزې او قرباني ته تيار ځوانان لرو چې په دې څو وروستيو کلونو کي يې په اشغالګرو باندي رښا ورځې دتيارو شپو په څېر کړې دي.

عبادالله: دوستانو، دخدای په لاره کي تلل يوازي په الله ج توکل ته ضرورت لري. اوله پروردګاره په دې لاره کي دتوفيق غوښتونکي يو تر څو دکفارو په خلتاف يو داسي کار وکړوچې پکي دالله ج رضا حاصله شي.

موټروان موټر دروي او دوی ټوبو ته وايې: ستړي مه شئ، له دې هاخوا زموږ موټر تللی نه شي نو تاسو خپله لاړ شئ. ها خوا دافغانستان موټر شته.

ټول له موټره راښکته کېږي او بکسونه اوږو تهاچوي او په بېړه دمرز په لوري روانېږي.

مولوي سرفراز: ودرېږئ، چېري تېز تېز ځئ؟ دالاره هغو کسانو ده چې پاسپورت لري؛ صبر وکړئ چې ما همغږي کړې ده دمسجد دې خواته راځئ.

ټول دمسجد ددېوال خواته ګوښې ته څو دقيقې درېږي چې يو کس دمنځني عمر کس چې تورې چامې يې په تمن دي له موټره راښکته کېږي اوله ولوي سرفراز سره ډېره ګرمه پوښتنه کوي. او ممولوي سرفراز دوی هريو هاه ته معرفي کوي او ديوه او بل سره په پوښتنو او ګروېږنو شروع کوي.

مولوی سرفراز: حاجي عنايت الله شينواريی، زما له ډېرو صميمي ملګرو څخه دی چې له کلونو راپه دېخوا د دووو وروڼو په څېر ملګري يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي عنايت الله: سلامت اوسې مولوي صايب، ته خپله زما دستر ګو تور يې مور ټول په تاباندي وياړو.

دواخان سيفي: حاجي صايب عنايت الله خانه تاسي په همدې سيمه کي ژوندکوئ؟

حاجي عنايت الله: نه زه په لوړاګي کې ژوندکوم خو دلته دترانسپورټي خدماتو دفتر لرم. زيني تجاران چه ګمرکی اسناد اونور کاغذونه يې سم نه وی مونږ ورته جورو.

عبادالله: څنګه له سرحده تېر شو؟

حاجي عنايت الله: تاسي ټول زما دفتر ته راشئ. وطن ته د بېرته راګرځېدو سند درته جوړوم چې تر هدفه په ډاډه زړه ولا شئ. يوه پياله چاى هم له ماسره وخورئ.

حاجي عنايت الله مخته مخته روانېږى اوټول دده له شاپه لاره روان دي . سرحدي دروازې ته نيږدې ديوه سراى په دوهم منزل کي يوه دفتر ته ننوزي چې دوه اداري ماموى==رين کاري مېز شاته ناست دي او يو دمنځني عمر سړى مېلمنو ته چاى راوړي.

حاجي عنايت الله: خوبندو، تاس دې دځنګ دفتر ته ولاړي شې چې زموږ دمېلمانه کوټه ده. دلته نامحرم خلک تګ راتګ کوي.

بخ بي بي او ماه چبينه دمېلمانه کوټې ته ننوزي. عبادالله هم غواړي چې له خپلې مېرمنې سره يوځاى دمېلمانه کوټې ته ننوزي خو ماه جبينه ورته وايې: مه را ننوزه چ طيوه بله ښځه هم ده.

عبادالله بېرته دفتر ته راګرځي او حاجي عنايت په شوخي هغه ته وايې: ځوانه دلته بيخي ډاډاوسه موږ قبايلي خلک يو اوهيڅوک دبل چاناموس ته کتلی لانه شي.

وطن ته دبېرته راګرځېدو(برګشت) د ورقو له چمتو کېدو ورسته لېږ لېږ دتګ لپاره جمتو والي نيسي خو حاجي عنايت الله له جېبه موبايل راکاږي او يوه کس ته دموټړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درالېږلو لپاره پيغام ليږي.

حاجي عنايت الله: تر څو دقيقو پوري چې موټر رتريږي دتورخم د دروازې خواته ورو ورو حبکت کوو چې هه زمام ملګری سرګردان نه شي.

عبادالله او دواخان له خپلو ځيونو راولاړېږي او خپلو مېرمنو ته هم غږ ورکوي.

حاجې عنايت الله: تاسي ښکته شئ ملګرو له شا مو تور سرې(سياه سرې) را رواني دي.

هر کس خپل بکس راپه اوږه کوي او دتورخم ددروازې په لوري ځي. دتورخم سرحدي سرتېری چې دحاجي عنايت الله غوندي ستر ګې يې دي، هه ته په احترام او شيطانت امېز ډول سلام ور اچوي او ورته وايي: بياد يهم مبارک وي شېخ صيب. دوستانو ته جنتونه غواړم.

حاجي عنايت يوازي دسر په ښورولو او تبسم دسرحدي سرتېري ځواب ورکوي. له سرحدي حوېلی څخه دافغانستتن ددروازې خواته نيږدې کېږ ياو عبادالله له لري دافغانستان خلک او موټر ويني او په خوشحالي ماه جبينې ته وايې: هاغه دی زموږ هيواد. وګوره څونه ښکی دی. عجب رستورانتونه لري.

مولوي سرفراز: عبادالله بجيه پام دي وي چې په ښځو موځوک پوه نه شي چې پاکستانی دی. هيواد ته دبېرته راګرځېدو پهورقو کي يې هويت افغانی ليکل شوی دی.

ماه جبيينه: زړه مو ډاډه اوسه مولوي صايب. موږ نه شي پيژندلای.

حاجي عنايت الله شينواری له ټولو سره خدای پاماانې کوي او ممولوي سرفراز ته وايې: دافغانستان له دخولي دروازې ليږ لرې يو فلاينکوچ موټر درته منتظر دی. دموټران نوم يې سيداجان دی. صبر وکړئ چې يو ځای بعکس نموپه موبايل وتاخلم او په واټساپ يې ورته ولېږم.

مولوي سرفراز: ترډېره دې ژوندی يې شينوتاری صايب، ته خو دټول تحريک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسترګو نور يې.هر وخت جې مو بېرته دولت ونيو ته دتورخم دګمرک ريس يې په خير.

ټول دلاسوپه ښورولو سره ورور ورو له حاجي عنايت الله لرې کېږي او افغانستان ته داخلېدونکي دروازې مخې ته رسېږي. افغاني سرحدي سرتېري ته يې هيواد ته دبېرته راګرځېدو دورقي هب ښوولو ره دننوتو اجازه تر لاسه کړه. لېږ لرې يې په فلاينکوچ موټر ستر ګې لګېږي چي د دوی په ورنيږدې کېدو سره موټرواان له موټر هراښکته کېږي او دوی ته ورغږ کوي: ستړي مه شئ ؛ زه سيدا جان يم.

مولوي سرفراز: او موټروانه وروړنه څنګه يې؟ بيا مي هم دا دی په خير وليدلې او لادونه دي ښه دي؟

سيداجان: سلامت اوسې ملا صايب. موږ ټول ښه يو، ستاسي دعاګاني دي. تاسي په خير راغلاست؟ ملګري او دوستان هم ښه دي؟ په خير راورسېداست؟

سيداجان له ټولو سره پوښتنه وکړه او بکسونه يې دموټر په شا کی کېښودل او مخ يې دمولوي خواته ورواړاوه او ويې ويل: مولوي صايب، لاره لېږ اوږده ده، خويندوتهوواية چې په کوم سېټ کي خوشحاله دي؟

مولوي سرفراز: زما په زړه خوکه وي، هره يوه دي دخپل خاوند ترڅنګ کښېني.

بخت بي بي: سمه ده مولوي صايب. هره يوه به دخپل محرم تر څنګ کښېنو چې په لاره کي کوم ضرورت پېښ نه شي يا مو زړه بد نه شي په موټرکي.

ټول په موټر کي سپر بږ ي او سيداجان دسفر ددعا په ويلو مموټر ته حرکت ورکوبږ دجادې دواړو خواوته منظرې ټولو ته ډېري جالبې وې. دجادې چپط خواته له تورخم څخه لېږ لرې چې ټول ځايونه وچ دي، څو شنې ونې ليدل کېږي او عبادالله په ډېره حيرانتيا له موټروانه پوښتننه کوي: سيداجان استاذ، په دې وچه سيمه کي داوني څه کوي؟

مولوي سرفراز غوښتل چې ژر ځواب ورکړي، خو سيداجان وويل: څوکاله مخکې دلته دسياف قرارګاه وه. په هغه وخت کي زه او مولوي صايب سر فراز په

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد ښار کي و، او زه دمولوي صايب موټر وان وم. ملا صايب هم زموږ دټولي قطعي سياسي آمر و. خدای خوشته ښه کش او فش يې درلود. داسي دصايب منصب درشې به يې اغوستې وه چې ځل اوبل به کېده. بيا يې د ډاکټر نجيب په خلاف کودتاه وکړه، خو نه پوهېږم چې څه رقم يې راز افشاشوی و، او روسته له دې چې د دفاع وزير صايب هم له کابله پاستان ته مهاجر شو. موږ ټول پېښور ته ولاړو چ ېکيسه ډېره اوږده نه شي، داقرارګاه داتحاديانو وه، او ډېرې اوږدې اوږدې ښمځې يې جوړې کړې وې. داسي ويل کېدل چې سياف دتنظيم ټول مالونه دلته او ځاځيو ته انتقال کړي و، او حتی دغره په سر کي يې لاپوسته جوړه کړې وه. دلته يې ژوره څا کښلې وه او لهه دې ځايه يې وبه(اوبه) وړې. ډېر لوی لوی خيالونه يې ليدل. هغه دلته څاه کښلې وه او ويل به يې چې څوک دپاکستاني وروڼو له تهاڼې نه اوبه رانه وړي، ډېر بخيل انسان و.

نه يې غوښتل چې پاکستانيان داوغانستان عسکرو ته داوبو ورکولو په ثواب کي شريک شي. بيا داځای همداسي ورنه پاتي شو او داسلامي تحريک طالبانو ټول شيانن خراب کړل. يوازي همدا څاه پا تي ده چې خلک اوبه ورنه وڅښي.

مولوي سرفراز: سيداجانه، دفلم غوندي د کيسه ټکي په ټکي ورته وکړه. پرېږده چې داسيمي ووينی و خوندورنه واخلي.

دواخان سيفي: دسياف په باره کي زموږ استادانو هم ښه نظر نه درلود. هغه کوم ځل دپير صايب سره جنګ هم کړی و.

بخت بي بي: ولي په اوغانستان کي له پاکستانيانو سره دښمني زياته ده؟ پ هموږ خو داوغانستان حلک له ځانه هم ډېر ګران دي.

مولوي سرفراز: ځيني خاينين شته چې له پاکستان سره دښمني کوي. که داخاينان نه وای والي به اوس له دونه ډېو ستونزو سره مخ و. موږ ټول مسلمانان يو او يو مرام لرو. څونه به ښه و چې يودولت مو درلودای، يو قوي اسلامي هيواد موجوږ کړی وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اسلامي بیرغ مو په ډهلي، بخارا، او سمر قند کي درولي وای.

سیداجان: اجازه ده چې دترانې یوه کیسټ ورواچوم؟

عبادالله: ورواییې چوه استاذ چې وایې ورو او لیږ مو فکر بلې خواته واوړي. طالباني ترانه دموټر په ټیپ کي ارامه کي چالانه ده او په موټر کي سپاره کسان هم لیږلیږ خوب وړي دی خو مولوي سرفراز له سیدا جان سره دمخ په سیټ کي ویښ دی. دریکشو دهارن غړونه ټول راویښوي. کله چې متوجه کېږي ګوري چې دښارپه منځ کي دي او لاره هم ډېره مزدحمه ده. رکشې به سړ ک داسي تېزي رواني دي لکه د دریاب ماهیان. درکشې هارنونه دې ښار ته نوي داخل شوی افراد ډېر په عذابوي.

عبادالله: چې رته راورسېدو استاذ؟

سیداجان: په جلال اباد ښار کي یو.

عبادالله: دا دکبیر کارېز سیمه چېرته ده؟

سیداجان: څو دقیقې مخکي له کبیر کارېز څخه راتېر شو. تاسي ویده واست.

عبادالله: زمان دپلار یو ډېر صمیمي ملګرى دکبیر کارېز دى او پلار مي راته ویلي و چې هر وخت جلال اباد ته ولاړې یو ځل دهغوی احوال واخله.

سیداجان: غوسه دي نه ورته راځي لالا. دکبیر کارېز خلک دتحریک له غړو سره ښه چلند نه کوي انو ډېرى یې له امنیت سره همکاري کوي. هیڅ ښه نه ده چې ویې وینې.

ماه جبینه: څه یې کوې عبادجانه چې وینې یې، ددې خلکو له لیدو تېر شه. استاذ ډرایور داخلک ښه پېژني.

سیداجان: ملګرو دمېلمستون مخې ته مو راورسېداست. تاسي راښکته شئ په خیر چې زه ولاړ شم اوستاسي دخوراک لپاره یو شی راوړم.

مولوي سرفراز: دننه څوک شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیدا جان: هو شته دوکیل صایب اشپز تل دلې وي. خو ښایې یوازې دځان لپاره یې ډوډۍ پخ کړې وي. او ماهم نه ورته وویل چې موږ درځو او ډوډۍ مونه ده خوړلې.

بخت بي بي: نو لیږ اوغانۍ قابلي هم درسره راوړه چې زما ډېره خوښه ده.

دواخان سیفي: لکه چې موږ ټول قابلي غواړو.

عبادالله: زه هم قابلي خورم.

مولوي سرفراز: سیدا جان استاذ ټولو ته وطني قابلي راوړه چې درې خوراکه سیخ کباب هم ورسره وي چې دمیدان ښار دکباب په یاد کې یې وخورم. په میدان ښار پسې ډېر خپه شوی یم. ارمان چې تللی نه شم.

سیدا جان ځي او له نیم ساعت وروسته بېرته راګرځي. دوی ټول په کوټه کې ځای په ځای شوي دي. او یوازې مولوي سرفراز په صالون کې له اشپز سره ناست دی او کیسې کوي.

سیداجان: اشپز وروره څه حال دې دی؟ زه نه رانوتم او ولاړم چې مېلمنو ته لیږ ډوډۍ راوړم. پوهېدم چې تا ډېره ډوډۍ نه ده پخه کو=ړې اوماهم زنګ ونه واهه چې په حمت نه شې.

اشپز: ډېره ناځواني دې وکړه: سیداجان استاذ. زه دخلکو خدمتګار یم. وکیلل صایب ماته ویلي دي چې تل ستاسي دمېلمنو خدمت وکړم.

سیدا جان: نو همدا ډوډۍ دزواخله او په غوریانو کې یې واچوه چې سړېږي.

مولوي صایب هم دوستانو ته غږ ورکوي.

مولوي سر فراز: هلکان ستړي شوي دي. ډوډۍ راوړئ چې هر یو یې له خپلې ښخې سره ډوډۍ وخوري.

سیداجان: ملا صایب عجبه خبره دې وکړه والله. داد یزهه او اشپز هم ژر ژر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان تیاروو. ډوډۍ خوري، لمونځ کوي او ټول یوه سترګه خوب ورته کوي چې ستړیا یې له منځه ولاړه شي.

مازدیګر لمانځه ته راپورته کېږي او مولوي سرفراز عبادالله او دواخان له ځانه سره دباندي ښارته بیایې. دماښام لمونځ هم په جامع مسجد کې په ښار کی کوي او وروسته بېرته مېللمستون ته راګرځي. کله چې مېلمستوون ته رارسېږي ګوري چې څو لوکس ماډل موټران دمېلمستون شاته ولاړ دي او په کوڅه کي ډېر مسلح کسان هم لیدل کېږي.

ددې وضعیت په لیدو سره عبادالله ډېر وېرېږي، خو یو له باډیګارډانو غږ کوي: مولوي سترۍ مه شې پخیر راغلې؟

مولوي سرفراز له هغه سره پوښتنه کوي او دوه مېلمانه هم ورته معرفي کوي. اوهم هغه دې مېلمنوته معرفي کوي چې ملنګ جان دوکیل صیب ورور دی.

ملنګ جان: مولوي صایب مهرباني وکړئ دننه درځئ. وکیل صایب مو پوښتنه کوله.

ټول مېلمستون ته ننوزي او دصالون په منځ کي سیداجان له وکیل صیب سره ناست دی او کیسې کوي.

مولوي سرفراز: السلام علیکم ورحمت الله، څه حال دي دی جناب وکیل صاحب؟

وکیل: وعلیکم السلام قارمان او مبارز مولوي صایب. په خیر راورسېدې؟ ډېر درپسې خپه شوی وم.

مولوي سرفراز: وکیل صایب عبادالله خان او دواخان زمونږ د دوستانو له ډلې څخه دي چې دواړه له ماسره په دې سفر کي دي، البته ښخې یې هم ورسره دي.

وکیل: نام خدا، دادووه ځوانان خو دشمشاد ونې دښاخونه دي. ودرېږه چې ټینګ یې په غېږ کي ونیسم چې دمحشر په ورځ زما بیچاره شفاعت هم وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: سلامت اوسې وکیل صایب، تاسي خلکوته ډېر خدمت کوئ. ښایې شفاعت ته مو ضرورت نه وي او ددې نېکو اعمالو په اساس جنت ت ولاړ شئ.

وکیل: داوطن او اسلام په موږ ډېر حق بري خو ددې کقارو په مقابل کي مولاسونه تړلي دي. ددې اشغالګرو په مقابل کي هیڅ غټ کار نه شو کولای.

مولوي سر فراز: وکیل صایب محترم، تاسي تحریک ته ډېر خدمتونه کړي دي چې خدای پاک به ددې اعمالوسل برابره ثوابونه درکړي. ته داشغالګرو په مقابل کي د ګمنام سرتېري په مثال مبارزه کوې.

وکیل: ملګرو دکابل لاره هره ورخ ډېره تلاشي لري. راځئ چې همدا اوس زما په موټر کې له ماسره یو ځای حرکت وکړو په خیر.

عبادالله د دواخان او سرفراز خواته داسي ګوري لکه ډېري پوښتنې چي یې په ذهن کي وي. او غواړي چې نظر یې واوربدل شي.

مولوي سرفراز: وکیل صایب ښه پوهېږي چې دلاری وضعیت څنګه دی؟ خویندو ته هم احوال ورکړئ چې حرکت وکړو په خیر تر څو چې سهار کېږي، کابل ته ورسېږو.

عبادالله او دواخان ولاړو او له څودقیقو وروسته یې له ښخو سره یوځای له کوټو راووتل.

وکیل: خوېندو ستړي مه شئ؟ خدای دي وکړي چې ډېري به نه یاست ستړې شوې؟

بخت بي بي: سلامت اوسې وروره.

مولوي سرفراز: نو راځئ وکیل صایب حرکت وکړو په خیر.

وکیل: زه چمتو یم. تاسي مو خپل لوازم هلکانو ته ورکړئ چې په موټر کي یې ځای په ځای کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول له مې لمستون څخه زاوزي او له سيداجان سره خداى په امانى كوي.

مولوي سرفراز له وكيل سره په موټر كې سپرېږي چې له خپله كيل موټرواني كوي او بل څوک په موټر كي نشته ورسره. عبادالله يې له خپلې ښځې سره په لنډ كروزر او دواخان له خپلې ښځې سره په پيكپ موټر كې سپرېږي. موټرو دكابل په لوري حركت وكړ او په دونه تېز سرعت ځي لكه الوزي چې.

وكيل مولوي سرفراز ته مخ ور واړاوه او ويې ويل: مولوي صايب پلان راته لېږل شوى دى چې سهار بايد عملي شي.

مولوي سرفراز: وكيل صايب ته خو نام خدا په عملياتو باندي تر سلو كسو منصب دارانو هم ښه بلد شوى يې.

وكيل: داد هغو پوځيانو ملګرو لطف دى چې زحمت يې راسره كښلى او ښه زده كړه يې راكړې ده. بله دا چې كه يې زحمت نه واى راسره كښلى زه وكيل كېداى هم نه شواى.يوميليون ډالر يې ماه په خپل لاس راولېږل. چې مصرف يې كړم او خپلو سيالانو ته ماتي وركړم او بلاخره وكيل شم.

مولوي سرفراز: وكيل صايب محترم ددې ټوو دوستانو دوظيفو په هكله يې هم خبر دركړى دى كه نه؟

وكيل: پوځيانو ملګرو ټول شيان راته ويلي دي. عبادالله استشهادي دى؛ دواخان له لرې كنټرولونكى دى؛ چې كه چېرته په هر دليل سويچ كار ونه كړي هغه عبادالله په توپانچه ولي. ماه جبينه هم له لرې دصحنې فلم ډكوي او بخت بي بي هم دواخان ته په سل متره فاصله كې نيږدې درېږي؛ چې كه چېرته دواخان ونيسي ياكومه بله خبره وشي نو عاجل عبادالله په توپانچه ولي!

مولوي سرفراز: بيخي سمه ده وكيل صايب محترم. ماته يې هم ټول شيان ويلي دي خو عبادالله هيڅ په دې خبرو پوه نه دى. هغه فكر كوي چې دوى څلور سره يوځاى استشهادي كوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکیل داخبره یې هم مراته ایمېل کړې وه او حتی یوه ویډیو یې هم راته لېږلې وه چې که چېرته عبادالله مرتد شي او یایې نه غوښتل چې عملیات سرته ورسوي نو هغه ویډیو یې ورښکاره کړم.

مولوي سرفراز: زه یې له ویډیو دقیق نه یم خبر. ویډیو کي څه شی دي؟

وکیل: هی هی مولوي صایب، ندي ده لیدلې ویډیو؟ له عبادالله سره داسي چپه او راسته دابل کار کوي چې خدای دې نه در ویني. ما فکر کاوه چې تاېې هم خوند لیدلی دی.

مولوي سرفراز: نه با با زه داکلونه کېږي چې له دې کارو مې توبه کښلې ده اوس ناروغ یم. شکر ناروغي لرم او هیڅ قدرت راپکي پاتي نه دی.

وکیل: مولوي صایب، زه خبر یم چې په ځواني کي ډېر شوقي او مست وې؟ په قطعه کي دي څو ځلي دمجاهدینو په خلاف درقص محفل جوړ کړی و.

مولو ي سرفراز: هغه وخت خو ناپوهې او ځواني وه نو، وروسته چې مهاجر شوو او مدرسې ته ولاړو بیا له دې کارو ډېر لري ګرځېدو.

دوی کیسه کوله چې متوجه شو نیږدې شوي و او مولوي سرفراز ته یې وویل: مولوي صاییب به کیسوو داسی ګرم راغل یو چې ماهیپر ته راورسېدلو. لیږ په کراره به ولاړشو چې دسهار لا ډېر لرې دی تر اوسه.

مولوي سرفراز: خیر دی. دښار منځ ته درځئ، دسهار لمونځ ستاپهه مېلمستون کي کوو او له لمر ختو سره سم دعملیاتو په شروع اقدام کوو.

وکیل: ښه خبره دې وکړه مولوي صایب، خو زموږ هغه همغږی کش باید دهدف دباندي دراوتلو موقع دقیقه کړي تر څو موږ اقدام وربادي وکړو او هدف هم خطانه شي.

دسهار له اذانه مخکي ښارته ننوزي او دښار مرکز ته نارسیده یوې ګوښې ته دوکیل مېلمستون ته ورځي ترڅو دسهار لمنځونه هلته وکړي. مېلمستون ته له رسېدو سره لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسهار اذان ته ډېر وخت پاتي دی.

مولوي سرفراز: ملګرو دلمانځه تروخته پوري ويده شئ چې په لاره هم ستړ او ستومانه شوئ.

عبادالله: خير يوسي مولوي صايب، چې بيخي مې ستر ګې له بې خوبي نه خلاصېږي څو دقيقې به ويده شو بيا موته راويښ کړه مخکې تر دې چې لمونځ قضا شي.

مولوي سرفراز: سمه ده، ورشئ ويده شئ.

ټول دوکيل په ګډون مختلفو کوټو ته ننوتل او ويده شول.

عبادالله او ماه جبينه هم مفشنې او ښکلې کوټې ته رهنمايي شول چې دوه کسيز دخوب تخت هم پکې ايښی دی. دواړه سره ويده شول تر څو دا دګډون وروستی خوب ه په دنيا کې تجربه کړي.

ماه جبينه: زما عبادجانه راسه چې سره پربوزو چې بل ځل به يو بل په جنت کې سره وينو. که څه هم دادنيا ډېره بې وفاده خو لېږ ترلېږه خوند خو به يې وګورو.

عبادالله: لېږ لېږ درسره عادت شوی يم او نه پوهېږم څه وکړم؟ يوې خواته ست مينه او بلې خواته جنت، حيران يم.

ماه جبينه لاس په عبادالله باندي اچوي او ورته وايي: ګرانه، ته په دې سفرکې يوازې نه يې، تر اخيري سلګۍ درسره يمه او نه دي پرېږدم چې يوازي جنت ته ولاړ شې،بايد يوځای اوسو.

عبادالله: زما زړه، هره لحظه مي مور اوټوله کورنۍ رايادېږي،پلار مي هيڅ له ستر ګونه لرې کېږي.پهدې باور لرم چې بايد داشغالګرو په خلاف جهاد وکړو، خو دکورنۍ له مينې هم بايد ستر ګې پټې نه کړو.

ماه جبينه: زړګيه، مخکې له دې چې ويده شو راځه چې له يوه اوبله خوند واخلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو له دې دنیا بې برخې ولاړنه شو.

عبادالله او ماه جبینه یو او بل په غېږه کې ټینګ نیسي، خو اندېښنو اووېري دعبادالله په ستر ګو کې کور جوړکړی دی او په غمو او اندېښنو کې ډوب دی.

ورو ورو دواړه ویده کېږي.

ددروازې ټک ټک داړه ویښوي، عبادالله په بیړه دکوټې دروازه خلاصوي اوستر ګې یې په مولوي سرفراز لګېږي چې لیږ غوسه هم دی.

مولوي سرفراز: سهار لمانځه ته نه یو راپورته شوي اوس نانوخته شوی دی. ژرکوئ چې ولاړ شو.

عباالله چورتمن ولاړ دی او نه پوهېږي چې څه ووایې.

مولوي سرفراز: ولي پټه خوله یې؟ ژر کوه چې ځو په خیر ملګري موږ ته منتظر دي.

عبادالله په بیړه دماه جبینې خوا ته ځي او هغه ښوروي: ماه جبینې، ماه جبینې جګه شه چې ناوخته شوی دی.

ماه جبینه چې لیږ وېرېدلې ده له خوبه راپورته کېږي اوپه خپل ځای کې کښېني. رنګ یې الوتی او عبادالله ته ګوري، دعبادالله سر دځان خواته ورکشوي اوهغه په غېږ کې نیسي. نابېره یې داجمله له خولې وزي: افسوس دخلکو په ځوانو زامنو چې ځي او ښکاره ده چې په برخلیک یې څه کېږي.

بیاهم دکوټې دروازه ټکېږي او مولوي سرفراز د دروازې له شاغږ ورکوي: څه شوئ ځوانانو؟

عبادالله: دادی ژر دروزو مولوي صایب.

ژر ژر ځانونه چمتو کوي او ماه جبینه عبادالله ته وایې: ګرانه باید غسلونه مو کړي وای، خو......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم دمولوي سرفراز غږ د دوی تر غوږو کېږي چې وایې: ژر کوئ زما خوږو چې ډېر وخت نه لرو.

عبادالله ژر تشناب ته ځي تر ځو مخ ومینځي او ماه جبینه له کوټې دباندې راوزي. ماه جبینه په غوسه مولوي سرفراز ته ګوريي او ورو وایې: خدای پاک د دې ټولو شیانو پوښتنه درنه کوي.

مولوي سرفراز هم ورو ماه جبینې ته وایې: فکر کوم چې ماموریت دې له یاده وتلی دی؟ ما اوتا باید خپل کاروکړو، نه داچې په نورو زړه وسوځوو.

عبادالله مخ ژر ژر په لمنه وچوي اوپه بېړه له دمولوي سرفراز خواته راځي اووایي: مولوي صایب چمتو یو.

مولوي سرفراز: ژر کوئ چې دوا خان او بخت بي بي په موټر کې موږ ته منتظر دي.

په بېړه دحوېلۍ نه دباندې راوزي ګوري چې ملګري یې په یوه لنډه کروزر موټر کې ناست دي او یو ټونس موټر خالي ولاړ دی، یوازې موټروان دی پکې.

مولوي سرفراز: تاسې ناوخته کړل نو باید په همدې موټر کې کښېنئ. دموټر په منځ کې ټول شیان شته او دموټر موټروان دعملیاتو قومندان دی. دهغه خبرو ته سل په سلو کې غوږ ونیسئ اوعمل ورباندې وکړئ. موږ هم دهغه پلان په اساس چې له موټروان سره دی عمل کوو تر ځو داسلامي تحریک لپاره په دنیا کې یوه ښه لاسته راوړنه شي اوپه اخیرت کې تر ټولو زیاته لاسته راوړنه زموږ او ستاسې لپاره شي.

ماه جبینه او عبادالله په ټونس کې سپرېږي. اومولوي سرفراز په لند کروزر موټر کې له نورو سره ځي. موټروان حرکت کوي له یوه او بل سره فاصله لري خو دیوه او بل له سترګو نه پناه کېږي. وروسته له څو دقیقو څخه موټروان عبادالله ته وایې: عبادالله وروره دلاس دځنګ په بکس کې دې دوه دانې واسکټونه دي، راویې باسه هغه غټ واسکټ چې زرغون رنګ لري، هغه دنارینه وو لپاره دی ته یې واغونده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بل تور رنګ چې لري او لیږ سپک دی هغه دې خورته ورکړه.

عبادالله د بکس له منځه دواړه واسکټان راباسي، زرغون واسکټ یې په لاس کې نیولی اوحیران دی چې څنګه یې واغوندي.

موټروان: ډېر چرت مه وهه وروره، تر زېر پراهني لاندي یې واغونده چې ونه لیدل شي.

عبادالله: زېرپراهني کاړي واسکټ اغوندي اوبېرته زېرپراهني اغوندي. خو ماه جبینه بیا یوازي کمیس کاړي او په زېر پراهني باندي سربېره واسکټ اغوندي اوبېرته کمیس اغوندي.

موټروان په ډېر دقت موټر څلور لارې ته نیږدې کوي اوموبایل ته یې پیغام راځي. پیغام لولي او په موټر تېزوي له څلورلارې لرې کېږي اودنظامیانو دیوه قراول خولې ته موټر ورنیږدې کوي.

موټروان: ماه جبینې خورې ته ژربشکته شه او موقعیت ونیسه.

ماه جبینه عبادالله په مخ مچوي او له موټره ښکته کېږي او په بېړه ځان مطلوب ځای ته رسوي. موټر هم لیږ مخکې ځي.

موټروان: عبادالله وروره ته هم ښکته شه چټک ځان دقراول مخې ته ورسوه او دخلکو په منځ کې ودرېږه. دواسکټ ښې اړخ ته لاس ور وغځوه یوه نازکه رشمه په لاس درځي، دبسم الله په ویلو سره هغه دځان خواته درکش کړه.

عبادالله ژر ژر له موټره ښکته کېږي خو پښې یې سستي کوي او هر لحظه په دې فکرکي دی چې څه به وشي. دمکتب ماشومان ویني چې چټک چټک دمکتب خواته روان دي څو غیر حاضر نه شي. دوه سپین ږیري هم سړک ججارو کوي تر څو سړک پاک شي او ښار ښکلی ښکاره شي. دشړک یوې ګوښې ته یو تنکی ځوان ویني چې دسپېلنو ډبلی یې په لاس کي دی او هر سړی او موټر چې ویني نوخواته یې ورځي او سپېلني ورته دودوي چې ترڅو یو څو روپۍ ورته ورکړي. د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګرې ښځې غږ هم اوري چې فریاد کوي((وروروجانه ماشومان مي ډوډۍ نه لري، دخدای په خاطر مرسته راسره وکړئ.))

داصحنه په عبادالله باندي دونه تاثیر کوي چې هیڅ په دې نه پوهېږي چې څه وکړي. هري خواته حیران حیران ګوري. په دې وخت کي یې دسترګوپه وړاندي دیوې نظامي قطعې خواته دټانګونو یو کاروان روان دی او غواړي چې په خلکو غږ وکړي چې لري شئ. خو ده ته دمفتي انعام الله داخبره وریادېږي چې ورته ویلي یې وه چې مونږ ته دیوه خارجي مرګ مهم دی که لسګونه افغانان له منځه ورسره ولاړ شي هم پروانه لري. \

عبادالله په چټکۍ لاس دواسکټ یوه اړخ ته لاندي وړي او رشمه کشوي. له لیږ لرې فاصلې څخه ماه جبینه چې دکېمرو لینزونه یې دکالو په مختلفو نقطو کي اویوه بله کېمره چې په بکس کي یې ځای په ځای شوې وه او دوه لینزونهه یې دباندي سره وصل و، خو دچا نه ورته پام کېدل صحنه په دقت څارله.

کل چې یې عبادالله ولید چې لاس یې لاندي اړخ ته یوور، سمدستي یې ځان دهغه ډېرین دېوال شاته غورځار کړ چې دایې څنګ ته ولاړه وه او دیوې ډېرې مهیبې او وېرونکې چاودنې غږ یې غوږونه ور درانه کړل. له څو دقیقو ورسته له ځایه راولاړېږي، ګوري چې چیغو، نارو او دامبولانسونو الارموهره خو اپه سر اخیستې ده. دې هم خپل بکس له سمینټې دېواله راواخیست او دواقعې دمحل خواته یې ور منډه کړه. البته منډه یې په داسي انداز کي اخیستې ده چې دکالو کېمرې یې د واقعې دمحل او صحنې سمه ویډیو وکړي.

کله چې دعبادالله دجسد ټوټو ته ور رسېږي ګوري چې دعبادالله دسر او غاړې یوه ټوټه پرته ده او دود ځني پورته کېږي. دهغه دسوځېدلې غوښې بوی انسان ډېر په عذابوي دجسد بلې خواته سوالګره ښځه په وینو لړلې پرته ده او دتل لپاره داولادو دډوډۍ له غمه بې غمه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تنکي ځوان چې سپېلني يې دودول چيغي وهلې او ويل يې: وای خدايه ښه مي څه شوه. ددې نازک ځوان دواړې پښې پرې شوې وې او کالي يې داسي په وينو لت پت و لکه په وينو کي چې يې غوټه وهلې وي.

دڅو ماشومانو جسدونه هم پراته و، چې څودقيقې مخکي يې دمکتب پاکي جامې په تن وې، خو اوس داسي معلومېدل چې دفابريکې کارکونکي دي او دډېرو په سکرو سوځېدلي دي.

دهغو سپين ږيرو دتنو چې مخکي يې سړک جارو کاوه، يوازي څو ټوټې غوښي په سړک معلومېدې. دڅو نويو متعليمو ځوانانو نارې هم له دوکانه راوتې چې ټپيان شوي و. هغه سرتېري چې څو دقيقې وړاندي په پهره ولاړ ول، اوس يې هېڅ نښې نه معلومېږي چ يڅه شول،يوازي دانسانانو دغوښو ځيني ټوټې وې چې هري خواته پرتې وې او يا هم په \ونو پيې راځړېدې.

ماه جبينې دصحنې له عکاسي کولو وروسته کرار کرار صحنه پرېښوده او د وکيل د مېلمستون په لوري روانه شوه. له نيم ساعت پلي مزل وروسته ځان دمېلمستون مخې ته رسوي. دمېلمستونن مخې ته مولوي سرفراز ولاړ دی. ماه جبينه مولوي سرفراز ته سلام وراچوي، مېلمستون ته ننوزي او په بيړه دتعمير منځ ته ځي، ګوري چې دواخان ماه جبينې ته په له خندا ډکه خوله وايې: ستړې مه شې قارمانې!

ماه جبينه: سلامت اوسئ، خو زما دزړه محبوبهم ولاړ له عبادالله مخکي مي هم له څو نورو استشهاديانو سره نکاح کړې وه خو يو يې هم د مظلوم عبادالله په اندازه راته ګران نه و!

مولوي سرفراز هم راننوزي او ډېره په قهقه خندا دخپلې بريا مبارکياني يوه او بل ته وايي.

په همدې وخت کي وکيل هم کور ته راننوزي او او له لرې په ډېره خوشحاله څېره دمولوي سرفراز خواته راځي او وايې: مبارک دي وي مولوي صايب. لکه چې کافرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ښه ډېر تاوان ورسېده. ژر ټلویزیون روښانه کړه چې خبرونه واورو تر نیم ساعت وروسته مو ستاسي لپاره یو په زړه پورې محفل جوړ کړی دی چې ډېره مشهوره سندرغاړې به سندرې پکې وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library